

13^e JAARGANG N° 26 — 8 SEPT. 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

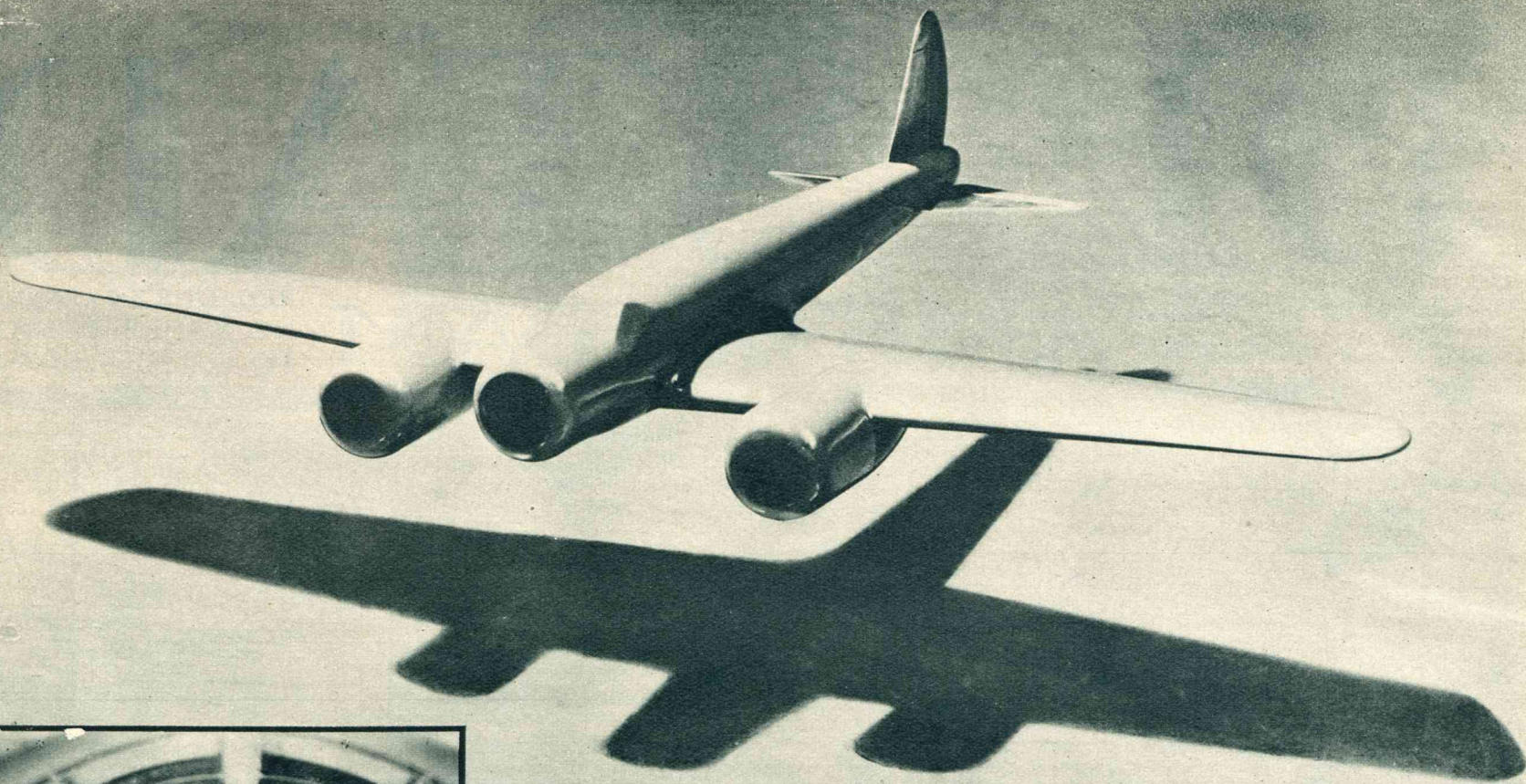
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

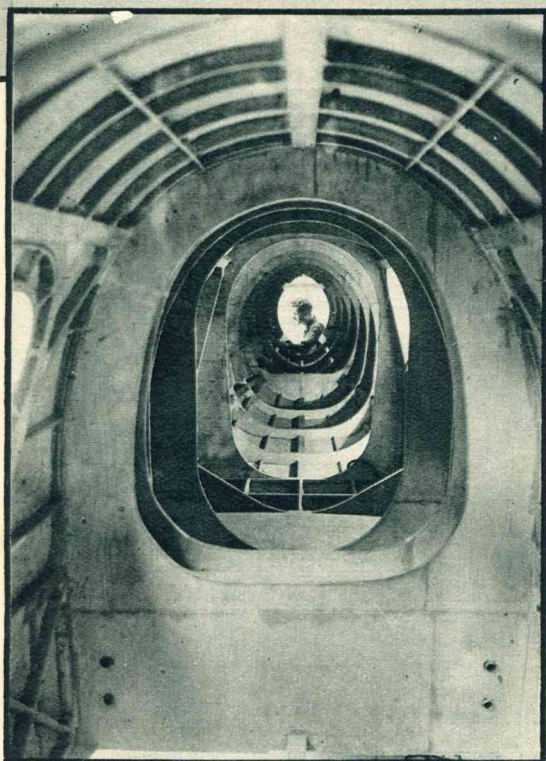
HET SCHOOLJAAR IS BEGONNEN

Het model van Pander's Postjager, waarmee de proeven in den windtunnel genomen zijn. Met zijn ingetrokken landingsgestel, ingekapselde motoren en gladde huid biedt het toestel den geringst mogelijken weerstand aan de lucht, waardoor de drie zware motoren een record-snelheid aan het vliegtuig moeten geven.

Pander's Postjager

IN 3 $\frac{1}{2}$ DAG NAAR BATAVIA EN IN 2 $\frac{1}{2}$ DAG TERUG

De ribbenkast van den Postjager: een kijkje van voor naar achter door den romp van het vliegtuig langs de spanten.

In Rijswijk staat een vliegtuig op stapel, die gebouwd is om met een snelheid van 300 K.M. per uur in 3 $\frac{1}{2}$ dag van Amsterdam naar Batavia te vliegen. Zóó hard moet het gaan, om binnen 14 dagen antwoord uit Batavia naar Amsterdam terug te kunnen brengen. Want hoe sneller de post gaat, hoe beter. In ons kleine landje laat men zelfs nachttreinen lopen, om maar te zorgen, dat de zakenman in Groningen en Maas-tricht 's morgens de post uit Rotterdam en Amsterdam bij zijn ontbijt vindt; van hoeveel meer belang moet het dus geacht worden om de briefwisseling tusschen vader en moeder hier en dochter en zoon in het verre Indië te bespoedigen. Vroeger, bij de bootverbinding duurde het zeven volle weken voor men antwoord uit Indië had. Met de vliegtuig is dat reeds teruggebracht tot 3 $\frac{1}{2}$ week, maar ieder zal voelen, dat het nog beter is, antwoord binnen 14 dagen mogelijk te maken.

Daarbij komt, dat de verbinding door de lucht met Indië vrij duur is. De Postrijen dragen voor het grootste gedeelte de kosten daarvan, zonder dat deze voldoende gedekt worden door inkomsten.

Het is dus een goed werk om de luchtpost tegelijk sneller en goedkoper te maken. Dat wonder verricht Pander's Postjager, dank zij de snelheid van 300 K.M. per uur.

Toen Slot, de ontwerper van het toestel, en schrijver dezes nu alweer drie jaar geleden tot dit

inzicht kwamen, was het een heel waagstuk om 300 K.M. per uur als eisch te stellen. 200 K.M., dat zou gaan, 250 ook desnoods, maar 300 K.M. per uur was toen iets, dat met een vrachttoestel bijna nog nergens was gepestreerd.

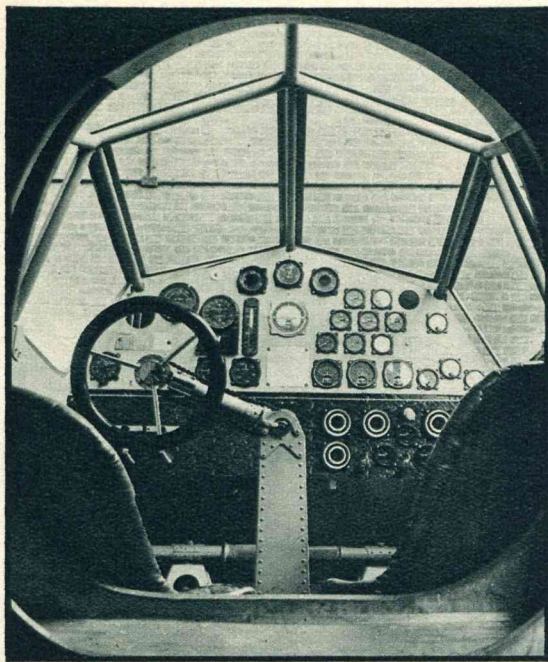
Slot verwerkte in zijn ontwerp alle moderne vindingen om de snelheid van het toestel op te

banken van de groote meubelfabriek der firma snerpden in het uitgezochte hout, waarvan de Postjager is gebouwd.

Slot was in zijn element. Eindelijk, eindelijk dan had hij een modern toestel onder handen. Eindelijk kreeg hij gelegenheid om zijn meesterproef af te leggen. Want weliswaar heeft hij al heel wat Pandertjes gebouwd, maar een sporttoestel wordt nu eenmaal niet voor vol aangezien. Dat is natuurlijk verkeerd, want het is heel wat moeilijker, een fijn dameshorloge te maken, dan een grooten wekker. Maar zóó oppervlakkig oordeelt de wereld nu eenmaal.

Iedereen zei tegen Slot: Wat ga je beginnen? Maar hij lachte dan maar wat en zei zooiets van: nou, laten we maar eens zien! Dat kon deze man doen, want hij beschikt over een ervaring, die hem een groote dosis zelfvertrouwen heeft gegeven. Hij weet, wat hij wil en wat hij kan en dat is niet gering.

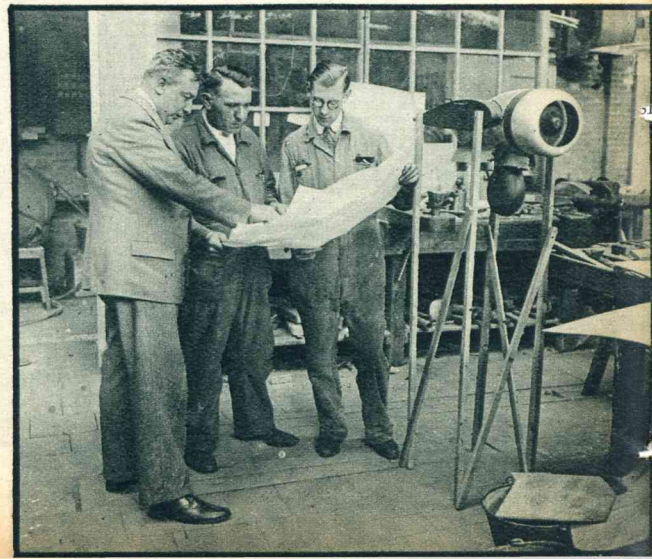
Heel zijn leven al heeft hij vliegtuigjes gebouwd. Dat is begonnen als jongen, toen hij ze construeerde uit hout en papier. Zijn vader had natuurlijk geen vertrouwen in dat „gepruts”, zooals hij het placht uit te drukken; Theo moest leeren en dan later in de zaak komen. Maar Theo had op een goeden dag een plaatje in de krant gezien van een Braziliaan, Santos Dumont ge-

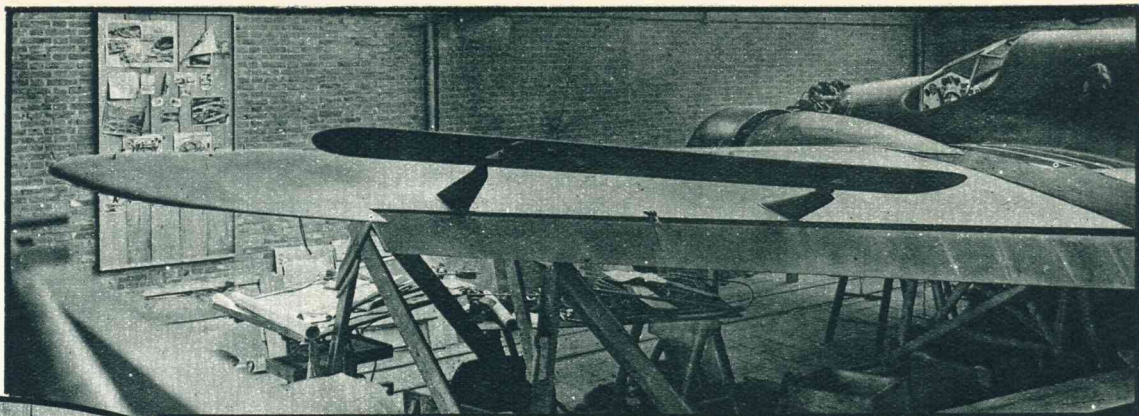
Een kijkje in de cockpit: het stuurwiel kan omgeklapt worden van den eenen naar den anderen bestuurder. De foto is genomen uit het hokje van den marconist: daarachter bevindt zich de laadruiimte voor de post.

voeren. De deskundigen schudden hun wijze hoofden, maar de firma H. Pander en Zonen, waarbij de heer Slot als ontwerper en constructeur in dienst is, stelde zooveel vertrouwen in het ontwerp en was zoodanig van het belang ervan doordrongen, dat zij den ontwerper toestemming gaf het toestel in haar fabriek op stapel te zetten. In Rijswijk werd een speciale werkplaats voor het toestel gereed gemaakt, terwijl de zagen en schaa-

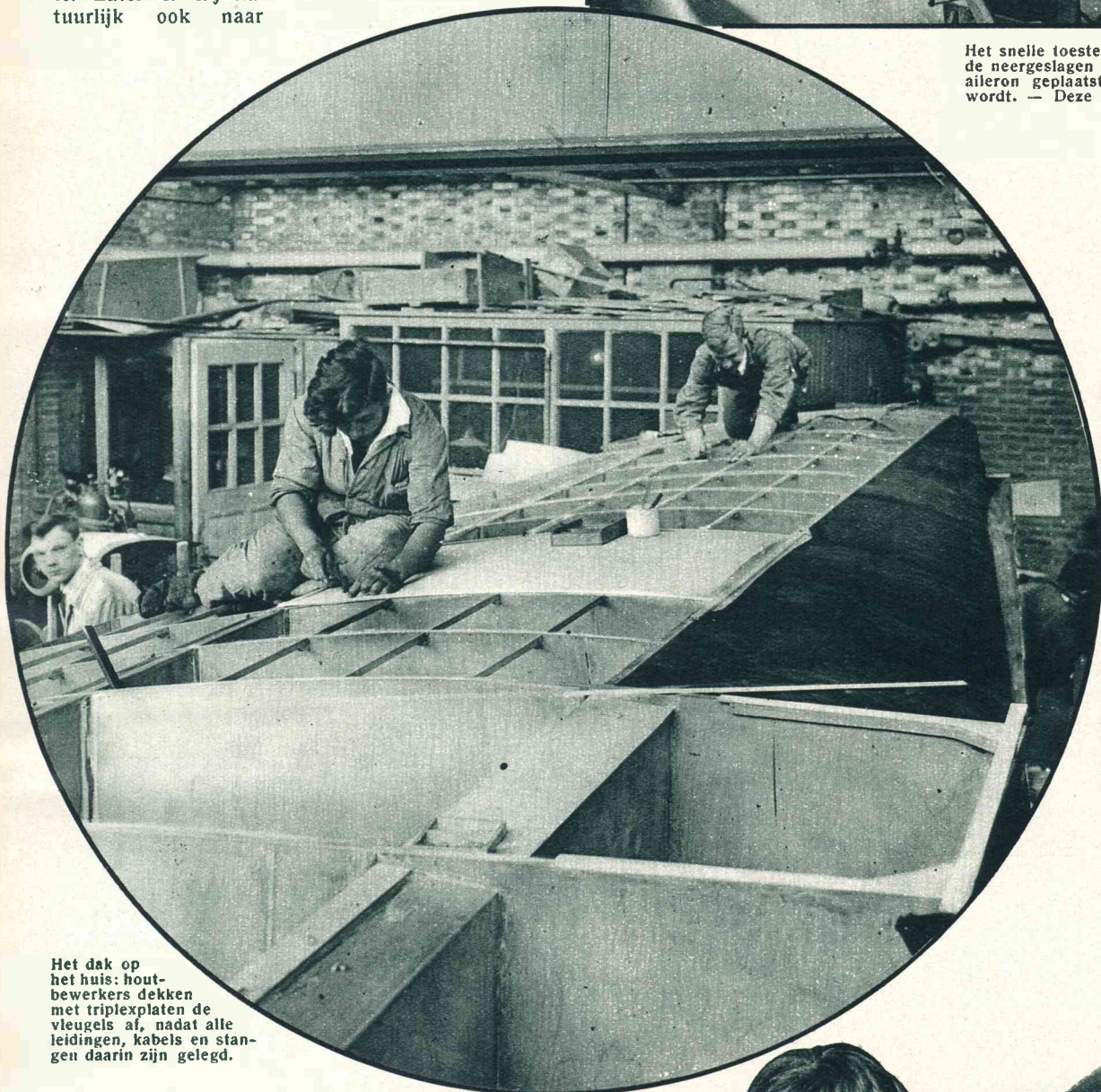
De constructeur, de heer Th. P. Slot, bespreekt met den meesterknecht en een hulp aan de hand van teekening en model het intrekkebare landingsgestel.

naamd, die met een luchtscheepje om den hoogen Eiffeltoren te Parijs vloog en door dat simpele plaatje was hij verliefd geworden op de luchtvaart. Hij las wat hij in handen krijgen kon over vliegmachines en van zijn zakgeld kocht hij dure toegangskarten om van dichtbij het wonder te beleven, dat een mensch op een machine vloog. Dat was toen Lefèvre op Persijn bij Den Haag zijn eerste vluchten maakte. Later is hij natuurlijk ook naar

Het snelle toestel heeft een luchtrem noodig om vlot te kunnen landen. Dat is de neergeslagen flap aan den vleugel. Boven op den vleugel is de zoogenaamde aileron geplaatst, dit is het stuurvlakje waarmede het evenwicht bewaard wordt. — Deze combinatie is tot nog toe slechts in Amerika toegepast.

Het dak op het huis: houtbewerkers dekken met triplexplaten de vleugels af, nadat alle leidingen, kabels en stangen daarin zijn gelegd.

Clement van Maasdijk gaan kijken, toen deze op Hanenburg demonstreerde. Hij nam 't wondere toestel zoo goed in zich op, dat hij voelde zelf ook wel zoo'n ding te kunnen bouwen. Met een vriend toog hij naar den fietsenmaker en den smid van Rijswijk en begon daar met het bouwen van zijn eerste toestel. Zelfs zag hij kans om een tweedehandsch Anzani-motortje op den kop te tikken. En op een goeden dag was het werkstuk gereed. Toen moest het vliegen. Maar waar?

Waar moest dit product het wijde luchtruim kiezen? Laten we nu eens aannemen, dat het niet vliegt, zeiden de bouwers tegen elkaar, dan zou 't kunnen gebeuren, dat het stuk ging en dat zou zonde zijn. Dus werd er eerst

De motor, waar Lindbergh op vertrouwde, de Wright Whirlwind, zal ook Asjes en Geyssendorfer naar Batavia brengen.

een proef genomen. Het werkstuk werd opgeheschen aan de kraan van den smid en toen... konden ze niet meer bij de schroef komen om den motor aan te slaan en daarmede kwam aan de illusie, dat zij dien middag zouden vliegen, een eind.

Toen het werkstuk daar zoo aan de kraan hing, merkte Slot ook, dat het eigenlijk te zwaar was. Nieuwe onderdeelen moesten worden gemaakt. Dan zou het stellig vliegen. Daarom werd besloten, het toestel in stukken naar Ockenburg op Loosduinen te brengen. Als het dan klaar kwam, kon het meteen opstijgen. Maar ook dit bleef een illusie.

Slot gaf den moed niet op. Hij heeft nadien met meer en minder succes vliegmachines gebouwd en helpen bouwen in Ede, bij Trompenburg, in Den Haag, in Parijs, totdat de firma Pander hem in de gelegenheid stelde in een groote fabriek te toonen wat hij kon. Daar is hij nu al tien jaar; de Postjager is het 46ste toestel dat hij er bouwt.

En wat een toestel is het! Als het binnen 3½ dag naar Indië vliegt, breekt het zeven records. Het is het kleinste toestel met drie motoren en tevens het snelste ter wereld.

Die snelheid is, zooals gezegd, geforceerd door het toepassen der modernste middelen: daarom zijn de wielen intrekbaar, de motoren van kappen voorzien en de huid gladgeschuurd als van een aal. Want de Postjager met zijn ranken, slanken vorm en zijn drie betrouwbare motoren moet door de lucht scheren als een zwaluw:

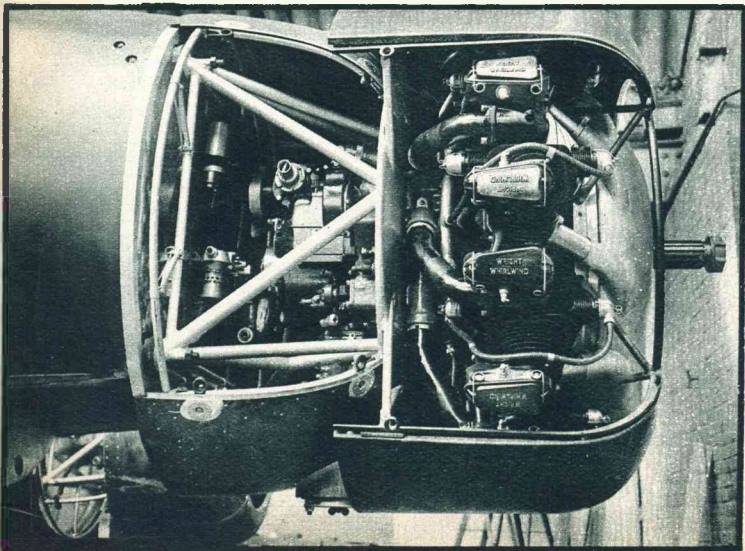
waarheen is uw vlucht?

Naar Batavia.

F. SPITTEL.

Een der enorme ballonbanden, die tijdens de vlucht met landingsgestel en al worden ingetrokken, en evenals de motoren geheel afgedekt om den luchtstroom geen weerstand te bieden.

Niet alle havensteden hebben een havenleven. Wel vindt men in alle havens ter wereld dezelfde bedrijvigheid van lossen en laden en al wat daar aan vastzit, maar toch is in sommige dezer handelsplaatsen het leven in de havenwijk niet veel verschillend van het dagelijksch gedoe in andere stadsgedeelten. Een havenleven zooals bijvoorbeeld te Marseille — eenige maanden geleden brachten wij er een interessante fotoserie van, welke onze lezers zich ongetwijfeld nog herinneren zullen — vindt men slechts in de allergrootste kuststeden, bijvoorbeeld te Shanghai. Daar is de havenwijk een wereld op zichzelf. Zoo ook te Hamburg, waar het zoogenaamde St. Pauli het verzameloord is van alle zeelieden, van alle avonturiers, van de Negers en Chinezen. Alle zeevarenden kennen St. Pauli, met zijn honderden lokalen, met zijn nauwe steegjes, met zijn bedompte geuren en zijn rumoerig nachtleven. Hongerigen van alle rassen, kwade elementen uit alle oorden der samenleving wonen hier naast eerlijke zeelui, naast matrozen zonder werk, naast tremmers, stokers, of verloopen kapiteins. Uit de talloze „kneipen” drijft een slechte lucht van gebakken visch en gebakken

's Nachts

Apachentypen uit St. Pauli.

Een woordenwisseling, in de kroeg begonnen, wordt buiten voortgezet.

Een der hoofdstraten van St. Pauli bij nacht. (De vensters der oude Hamburger huizen gaan alle naar buiten open.)

in St. Pauli

Zwervers, die niet genoeg hebben om 'n stroozak te betalen, mogen — ook tegen betaling — „over het touwtje” slapen.

Japanners en Chinezen voor hun stamcafé.

Een viertal dat van kroeg tot kroeg trekt en overal een hapje eet en een glaasje drinkt.

Aan vele ramen verschijnen gestalten wanneer de fotograaf hier signaleerd is.

Altona, komt 't vaak tot bloedige vechtpartijen, meestal tengevolge van politieke meningsverschillen tusschen de nationaliteiten. Bij dag en bij nacht houden agenten en rechercheurs een oogje op de talrijke revolverhelden, op de tientallen helers en stellers, die hier bijeen wonen. Maar dezen op hun beurt hebben ook een soort bewakingsdienst ingesteld en waarschuwen elkaar als een voor hen ongewenschte bezoeker in aantocht is. Zoo is het altijd onrustig in St. Pauli; er wordt met geld gesmeten, luid gelachen en spoedig het mes getrokken. Eerst als de fabriekssirenen loeien, bij het eerste morgengrauwen, worden de straten in deze havenwijk voor korten tijd wat leeger en

stiller. Velen spoeden zich naar de werven of naar de aanlegplaatsen; maar minstens evenveel sluipen naar binnen, om eerst weer tegen den nacht uit de huizen te voorschijn te komen. Dat zijn zij, die de hoop op werk hebben opgegeven, meer nog zij, die allen geregelde arbeid schuwen. Een speurtocht van den fotograaf is hier niet zonder levensgevaar. Daarom zijn de hierbij gereproduceerde resultaten extra-bewondering waard.

De gewaardeerde musicus, die in alle cafeetjes de matrozenliederen begeleidt.

worstjes, waarvan de vertegenwoordigers van alle naties, die men hier vaak in hun inheemsche drachten ziet rondloopen, liefhebbers schijnen te zijn. Men zit bijeen in morsige kroegjes, in kelders, waar geen lichtstraal ooit valt. Onderaardsche opiumholen zijn hier niet zeldzaam. Maar in andere straten zitten Maleiers, Chinezen, Turken, daarentegen weer vreedzaam bijeen en drinken er hun biertje in de beste verstandhouding.

Toch is het waarlijk geen wonder, dat het politietoezicht hier streng is. Want bijzonder in de straten die op de grens liggen van Hamburg en

Een arrestatie bij lantaarnlicht.

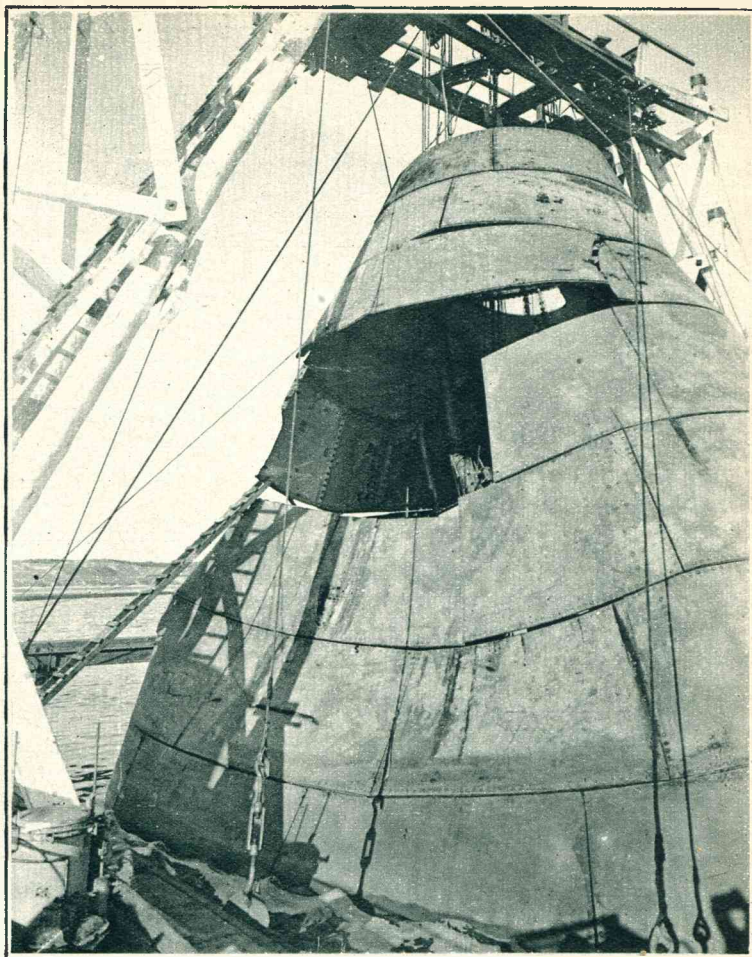

In den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam ging met succes de première van de revue „Hier Parkeeren". De finale van den proloog.

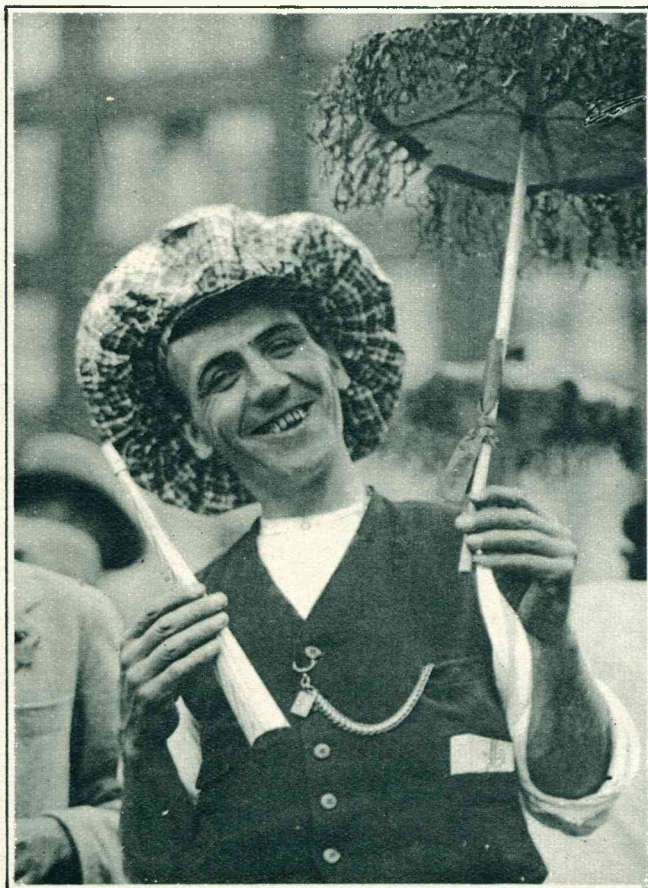
VAN HIER EN DAAR

Het echtpaar G. Peterse—Udo, Amsterdamscheweg 5, Amstelveen, herdacht zijn gouden bruiloft.

De beschadiging van den Lutinetoren wordt nu, nadat men eerst een explosie voorgaf, geweten aan ondeugdelijke constructie. Wij geven hier nog een foto van den beschadigten toren.

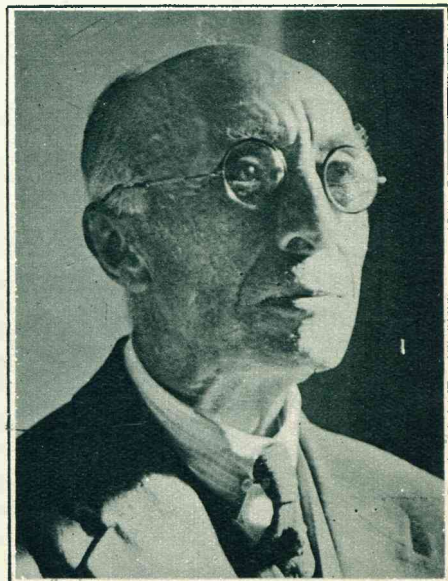

Dezen vroolijken kwant troffen wij op Koninginnedag in Amsterdam aan.

Dezer dagen herdacht het echtpaar M. Koopman—S. Koopman-Pekel Distelkade 6, Amsterdam, zijn gouden huwelijksfeest.

H.M. de Koningin brengt het jaarlijksche bezoek aan Amsterdam. De Kon. Familie verschijnt op het balcon van het Paleis op den Dam.

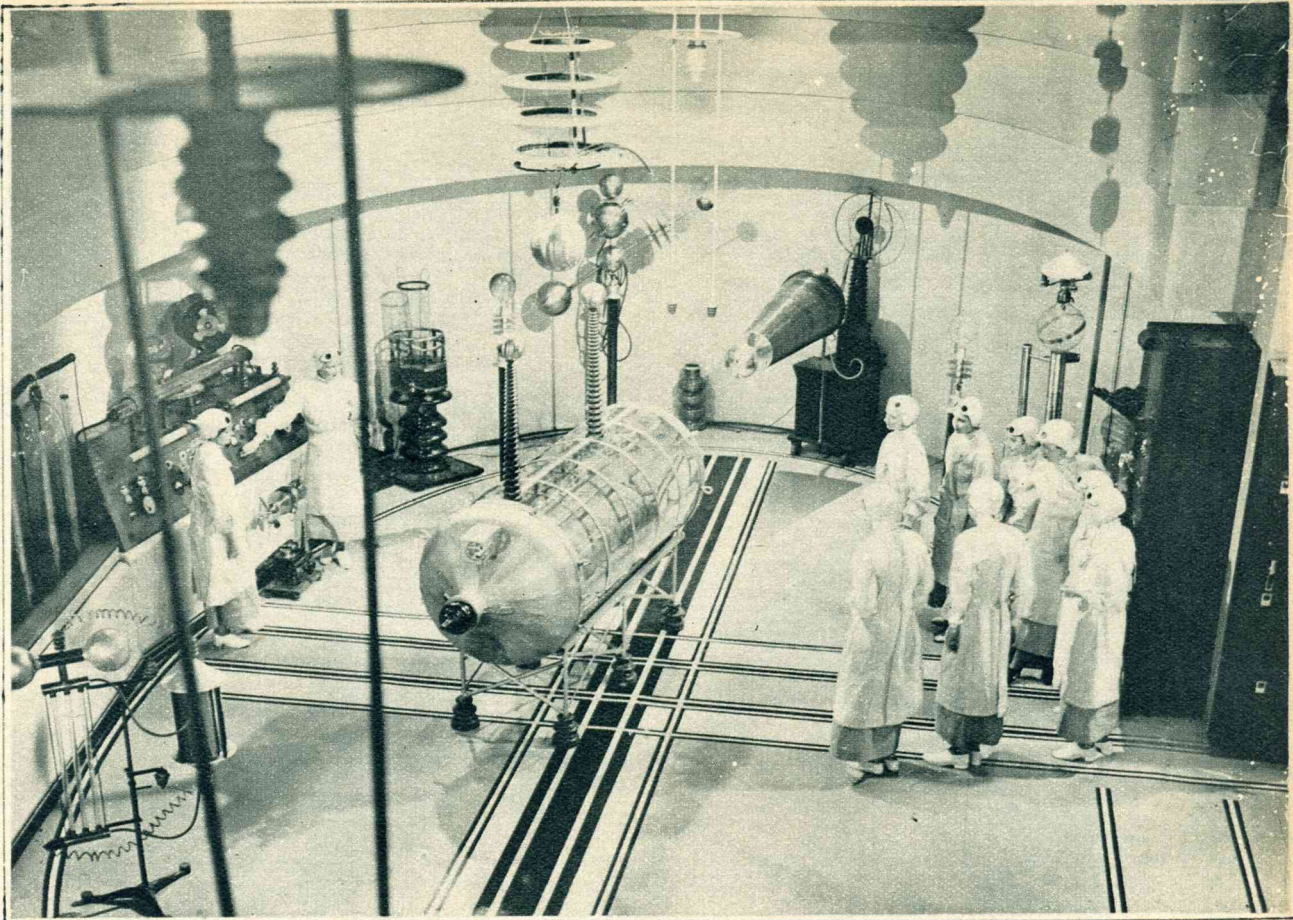

Daan van Ollefen Senior, een sieraad van de oude tooneelgarde, herdenkt 14 September a.s. in den Stadsschouwburg te Amsterdam zijn 60-jarig tooneeljubileum met een voorstelling van „De erigenamen van Rabourdin". Aan belangstelling zal het den jubilaris zeker niet ontbreken.

De presidente van den hoogen vrouwenraad, die er vast van overtuigd is, dat aan haar, krachtens haar rang en positie, die levensgezel toekomt.

In het laboratorium wordt de man van eventuele masculitis-bacillen chemisch gereinigd.

De wereld zonder mannen

Het idee, dat aan deze film ten grondslag ligt, is buitengewoon vreemd. Een ziekte, masculitis, of iets dergelijks, vaagt binnen betrekkelijk korten tijd alle mannen van den aardbol. Eén enkele man is echter per toeval aan de epidemie ontkomen en als hij na geruimen tijd op een eenzaam gedeelte der wereld ontdekt wordt, willen alle vrouwen niet alleen dat curiosum zien, doch ook trachten hem tot wettigen echtgenoot te promoveeren. De door de vrouwen gefabriceerde wetgeving is helaas niet berekend op een trouwpartij, zoodat, om daarin tegemoet te komen, zijne majesteit de man tot staatseigendom wordt verklaard. Gelukkig echter is dat restant der heeren nog al 'n mannetjesputter, die zoo maar niet de kaas van zijn brood laat eten en alleen wil trouwen met het meisje zijner keuze. Daaraan zit echter heel wat vast en zelfs de Hooge Raad van vrouwen moet er aan te pas komen, wat weer aanleiding is voor diverse geestige tafereelen. In den loop dezer maand denkt de Fox Film deze vermakelijke geschiedenis uit te brengen en dan kan ieder, die er belang instelt te weten hoe de wereld eruit ziet als de vrouwen de baas zijn, het hart ophalen.

De bestorming van het regeeringsgebouw om een glimp van dat eigenaardige creatuur „man” op te vangen.

Tusschen deze twee balanceert zijn hart. Voor 'n „blauwtje” heeft hij inmiddels niet beducht te zijn.

LIEN DEYERS

*nog een bekoorlijke
jonge Nederlandsche
filmster*

kiest **LUX**

TOILET

ZEEP

om haar fraaie

huid te

verzorgen

FOTO UFA

„Een zachte huid is een eerste vereischte voor een filmactrice, maar eveneens voor iedere andere vrouw.

Ik vind Lux Toilet Zeep heerlijk zacht”

Lien Deijers

Lien Deijers' prachtige teint zegt U meer over LUX TOILET ZEEP dan duizend woorden. LUX TOILET ZEEP *moet* wel buitengewoon zacht en zuiver zijn om haar schoonheid zóó te doen

uitkomen. Verzorg ook Uw huid op dezelfde wijze. Laat Lux Toilet Zeep ook U frisch en jeugdig houden!

LEVER'S ZEEP MIJ. N.V., VLAARDINGEN

Op zoek naar een vrouw

Wie zeker wil zijn, dat hij het laatste woord krijgt, moet het in zijn testament schrijven. Dat deed tante Eliza ook.

De notaris, die het mij voorlas, scheen het nog grappig te vinden ook.

Toen mijn tante begraven was, riep hij mij op zijn kantoor. Haar overlijden had mij een zeker eerbiedig beklag ingeboezemd, maar dat ik aan diepe smart leed, kan ik eerlijk niet zeggen.

Op een stugge, afkeurende manier was zij altijd goed voor mij geweest. Maar zij vond nooit, dat er veel aan mij deugde, en al wat zij voor mij deed had tot doel, mij te verbeteren.

Dat tante Eliza mij tot haar eenigen erfgenaam had gemaakt, verwonderde mij niet, want andere bloedverwanten had zij niet. Maar er was een voorwaarde, zei de notaris.

„Een voorwaarde?” herhaalde ik, en ik kreeg het gevoel, dat er iets eigenaardigs ging komen. Ik kende tante Eliza. „Ze wil zeker, dat ik ga werken.”

„Nee,” zei de notaris grijnzend, „zij wil, dat u gaat trouwen.”

„Da's niet zoo moeilijk,” zei ik, opknappend. „Binnen vierentwintig uur,” ging de notaris voort.

Ik sprong op, staarde hem aan, ging weer zitten en vroeg: „Wat?”

„Ik moest u op den dag van haar begrafenis het testament voorlezen — en zooals u aanstonds hooren zult, moet u vierentwintig uur na de voorlezing getrouwd zijn, als u erven wilt.”

„Wat 'n onzin! En als ik 't niet doe?”

„Dan komt haar heele vermogen aan de Tagalog-kindertjes op de Philippijnen.”

„Gekkenwerk!” riep ik uit. „Ik verzet me tegen 't testament.”

„Als u zich verzet, bent u al uw recht kwijt,” antwoordde de notaris. „Zij heeft alles voorzien. Maar wat hindert 't eigenlijk? U bent toch verloofd?”

„Jawel,” zei ik, „maar mijn meisje zou denken, dat ik gek was, als ik naar haar toe ging en zei: Zet je hoed op en ga mee, dan trouwen we. Doet ze niet.”

„Ook niet voor tweehonderdduizend dollar?” vroeg de notaris verbaasd.

Ik dacht even na.

„Geld telt bij haar niet zoo sterk mee,” zei ik. „Haar familie heeft zelf genoeg. Maar hoe komt tante Eliza op die malligheid?”

„Ik zal u vertellen, wat ze tegen mij gezegd heeft,” gaf de notaris ten antwoord. „Ik heb een neef, die niet goed wijs is, zei ze, en verder heb ik niemand. Werken doet hij niet; hij verbeuzelt zijn tijd; hij moet een levensdoel hebben. ... Hij is zevenentwintig, hij heeft een aardig meisje, dus moet hij maar trouwen. Maar 't komt er misschien nooit van, als ik er niet achterheen zit. Als hij niet voortmaakt, gaat een ander met haar schoot.”

„Echt tante Eliza,” zei ik.

„Wilt u 't probeeren?” vroeg de notaris. „U bent al een kwartier kwijt.”

Ik dacht snel na en zei: „Goed, ik zal 't probeeren. Maakt u 't een beetje met den tijd?”

„Ik had u om vier uur ontboden,” zei de notaris, „maar we zullen zeggen kwart over vier. U hebt dus tijd tot morgenmiddag kwart over vier.”

Hij belde, en een meisje, dat in een aangrenzend vertrek op een schrijfmachine had zitten tikken, kwam binnen. Zij had een gewoon gezicht, roodachtig haar en zakelijke manieren.

„Dit is meneer Walker,” zei de notaris haar. „Ik wou u even tot getuige hebben, dat ik hem vierentwintig uur geef om te voldoen aan de voorwaarden van zijn tantes testament, die u bekend zijn. 't Is nu kwart over vier.”

Het meisje knikte en ging weer aan haar werk. Toen vertrok ik.

Echt tante Eliza. Ik moest me vestigen, zei ze altijd. Beatrice en ik waren al tien maanden verloofd — veel te lang, vond tante. Maar zij kende Beatrice niet zoo goed als ik.

DOOR E. J. RATH

Die jongedame had idealen. Zij bezat tal van roepingen in 't leven, maar getrouwd-zijn scheen daar niet bij te zijn. Zij deed aan cursussen, lezingen, liefdadigheid en allerlei mode-gevallen. Ik was om zoo te zeggen een zijlijntje.

Er was aan onze verlovings een vormelijkheid, die me een beetje bang maakte. Zij was natuurlijk wel erg op me gesteld, en ik zag zeer tegen haar op, want Beatrice was een mooi en hoogstaand meisje. Maar hoe ik die trouwkwesie nu aan moest pakken. ... Diplomatiek, dat leek me het beste.

Het was bij half vijf, ik had geen tijd te verliezen, dus ik snelde naar haar vaders huis. Ik werd in het salon gelaten, en weldra kwam Beatrice binnen, hoed op en bont om, en een stel boeken onder haar arm.

„Ik wou net weggaan, Jack,” zei ze, terwijl ze mij een wang voorhield. „Je weet toch, dat 't mijn filosofie-dag is bij mevrouw Holcombe?”

„Eerlijk niet aan gedacht, Beatrice,” antwoordde ik. „Maar dat ééne keertje kun je wel overslaan, hè?”

„Absoluut niet,” zei ze verbaasd. „We zitten midden in de oude Grieken — vreeselijk boeiend. Je kunt zoover met me meelopen, als je wilt.”

„Ik wou je spreken,” zei ik, „en dat kan niet op straat, tusschen al die menschen.”

„Waarom niet?” vroeg zij, haar wenkbrauwen optrekkend.

Ik begon zenuwachtig te worden.

„'t Is van zeer persoonlijken aard,” zei ik mak. „Hm, dan zal ik je vijf minuten geven,” zei Beatrice neerbuigend, en ze ging zitten op den rand van een verguld stoeltje. „Wat is er?”

„Beatrice,” zei ik, „denk je wel eens aan ons aanstaande huwelijk?”

„Doe niet zoo dwaas, Jack,” antwoordde ze een beetje scherp. „We zijn natuurlijk verloofd, maar met trouwen heeft 't nog lang geen haast.”

„Dat heeft 't wel, Beatrice,” zei ik. „Groote haast zelfs.”

Zij keek mij niet zeer opgewekt aan.

„'t Is nog maar een kwestie van uren,” ging ik voort.

„Jack, je bent toch niet gek?” vroeg Beatrice, opstaande.

„Neen, lieve Beatrice,” zei ik. „Ik ben in alle opzichten volkomen normaal — alleen wil ik morgen om vier uur met je getrouwd zijn.”

„Flauw,” zei Beatrice, met een blik van ergernis. „Je hebt zeker gedronken.”

„Heusch niet,” antwoordde ik. „Maar we moeten binnen een paar uren trouwen — liefst dadelijk.”

„Waarom?” vroeg zij ijskoud.

Dat zette mij even vast. Over het geld wou ik niet spreken — daar was zij niet in een stemming voor. Dus ik zei eindelijk:

„Omdat ik je liefheb, Beatrice.”

Een eenvoudig woord recht uit het hart was het beste, dacht ik. Maar Beatrice zag er niet veel in.

„Dat veronderstelde ik, toen we ons verloofden,” zei ze, „maar ik vind 't geen reden voor zoo'n dolen stap, als jij voorstelt.”

Zóó kwam ik niet verder, dat zag ik wel in — en er kwamen mij al visioenen voor oogen van Tagalogs, die leefden van tante Eliza's geld. Dus vertelde ik haar de heele geschiedenis.

Toen had u haar eens moeten zien! Strak rechtop stond ze, en toen ik had uitgesproken, begon ze een toespraak tegen me. Het kwam hier op neer, dat ik een vuige slaaf van het geld was, en haar daar ook voor had aangezien, maar dat had ik dan mis. Ze had al een poos getwijfeld, of onze verlovings geen dwaasheid was, omdat onze idealen zoozeer verschilden. Nu was zij blij, dat haar oogen door mijn beleedigend voorstel waren opengegaan. — Zij sprak in keurige zinnen, zoo koud als een ijsklomp.

Ik snapte, dat het uit was, vóór zij half klaar

was, en ik kan niet zeggen, dat het mij zeer smartte. Wij hadden 't toch niet met elkaar uitgehouden, Beatrice en ik, onder één dak.

Dus toen zij zweeg, keek ik op mijn horloge en zei: „Dit is zeker het einde van onze verlovings, juffrouw Warren?”

„Ja,” zei ze, „en van onze kennismaking ook.” Ik boog stijf en vertrok. Ik ging naar een restaurant, dronk wat en belde toen den notaris op.

„Zoo,” zei ik, „dat huwelijk is van de baan. Ze heeft me afgewezen.”

„Da's erg,” zei de notaris, maar ik kon me voorstellen, hoe hij me stond uit te lachen.

„Ik heb in ieder geval mijn best gedaan,” zei ik. „Hiermee is de voorwaarde zeker vervuld?”

„O nee!” zei hij. „Er staat in 't testament, dat u binnen vierentwintig uur trouwen moet.”

„Maar ze wil heelemaal niet met me trouwen!” riep ik.

„Spijt me,” klomk het terug, „maar ik kan haar niet dwingen.”

„Mijn tante had toch beslist deze dame op 't oog, toen ze het testament maakte!”

„Zal wel,” zei de notaris. „Maar dat staat niet in 't testament. Dus of u zult met een ander moeten trouwen, of 't geld gaat naar de Philippijnen.”

„Dan trouw ik voor den vorm op 't stadhuis, met iemand, die er zich voor laat betalen, en we laten ons meteen weer scheiden.”

„Zooals u wilt,” zei de notaris, „maar dan hebt u nóg niets. Als u trouwt, krijgt u de eerste vijf jaar tienduizend dollar per jaar, en na een gelukkig huwelijk van vijf jaar krijgt u 't kapitaal pas.”

Ik hing den haak op en zei iets leelijks.

Er lag een fortuin vóór mij, en ik kon het niet grijpen. Over Beatrice had ik niet zooveel spijt, nu zij zóó tegen mij gesproken had, maar ik gunde het geld niet aan de bloeddorstige Tagalogs.

Ik bestelde nog iets, stak een sigaret op en ging zitten nadenken.

Ik kwam tot de ontdekking, dat ik minstens zes meisjes kende, die ik graag genoeg mocht, om er mee te trouwen. Er waren er twee bij, die mijn gevoelens, min of meer ernstig, een poosje in beslag hadden genomen vroeger; maar zij wisten, dat ik met juffrouw Warren verloofd was (gewéést dan) — ze zouden wel niet veel zin hebben in een overijde, opgewarmde liefde, met een sterk geldluchtje. Dus begon ik over andere oude kennisjes te denken.

Millie Jenkins — dat was een leuk, lief klein ding. Als ik Beatrice niet had leeren kennen, was ik misschien al lang met Millie verloofd geweest.

Ik keek op mijn horloge en bestelde een taxi. Ik gaf den chauffeur 't adres en zei, dat hij voort moest maken. Onderweg maakte ik mijn plan. Romantisch, op 't sentimenteele af — dat was de manier bij Millie. Door het denken aan haar kwam de oude charme weer boven — alles was zoo helder als glas, toen ik bij haar aanbelde.

Zij deed zelf open, en viel haast om van verbazing.

„Jack Walker!” riep ze. „Jij!”

„Millie,” zei ik, met haar hand in de mijne, „je bent nog geen steek veranderd.”

Dat was ze ook niet. Lief en leuk was ze, ook toen we praatten over het feit, dat ik me in een heel jaar niet vertoond had. Ik kreeg er één standje voor, maar ik zag best, dat zij niet boos meer was. Toen we een half uur gepraat hadden, achtte ik 't oogenblik gunstig.

„Millie,” begon ik, en ik greep een hand van haar, „begrijp je niet, waarom ik teruggekomen ben? Ik kón niet langer wegblijven. Ik heb er genoeg mijn best voor gedaan, maar het ging niet. Ik weet, dat ik je niet verdien, Millie, maar ik hou van je. Toen ik wou vergeten, dat ik van je hield, ging ik hoe langer hoe meer van je houden. En nu moest ik 't je zeggen ook. Ik kan niet leven zonder jou, Millie. Wil je met me trouwen?”

Dat bleek romantisch genoeg te zijn, want ze kreeg de roodste kleur, die ik ooit gezien had, en riep „O Jack” en viel in mijn armen. Zij had altijd

wel geweten, dat ik terug zou komen, zei ze.

Mijn geweten wou iets zeggen, maar ik had geen tijd om te luisteren. Ik had nog pas den halven veldslag gewonnen.

„Millie,” zei ik, „je hebt me erg gelukkig gemaakt. We moeten beslist héél gauw trouwen.”

„Heel gauw trouwen?” zei Millie, met haar groote bruine oogen wijd open. „Ik begin me net pas verloofd te voelen! Van den herfst, dat is al heel vroeg, vind ik. Je moet trouwens nog met vader spreken ook.”

„Millie,” fluisterde ik ernstig en wanhopig, „we moeten vanavond nog trouwen — of morgenochtend.”

Millie sprong op, alsof ik haar met een speld geprikt had.

„O,” zei ze, „t is maar een grapje! Ik zie 't aan je oogen!”

„'t Is ernst, Millie. Morgenochtend — in ieder geval morgen vóór vieren.”

Millie keek angstig en ging een eindje bij me vandaan.

„Dacht je, dat ik me liet schaken?” riep ze uit. „Denk er niet over!”

Ik begon te redeneeren over romantiek, maar zij vond een verlovings al romantisch genoeg; en trouwen zonder uitzet of bruidsjapon en feestelijkheden vond zij niet romantisch. Dus toen moest ik 't haar wel vertellen.

Zij bleef niet kalm, zooals Beatrice. Ze huilde en stampvoette. Ik had nooit geweten, dat Millie zoo'n humeur had, maar zij speelde op als een bootwerker. Ik had haar beleedigd met mijn geld, ik wou haar koopen, en zij bedankte er voor, om voor mij de kastanjes uit het vuur te halen. Wat zou ze wel gezegd hebben, als ze geweten had van Beatrice!

Ik liet haar doorpraten, en zocht woorden, om 't bij te leggen; maar zij liet zich ontvallen, bij wijze van klap op den vuurpijl, dat ze eigenlijk al met iemand anders verloofd was, maar dien had ze op willen zeggen, omdat ik zoo nobel was geweest om terug te komen — tenminste, ze had gedacht, dat 't nobel was, maar nu zag ze, dat ik niets anders was dan een fortuinzoeker.

Toen zij die bekentenis gedaan had, werd het mij beter te moede. Wie had ooit kunnen denken, dat Millie, met haar baby-gezichtje, zoo'n intrigante kon zijn? Ik greep dus mijn hoed en vertrok.

Als iemand me den dag tevoren gezegd had, dat een man met tweehonderdduizend dollar niet zou kunnen trouwen — behoorlijk trouwen tenminste — dan had ik hem in zijn gezicht uitgelachen. Nu begon ik te begrijpen, dat alles mogelijk was.

Ik keek mijn lijstje meisjes weer in, maar vond 't zelf nutteloos en dwaas. Toen dacht ik plotseling aan iemand, en ik riep „hoera”. De chauffeur keek om, en vroeg, of ik iets zei. Ik gaf hem een adres, en drong op spoed aan. 't Was onderwijl half tien geworden.

De iemand, waar ik aan gedacht had, was mevrouw Fredericks; een oude kennis — een edel, opgewekt mensch — al drie jaar weduwe. Gek, dat ik niet eerder aan haar gedacht had!

Ik mocht mevrouw Fredericks buitengewoon graag. Ik had er echter nooit aan gedacht, haar ten huwelijk te vragen, hoewel zij maar een jaar ouder was dan ik. Zij scheen trouwens nooit goed ernstig tegen mij te kunnen zijn. Ik had haar niets verteld van mijn verlovings, omdat zij er vast en zeker grapjes over gemaakt zou hebben, en Beatrice is niet iemand, om grapjes mee te maken. Hoe meer ik over mevrouw Fredericks peinsde, hoe geschikter zij mij leek.

We bereikten het hotel, waar zij kamers had, en ik vond haar gelukkig thuis. Ze scheen blij te zijn, dat ik kwam, en we praatten een poosje vroolijk over allerlei, terwijl ik den vorm voor mijn aanzoek overwoog. Ik besloot, iedere inleiding achterwege te laten, en mij niet bespottelijk te maken. Den eersten keer daarna, dat zij zweeg, flapte ik het er uit: „Annie, wil je met me trouwen?”

Ze bleef mij een paar seconden aankijken, leunde achterover in haar stoel en lachte. Toen zei ze:

„Neem me niet kwalijk, Jack — ik lach je niet uit, maar.... Ze zeggen, dat vrouwen intuïtie hebben, is 't niet? Nu, toen ik je binnen zag komen had ik zoo'n idee, dat je iets van dien aard zeggen zou. Een soort voorgevoel.”

„Goed — maar wil je?” vroeg ik, mijn tanden op elkaar zettend.

„Nee, natuurlijk niet!” zei ze. „Zet dat malle idee maar gauw uit je hoofd, als een zoete jongen!”

„Wil je in geen geval?” vroeg ik neerslachtig.

„In geen geval. Ik heb gisteravond tegen kolonel Harrison gezegd, dat ik met hem zou trouwen, en ik breek nooit mijn woord.”

„Ik wou dat kolonel Harrison...” begon ik.

„Pardon — dat meende ik niet, natuurlijk.”

„Vraag maar geen pardon; ik hoop trouwens, dat je 't wel meende. Maar waarom heb je me eigenlijk gevraagd? Zeg maar niet, dat je zoo dol op me bent, want dan jok je.”

Toen vertelde ik haar alles, zonder de meisjes te verzwijgen, want tegenover mevrouw Fredericks kun je niets verzwijgen. Zij glimlachte wel een paar keer, maar toen ik uitgesproken was keek zij zeer ernstig.

„'t Spijt me verschrikkelijk voor je, Jack,” zei ze. „Ik wou, dat ik je helpen kon — om iemand te vinden, die geschikt is; want dat is de grootste moeilijkheid. Als je 't maar niet opgeeft! Je hebt nog bijna een heelen dag vóór je. Als ik iets voor je doen kan, bel je me maar op. Ga nu naar huis, en gauw naar bed, sta vroeg op en doe je best!”

Om zeven uur den volgenden morgen werd ik wakker. „Zoo, jog,” sprak ik mijzelf toe, terwijl ik uit bed sprong, „trek nu maar een vroolijk gezicht — 't is vandaag je trouwdag!”

Ik voelde me vroolijk en wanhopig tegelijk. Onder 't ontbijt maakte ik een lijstje op van meisjes, die ik kende, — ik schrapte de namen door, die weinig kans op een jawoord of op een behoorlijke portie huwelijksgeluk beloofden, en maakte toen een route op — ik zou ze naar volgorde der landkaart gaan bezoeken. Het waren allemaal aardige meisjes, met zooveel verstand en karakter, dat ik meende, er wel gelukkig mee te kunnen worden.

Ik zou mijn voorstel nu puur zakelijk inkleeden, zonder vertoon van romantiek. Wie 't niet aanstond, die kon het dan snel zeggen — dan kon ik voortmaken, om bij de volgende te komen.

Ik nam een taxi en ging. Eerst naar Alice Norworth; die was in een ochtendhumeur, en kostte me niet meer dan tien minuten. Toen naar Lillian Jones. Die zei, dat ze den hond op me af zou sturen, als ze niet zooveel zin voor humor had. Volgde Georgie Mayhew. Die was naar het park, hoorde ik, om de zwanen te voederen. Ik ging óók naar het park, en verzocht haar, mevrouw Walker te worden. Ze zei niets, hief het hoofd hoog en liep weg.

Verlegenheid of schaamte kende ik niet meer. Als een mensch zooiets een keer of zes gedaan heeft, wordt hij gehard. Ik nam den chauffeur in vertrouwen, en die werd zoo enthousiast, om me getrouwd te krijgen, dat hij in de haast alle verkeersregels overtrad.

Ik vertelde mijn verhaaltje dien ochtend nog aan Lulu Winter, Ada Ferris, Gertrude Millbank, Ethel Farnsworth en Miriam Westerly, maar zij wilden geen van allen op mijn voorstel ingaan. Ik kende er wel een paar, die zeker ja zouden zeggen, maar die wou ik weer niet.

Toen ik weer in een stadsdeel kwam, waar ik me thuis voelde, stuurde ik den auto weg, en dronk 'n aantal koppen koffie. Het was half een, en ik overwoog den toestand met, voor mijn doen, groote kalmte.

Ik bekeek het vraagstuk van alle kanten, en gaf het toen op. Ik besloot, den notaris te gaan zeggen, dat ik er voor bedankte, te trouwen, en dan een advocaat op te dragen, de geldigheid van het testament te betwisten. Toen nam ik rustig den tijd, om te lunchen. Ik had geen haast meer, en ik had een gevoel, alsof er een steen van mijn hart was gevallen.

Het was half drie, toen ik het kantoor van den

Een heilgdom der techniek.

Het staal wordt gehard.

notaris bereikte. De man was er niet. Ik vroeg de secretaresse, hoe lang het duren kon, eer hij terugkwam; een uur zei ze, misschien langer. Ik besloot te wachten en ging zitten.

Zij ging weer naar het binnenkantoor en ik hoorde de schrijfmachine weer gaan. Even later ging de kantoordeur open en een heer met een geestelijk voorkomen kwam binnen en vroeg naar den notaris. Hij zei óók, dat hij wachten zou, en begon een krant te lezen.

Omdat ik anders niets te doen had, staarde ik hem strak aan, en dat scheen hem te hinderen, want hij keek een paar malen op en zat een beetje te schuifelen. Eindelijk stond ik op, ging naar de deur van het binnenkantoor en klopte aan.

De schrijfmachine ratelde druk — zonder op antwoord te wachten duwde ik de deur open en ging naar binnen. Het meisje met het roodachtige haar keek vragend op.

„Neemt u niet kwalijk, dat ik u stoór,” zei ik, „maar 't duurt me een beetje erg lang. Ik wou graag een verklaring voor uw patroon achterlaten. 't Gaat over dat testament, u weet wel.”

Zij knikte, ten teken, dat zij begreep, wat ik bedoelde, en zich mijn persoon herinnerde.

„Mag ik 't u even dicteeren?” vroeg ik.

„Zeker,” zei ze, en ze wees mij een stoel.

„Voor ik begin,” zei ik, „mag ik vragen, of u met dit geval op de hoogte bent?”

„Ja, ik ben op de hoogte,” antwoordde zij glimlachend.

„Mooi,” zei ik. „Als u 't niet wist, zoudt u 't misschien een beetje gek vinden.”

Toen begon ik bij het begin, en gaf een duidelijk verslag van mijn daden, sinds ik den vorigen dag het kantoor verlaten had. Ik liet er niets uit. Ik wou den notaris laten merken, dat ik ernstig mijn best had gedaan, om aan de voorwaarde van mijn tantes testament te voldoen.

Het meisje met het roodachtige haar schreef alles op. Het leek me zonderling, zulke intieme dingen te dicteeren aan een meisje, en toe te kijken, terwijl zij het opnam in zonderlinge teekens, even kalm, als was het een huurcontract of een request.

Na een poosje merkte ik, dat ik de hand zat te bekijken, die het potlood bestuurde, en ik vond 't een erg aardig handje. Het was klein, blank en goed verzorgd, echt een mooie hand, dacht ik. Het leek me merkwaardig, dat zoo'n gewoon meisje zulke mooie handen had, en ik begon haar beter te bekijken.

Maar het wàs niet eens zoo'n gewoon meisje! Zij had natuurlijk geen klassiek schoone trekken, maar zij had een prettigen, eerlijken mond en kin, en dat is voor mij al een heel groot ding.

En ik had altijd van roodachtig haar gehouden. 't Hare was zoo licht, dat het bijna goud leek, en het glansde, alsof het gepolijst was. Toen ik pas binnenkwam had ik al gezien, dat zij mooie tanden had, want toen had zij geglimlacht.

Ik schijn een beetje gehaperd te hebben met mijn verhaal, doordat ik aan deze bijzonderheden dacht — zij keek tenminste een paar maal op, en ik zag, dat ze op mij wachtte. Enfin, ik kwam ten slotte toch tot het einde, en ik had niet één meisje overgeslagen.

Toen zweeg ik en weer keek de secretaresse op.

„Verder niets, meneer Walker?” vroeg zij.

Wat kon dat meisje je vierkant en ronduit in de oogen kijken! Ik dacht een paar minuten na.

Ik dacht niet over de verklaring, die ik gedikteerd had; mijn geest hield zich met heel iets anders bezig. Ik keek op naar de wandklok. Het was kwart voor vier. Ik haalde diep adem en zei:

„Zet u er alstublieft het volgende nog bij:

„Uit deze verliaring zal u blijken, dat ik ijverig ben geweest, maar geen succes heb gehad. Ik heb echter nog één hoop, en als die ijdel blijkt te zijn, blijft mij niets anders over, dan de geldigheid van het testament te betwisten.

„Er is nog één meisje, dat ik niet gevraagd heb. Zij weet ongeveer niets van mij, en ik weet niet eens, hoe zij heet. Ik weet alleen, dat ik mij gelukkig zal achten, als zij mij de eer aandoet, mij te accepteren. Als zij zoo verstandig is, als ik geloof dat zij is, zal zij niet boos zijn, maar begrijpen.

„Het is mogelijk, dat zij niet zóó vlug mijn vrouw wordt, dat ik de erfenis van mijn tante verwerf, maar

ééns zal zij mijn vrouw worden, want ik ben van plan, haar niet met rust te laten, vóór zij toestemt. Dat ik haar niet vroeger ten huwelijk heb gevraagd, zal zij volkomen begrijpen, want ik heb haar niet vroeger gekend.

„De dame, die ik bedoel, is ongeveer één meter zestig lang, zij is slank, heeft een frissche teint, grijze oogen, roodachtig-gouden haar, gelijke witte tanden, en mooie kleine handjes. Zij is, schat ik, zoowat vierentwintig jaar oud.

„Zij verdient haar eigen brood en zij kijkt de wereld recht in de oogen. Die dame zal mijn vrouw worden. Wanneer, dat ligt aan haar. Als 't niet binnen het uur is, dan in ieder geval later... Dat is alles, geloof ik.”

De secretaresse zat door het raam naar buiten te staren. Ik zag kleur in haar wangen en tranen in haar oogen komen.

Ik voelde een steek van wroeging en liep snel de kamer door.

„Juffrouw — juffrouw... ik weet uw naam niet, maar vergéeft u 't me alstublieft. 't Spijt me... Haalt u 't maar door — ik meende 't niet.”

Een minuut lang bleef zij roerloos, toen hief zij langzaam haar potlood op.

„Zei u, dat ik 't door moest halen?” vroeg ze.

„Ja, alstublieft. En probeer 't maar te vergeten.”

Het potlood aarzelde.

„Dus u meende 't niet?” zei ze langzaam, en ze hief het hoofd op en keek mij aan.

Er zijn meisjes, die met hun oogen praten kunnen. Ik schreeuwde bijna:

„Ja, wis en drie heb ik 't gemeend! Heb niet 't hart, om 't door te halen!” en ik greep de hand, die het potlood vasthield, terwijl zij het hoofd op de tafel liet zinken en begon te schreien.

Ik bleef maar staan, en ik hield het handje met het potlood vast, een minuut of zes zeven, tot zij kalm werd. Toen boog ik mij voorover en zei:

„Hoor eens, meisje — ik weet je naam niet, dus moet ik wel meisje zeggen — dat laatste kantje met hanepooten blijft eeuwig geldig. Ik laat 't inlijsten. En later, als ik een baantje heb, kom ik je hier weghalen om te trouwen. Je kunt natuurlijk nu niet met me trouwen; ik mag je niet vragen, een man te nemen, dien je niet kent. Ik kan dat geld missen. 't Kan voor mijn part in de lucht vliegen. Ik denk er niet eens meer aan.”

Een paar seconden later antwoordde zij.

„Ik — ik ken u wel, meneer Walker. Ik weet alles over u. Ik heb 't testament overgeschreven, en alles. En — ik had echt medelijden met u. En,” er kwam een kleine pauze, „ik heb zoo'n hekel aan Tagalogs.”

De geestelijke, die in de wachtkamer zat, wist niet, wat hem gebeurde, toen ik hem bijna met geweld binnenhaalde.

„Wilt u direct een huwelijk sluiten?” gilte ik. „Hier? Metéén?”

„Ik begrijp niet...” begon hij.

„Da's niet erg, als u ons maar trouwt,” riep ik, naar de klok kijkend. „Vlug! De rest hoort u straks wel.”

„Er zijn geen getuigen,” zei de geestelijke, rondziende.

„Die zal ik wel halen,” riep ik, en ik sprong de gang in.

Ik greep een man, die in de lift wou stappen, en zei:

„Ik heb u nodig als getuige bij een huwelijk. Weigert u alstublieft niet!”

Ik sleepte hem zoowat den drempel over, en hij bleef verwonderd staan. Toen haalde ik een vrouw binnen, die de gang stond te schrobben.

In een paar minuten was het gebeurd. Tijdens de plechtigheid hoorde ik pas, hoe mijn vrouw heette.

Vraagt u hoe? Doet er niet toe — ze was dien naam toch direct weer kwijt. Ik keek op de klok, toen de geestelijke de laatste woorden gesproken had. Het was vijf over vier.

De geestelijke zei, dat hij geen tijd meer had, en vertrok met de getuigen. Toen de notaris vijf minuten later binnenkwam, ergerde hij zich, omdat ik zijn secretaresse kuste.

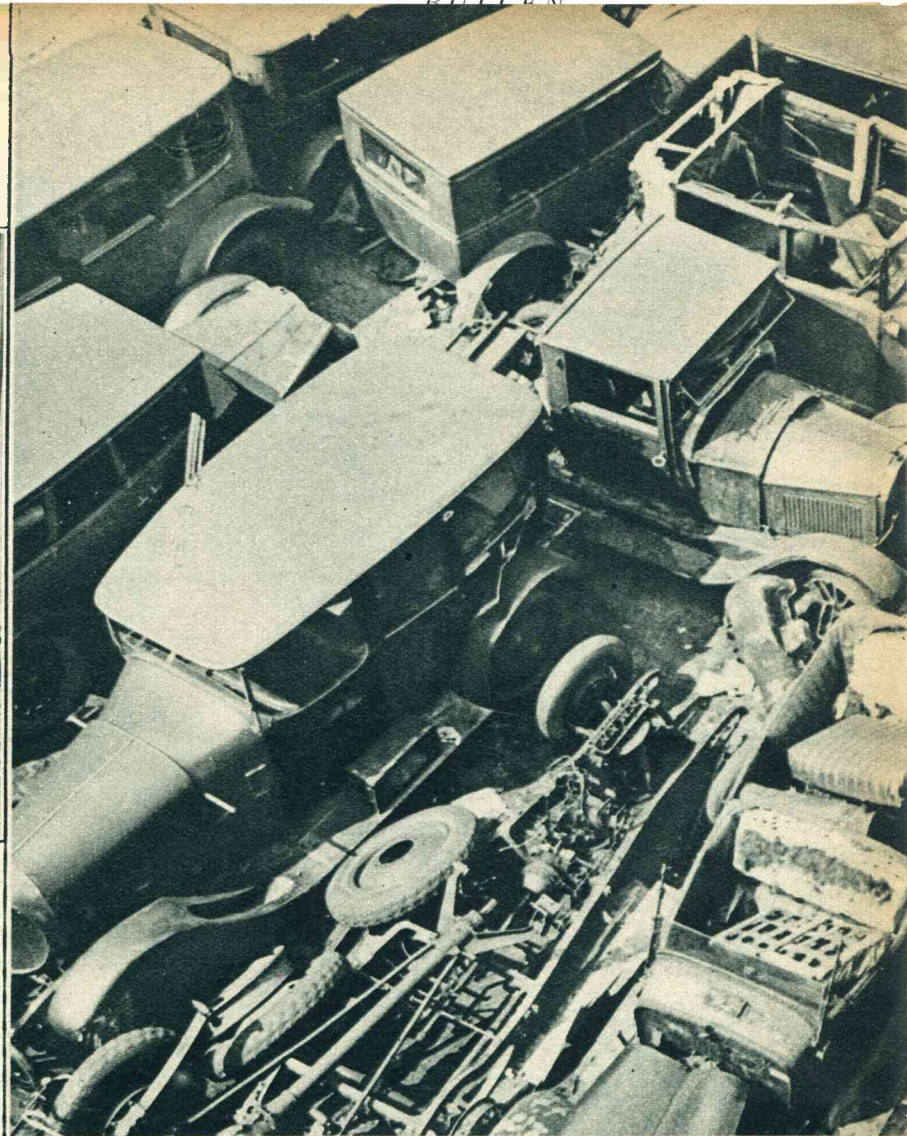
Of ik nu de hoofdsom van mijn tantes erfenis heb? Nee, nog niet. We zijn pas vier jaar getrouwd, ziet u.

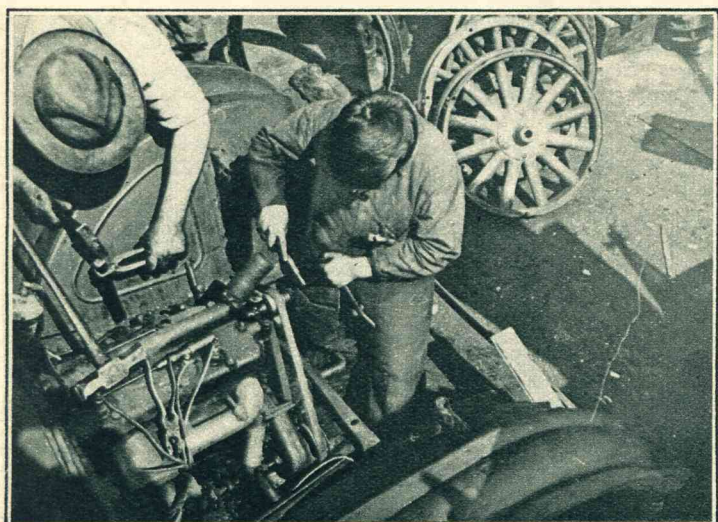
Gesloopt stilleven.

'n Bandenbod.

Ergens in het IJ, ter hoogte van Oostzaan, als we ons wel herinneren, ligt 't scheepkerkhof van Amsterdam. Daar worden alle booten en schuiten heengesleept, welke door hun eigenaars onbruikbaar werden verklaard en aan weer, wind en water ter vernieling prijsgegeven. Men kan er zeker van

WORDEN GESLACHT

zijn, dat met deze oude karkassen niets meer te beginnen is, anders was ongetwijfeld dat gedeelte van de Amsterdamsche bevolking, dat het woordje „mazzel” heeft uitgevonden er al lang heengetrokken om hen op een of andere manier voor den handel geschikt te maken.

De nijvere Joden, die in het Ghetto van de Amstelsad, op en om het Waterloo-

← Aanschouwelijk onderwijs in de techniek.

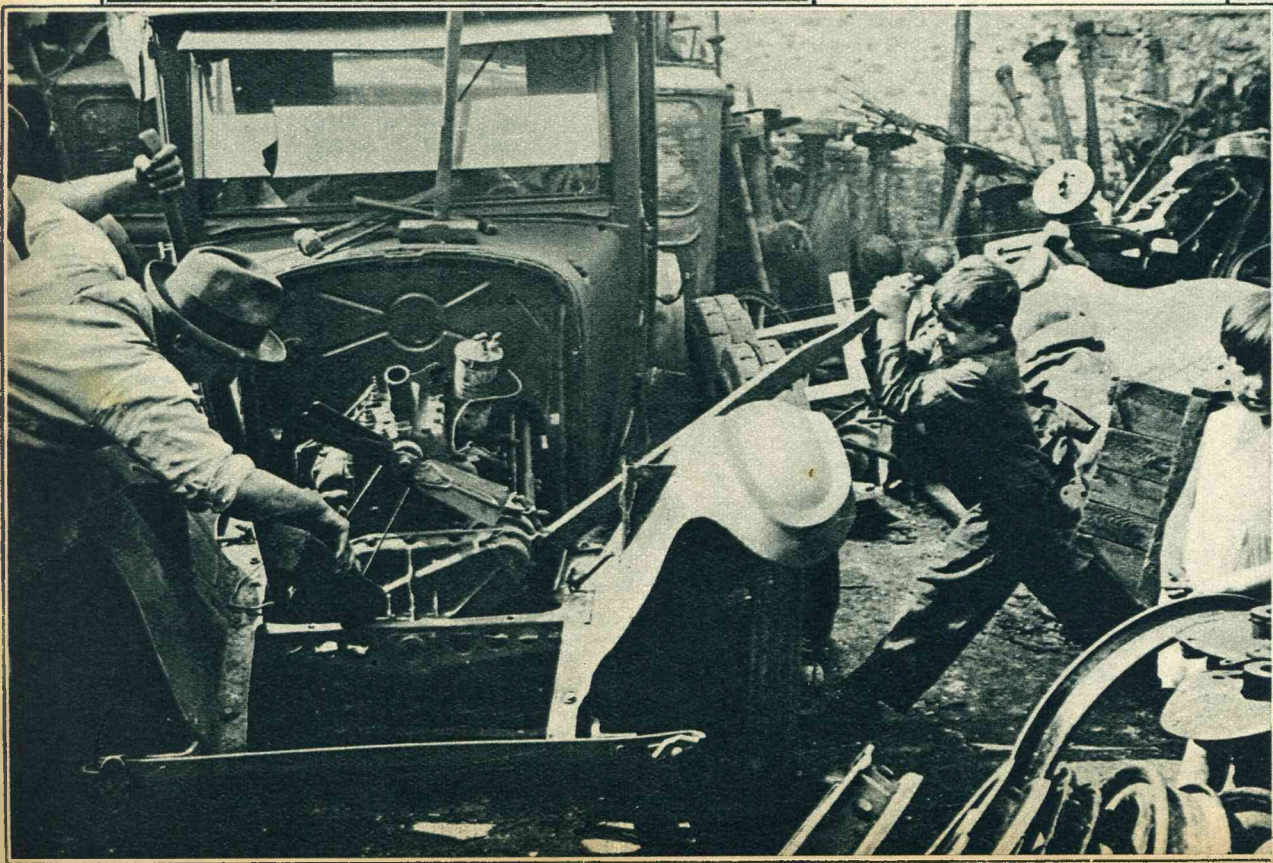
De voorraad banden is soms zoo groot, dat een gedeelte in het woonhuis moet worden geborgen.

plein, bijeen wonen laten geen mogelijkheid onbenut om wat te verdienen. In het ontdekken van die mogelijkheden zijn zij ware meesters. De meest uiteenlopende beroepen oefenen zij uit en in de zonderlingste zaken drijven zij handel. Het is tegenwoordig niet gemakkelijk om aan den kost te komen; maar onze Joodsche medeburgers gaan niet spoedig bij de pakken neerzitten. Dat zulks niet in hun aard ligt, strekt hun tot eer.

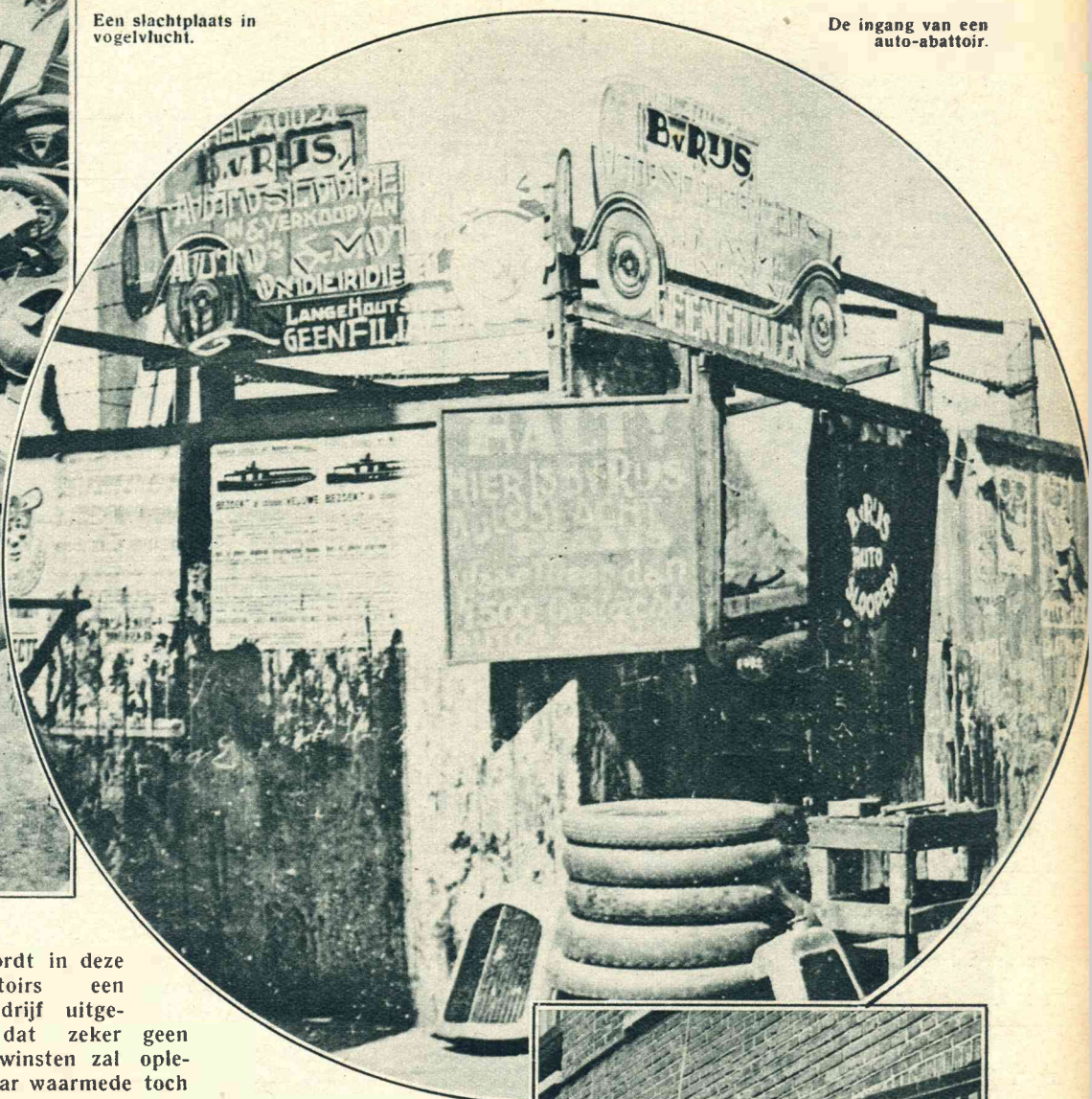
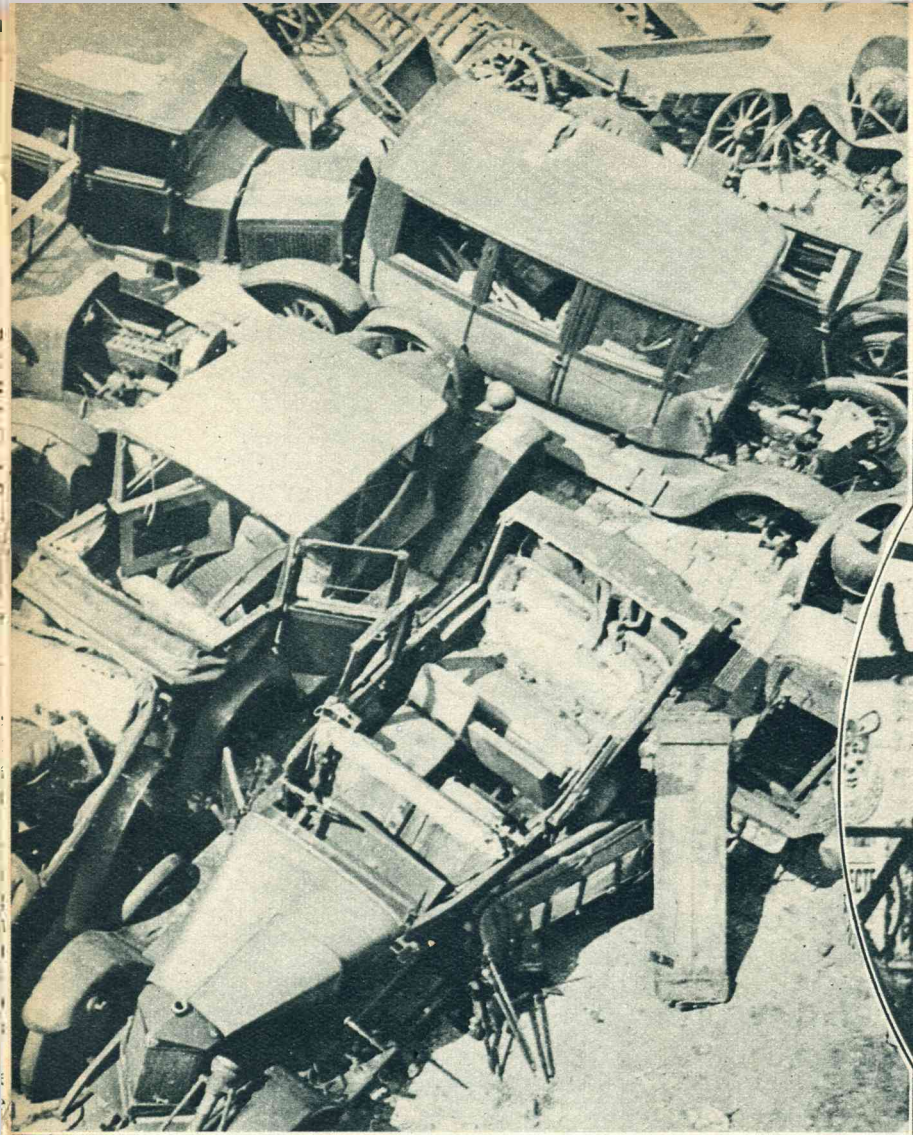
Verschillenden van hen oefenen sinds eenigen

Bepaald zachtzinnig wordt er met de oude vehikels niet omgesprongen.

Een slachtplaats in vogelvlucht.

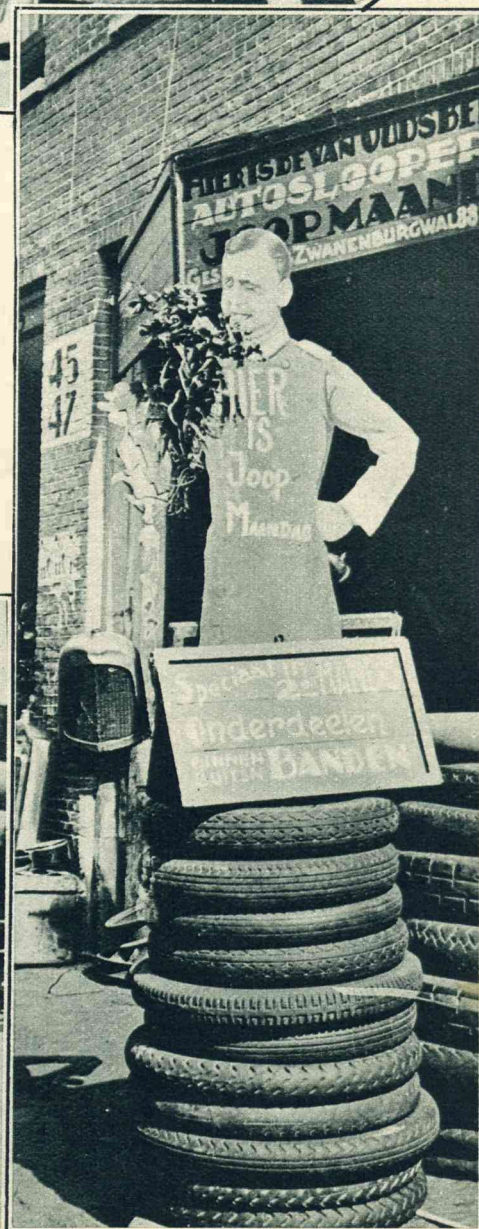
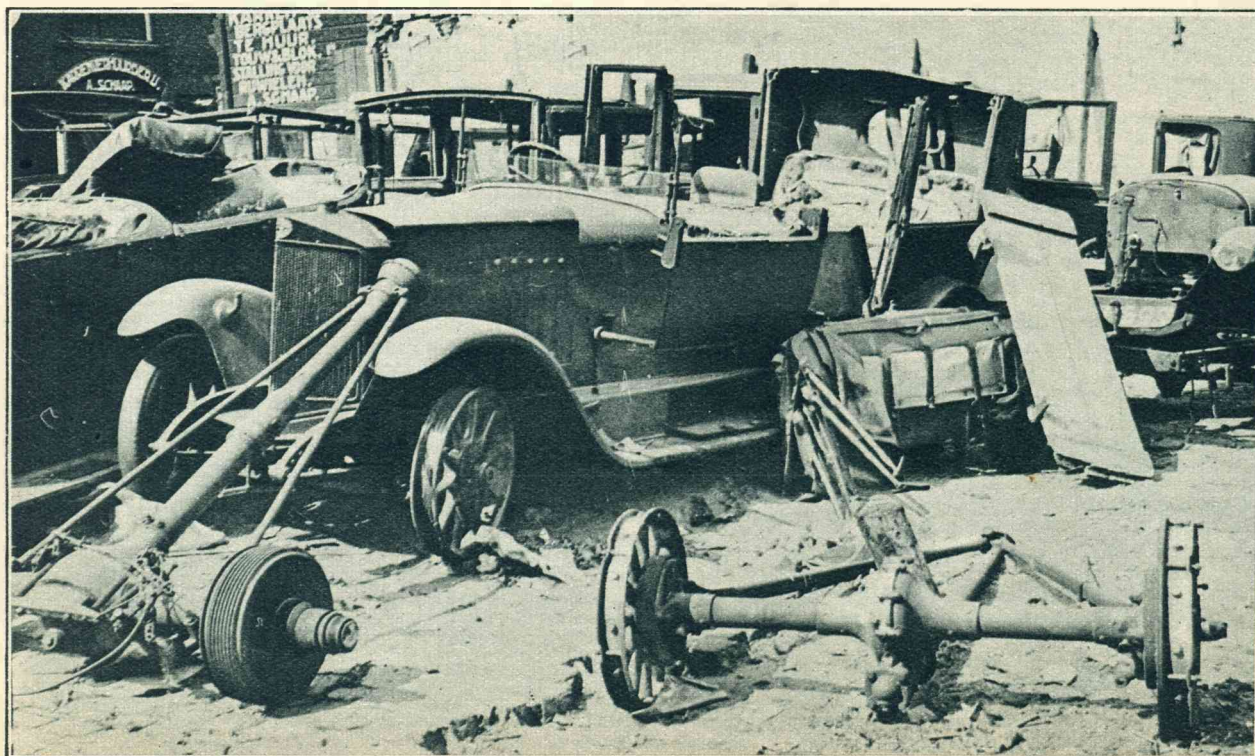
De ingang van een auto-abattoir.

tijd een betrekkelijk nieuw vak uit; n.l. dat van autoslooper. Op en om het Waterlooplein treft men firma's aan, die zich aan een ware vernielzucht hebben overgegeven. Zij sloopen geen oude, zevende- en nog meerdere-handse automobielen, zij slachten ze. Op groote borden vermelden de eigenaars, dat de voorbijganger is aangekomen bij een „autoslachtplaats”, en vol trots staat het aantal slachtoffers er bij vermeld. Waar de oude vehikels vandaan komen? Zakengeheim. Waar ze heen gaan? Zakengeheim. De wagens worden uit elkander gerukt, op heel hardhandige wijze, daarvoor bezie men slechts onze foto's, en geen onderdeelje zoo klein of het kan nog hersteld en dan verkocht worden. Alle mogelijke onderdeelen, vanaf het kleinste ventiel tot de prachtigste carrosserie van „Packard”, of „Hispano Suisa”, toe, kunt ge hier „op den kop tikken”. Wie de koopers zijn? Eigenaars van tweedehands wagens, die zelf iets repareren willen, vaak menschen uit de provincie of van het platteland: in ieder geval lieden, die de kunst verstaan van „doe het zelf”.

Zoo wordt in deze auto-abattoirs een nieuw bedrijf uitgeoefend, dat zeker geen kolossale winsten zal opleveren, maar waarmede toch de uitoefenaars en de koopers geholpen zijn. Heele families, tenminste de mannelijke leden ervan, zijn in het bedrijf werkzaam. Pientere Jodenjongetjes van een jaar of veertien, in enorme overalls gestoken, ziet men er bezig met het „mollen” en „kraken” van de autolijken; maar evenzeer assisteren zij bij het repareren en bruikbaar maken van moeren en accu's, banden en starters, kogellagers en nummerborden, motoren en achterlichten, handremmen en zittingen, ja, van wat al niet. Is het wonder, dat zij meer van de techniek weten, dan iemand, die al jarenlang auto rijdt?

Natuurlijk wordt er voor de zaak ook reclame gemaakt; en wel op een wijze, die duidelijk laat zien, dat de eigenaars evenveel zin voor humor als verstand van hun bedrijf hebben.

Geen slechte reclame

Wat er toch nog van zoo'n auto „afkomt”

Dans op Bali, teekening van Willem Doogewaard.

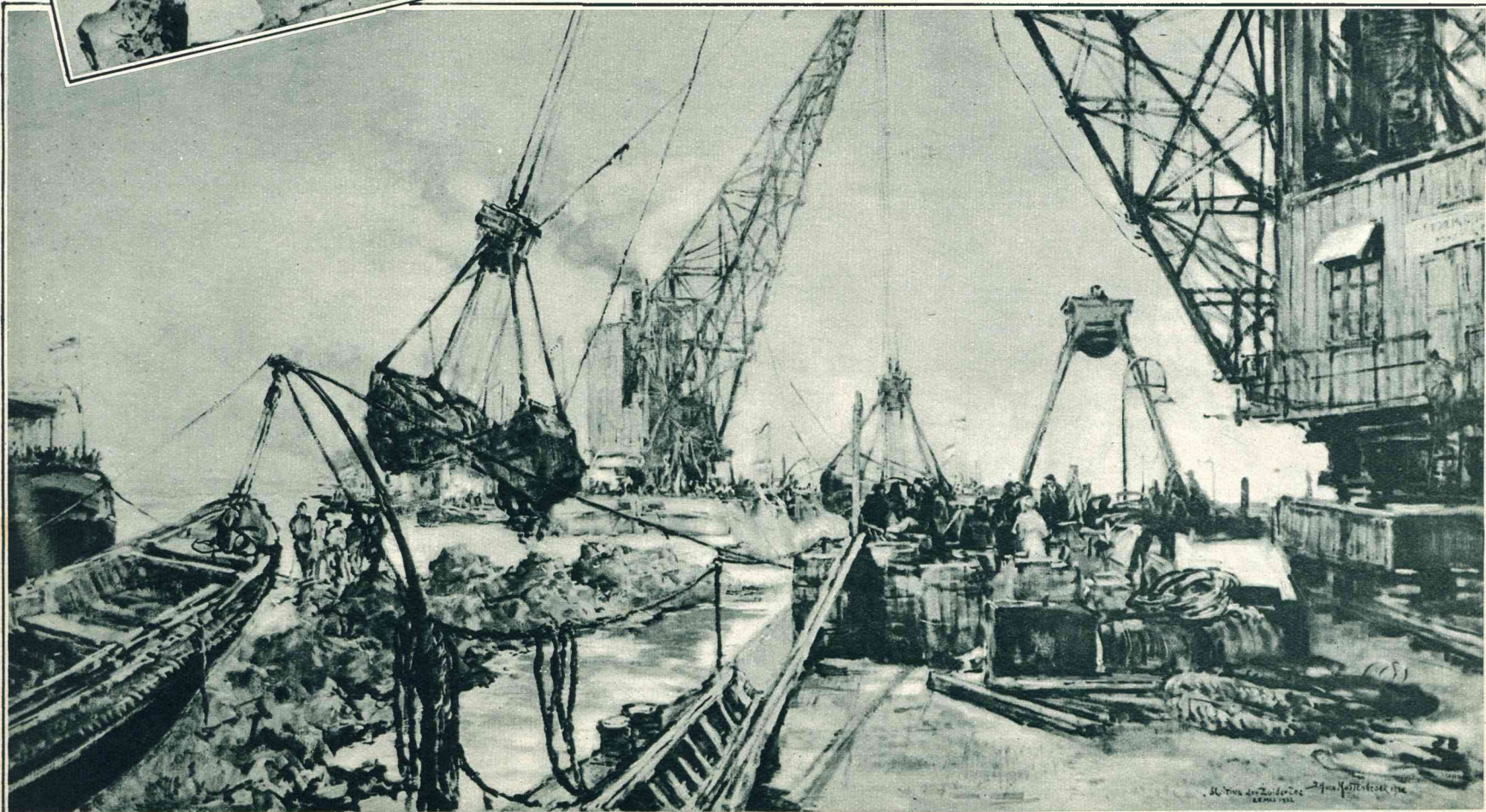
Balineesche danseres, door Willem Doogewaard.

Indische tempel, reisschets van mevrouw Westendorp-Osieck.

Ten bate van het Amsterdamsche Crisis Comité wordt in het Stedelijk Museum een tentoonstelling gehouden van schilderijen, Aziatische kunstvoorwerpen en weefsels. H. M. de Koningin zou de expositie tijdens haar verblijf in de hoofdstad met 'n bezoek vereeren. Wij reproduceeren hierbij eenigé der ingezonden doeken

Kunst en Crisis

De afsluitdijk voltooid, naar het schilderij van J. H. van Mastenbroek.

GEEF UW KIND....

HET BESTE!

Geef het Ovo. Dat maakt gezond, sterk, tevreden en opgewekt.

Voor kinderen, die in hun groei zijn bestaat er niets beters. Bij hen moet de voeding niet alleen de verbruikte krachten aanvullen, maar ook die voor den groei leveren.

Wat is er dan beter dan dagelijks 1 of 2 koppen Ovomaltine, een extract van de beste natuurmiddelen, louter voeding? Geen overtollige ballaststoffen. 98% wordt in voeding omgezet. Ovomaltine smaakt goed. Uw kinderen zullen het graag nemen.

In busjes vanaf 70 ct.

OVOMALTINE
versterkt iedereen.

Bezoekt
**OUWEHAND'S
DIERENPARK**
Rhenen
op den Grebbeberg

Men moest haar de trap opdragen

Van kind af reumatische pijnen....
Kan nu weer dansen en spelen!

Zij was nog maar twaalf jaar oud, toen zij aan reumatiek begon te lijden. Dus is het niet te verwonderen, dat zij thans, nu zij van deze kwaal bevrijd is, danst en speelt met de kinderen, hoewel zij 30 is. In de volgende woorden beschrijft zij zelf hoe zij haar leven veranderde:

„Op twaalfjarigen leeftijd kreeg ik voor het eerst reumatiek. Drie jaar geleden moest ik 's avonds de trap opgedragen worden. Ook had ik reumatische koorts. Toen begon ik met Kruschen Salts en dank zij dit middel ben ik weer geheel in orde en dans en speel nu met de kinderen. De flacon Kruschen staat altijd bij ons op tafel en in elke kop thee of koffie neem ik een klein beetje. Zodoende weet ik zeker, dat ik elke dag mijn vaste dosis inneem. Ik ben nu 30 jaar, maar voel me veel jonger. Mevr. P. M. R.”

toestand. En deze stoffen ondermijnen het gehele gestel. Kruschen Salts is het natuurlijke recept tot behoud van een inwendige zuiverheid. De zes zouten in Kruschen sporen nieren en ingewanden aan tot gemakkelijke, geregelde werking. U wordt dus inwendig vrij gehouden van alle onzuiverheden, welke, indien ze zich kunnen ophopen, ongetwijfeld het peil Uwer gezondheid zullen verlagen. De „kleine dagelijkse dosis” Kruschen voorkomt dit, want de zes verschillende zouten in Kruschen verhogen de werking der afvoerorganen, verschaffen U nieuwe levenslust.

Kruschen Salts

Rheumatiek wordt veroorzaakt door onvoldoende werking der inwendige organen; een toestand waarvan de lijder zich zelden bewust is. Maar het wordt een ongemerkte ophoping van afvalproducten en een daarmee gepaard gaande vorming van stoffen, die schadelijk zijn voor den geheelen gezondheids-

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.0.90 en f.1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking, de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Het behoud van een
GOED FIGUUR...
... één kop per dag!

Begint ook U nog heden met het gebruik van Dr. E. Richter's Kruidenthees. Beter en natuurlijker middel om uw gewicht op peil te houden, bestaat er niet, omdat zij de onzuiverheden uit Uw lichaam verwijdert en daardoor de schadelijke vetvorming voorkomt. Carpulente personen verkrijgen reeds zeer spoedig hun normaal gewicht!

**Dr. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE**
Verkrijgbaar bij apoth. en drog.
Per pak f1.50, extra (sterk) f1.75

VIOOLTJES

Voortreffelijke, pittige chocolade in den vorm van viooltjes. Een specialiteit

RINGERS
Let op den naam!

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

Daarvoor
heeft
iedere dame tijd:

Iederen morgen vóór het borstelen het haar 10 seconden licht bepoedern en vervolgens zorgvuldig uitborstelen! Langer duurt het niet, om met Zwartkop Droogshampoo het haar "vet- en stofvrij", welriekend en glanzend te houden.

Doe het regelmatig iederen morgen. Zwartkop Droogshampoo is geen gewone haarpoeder, maar een haarverzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling en werking. Het verwijdert vet en stof uit het haar, zonder ook maar in het minst een grijze waas achter te laten, maakt het voor friseeren geschikt, verduurzaamt de ondulatie en is voor iedere haarkleur bruikbaar.

De achthoekige doos, toereikend voor 80 dagen kost slechts 65 cent.

**ZWARTKOP
DROOGSHAMPOON**
dagelijks licht bepoedern: altijd goed verzorgd.

Alle begin is moeilijk

Geeft Uw kind een tube Chlorodont tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zoodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Voor kinderen alleen Chlorodont

SCHERK
PARIS-NEW-YORK

Het figuur is van groot gewicht!
En het gelaat?

Is het minder belangrijk? Of maakt het misschien nog méér aanspraak op verzorging? Het zullen waarschijnlijk niet alleen de vrouwen zijn, die hierop "Ja" antwoorden. Want door alle tijden heen stond de gezichtsverzorging op den voorgrond. Tegenwoordig wacht men echter niet meer tot de huid niet meer goed functioneert en zulks uitwendig zichtbaar wordt. Reeds vroeg begint men de schadelijkste factor - het stof - grondig uit de diepe poriën te verwijderen. Men wrijft het gezicht - ten minste 's morgens en 's avonds - met Scherk Face Lotion af. Een wonderlijk opwekkende, prikkelende werking gaat daarvan uit. Het reinigt intensief en houdt de huid zacht, elastisch en jong. Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met opschrift Scherk. Per flacon 0.75, 1.20, 2.10, 4.50. En dan nog iets. U hebt beslist reeds vaak naar een goede soort poeder gezocht. Laat U eens Mystikum-poeder - het beroemde Scherk Poeder - loonen. Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co. v. Baerlestraat 89, Amsterdam ontvangt een proef. Verzoekt echter nauwkeurige opgave van adres.

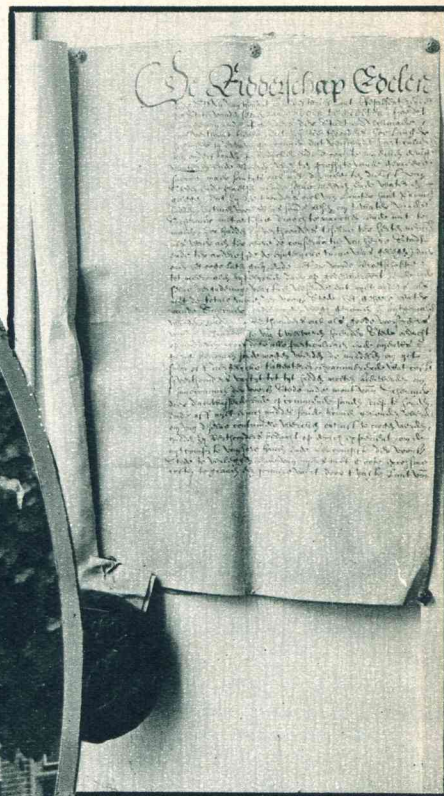
**Scherk
Face
Lotion**

aan de Firma S. Blindeman & Co. v. Baerlestraat 89, Amsterdam ontvangt een proef. Verzoekt echter nauwkeurige opgave van adres.

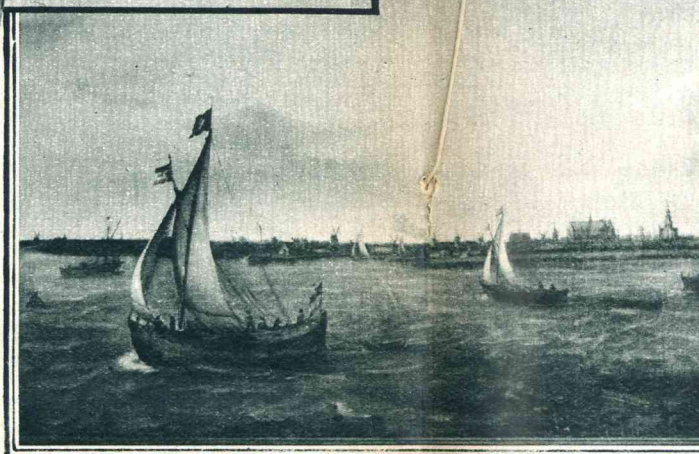
Raadhuis en
kerk te Graft.

De eerste bladzijde van
het door de Staten van
Holland en West-Fries-
land verleende octrooi ter
bedijking van de Schermer,
gedateerd 26 September
1631, berustend in het
gemeente-archief van
Alkmaar.

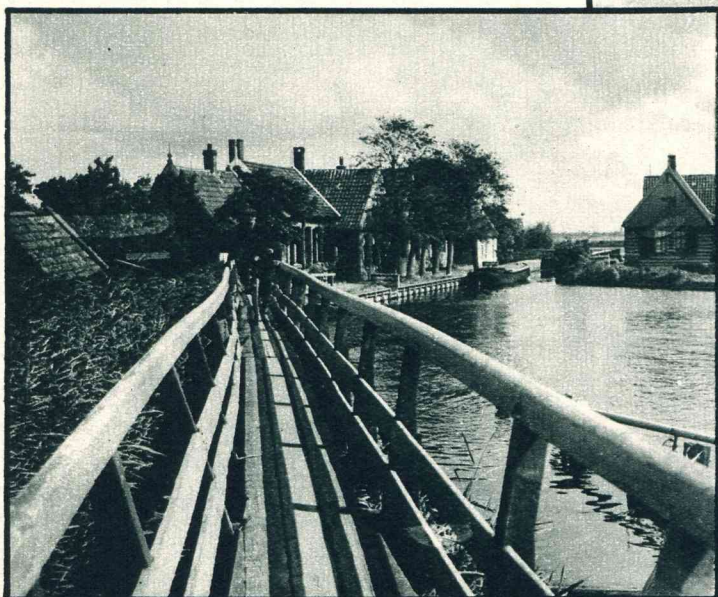
Schermer's hoop
op het boerenervf.

Gezicht op de Schermer (vóór
naar een schilderij van H. Vro

De Schermerpolder

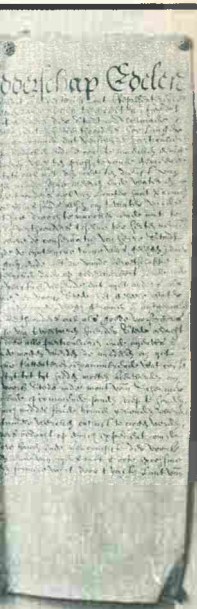
Het derde eeuwfeest van de „Schermer“ wordt deze week herdacht met een serie vrolijke feesten, waarover wij in ons volgend nummer nog nader hopen te berichten. Thans willen wij door de hier gereproduceerde foto's een en ander laten zien van de „Schermer“ vóór de droogleggingen van de „Schermer“ zooals zij zich heden ten dage laat bewonderen. Waar nu de heerlijkste polders zich, zoover 't oog reikt, uitstrekken, klotsten driehonderd jaren geleden de golven van het Schermermeer, een der talrijke gevaarlijke en woelige waters van 't Noord-Holland der zeventiende eeuw. Alkmaarsche en Amsterdamsche regentenfamilies, waaronder wij bekende namen als Jacot, van Oudensteyn, Cromhout, en Pauw aantreffen, werkten samen om den waterwolf te temmen. Het eigenlijke project der drooglegging, aan welks uitvoering 36 molens tegelijk werkten, werd ontworpen door den beroemdsten Nederlandschen ingenieur van dien tijd, Leeghwater, molenmeester uit De Rijp, die al eerder aan de bedijking van nabijgelegen polders had meegewerkt en van wien ook een grootsch plan tot droogmaking van de Haarlemmermeer afkomstig is. Naar hem is het elektrische gemaal genoemd, dat thans de werkzaamheid tot drooghouding van de Schermer van de oude molens heeft overgenomen. Nadat talloze moeilijkheden door grondverkaveling en door besmettelijke ziekten veroorzaakt, waren overwonnen, nam het aantal bewoners in de Schermer spoedig snel toe. De 4400 H.A. behoorren nu tot de vruchtbaarste stukken grond der provincie en de feestvierende bevolking tot het beste deel der arbeidzame en ondernemende Noord-Hollanders.

Een smalle toegang tot West-Graftdijk.

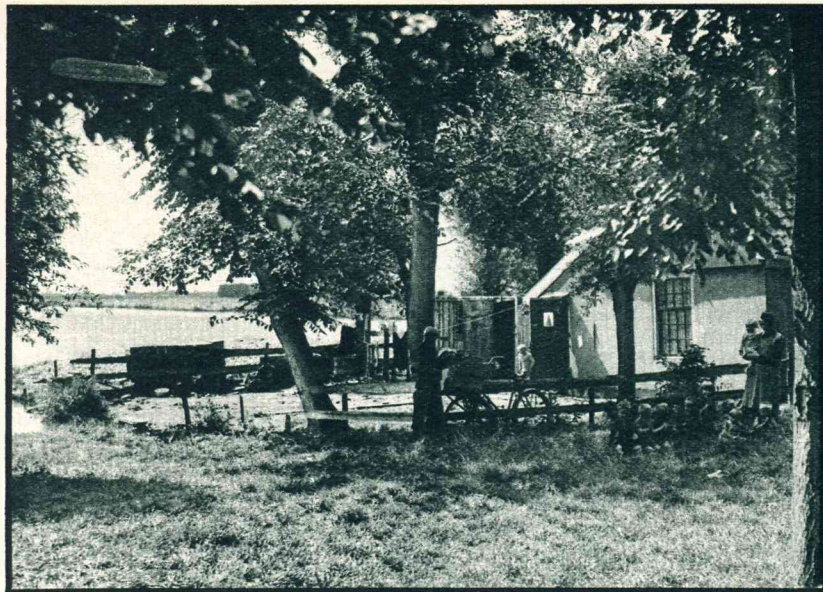
Overzicht van 't gedeelte van den Schermerpolder waar-
door de nieuwe Provinciale weg wordt aangelegd.

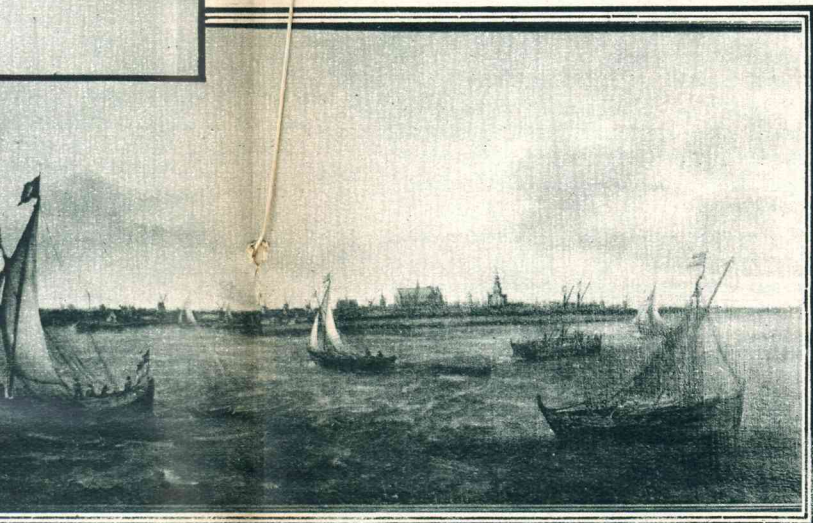
De eerste bladzijde van het door de Staten van Holland en West-Friesland verleende octrooi ter bedijking van de Schermer, gedateerd 26 September 1631, berustend in het gemeente-archief van Alkmaar.

Schermer's hoop op het boerenerf.

Lommerrijke wegen rondom Schermerhorn.

Gezicht op de Schermer (vóór de droogmaking) naar een schilderij van H. Vroom.

Kaart van de Schermer, nadat door verloting de gronden waren toebedeeld, vervaardigd door Claes Jansz. Visscher en behorende tot de prentenverzameling der gemeente Alkmaar.

Jan Adriaanszoon Leeghwater, naar 'n 17e-eeuwsche gravure.

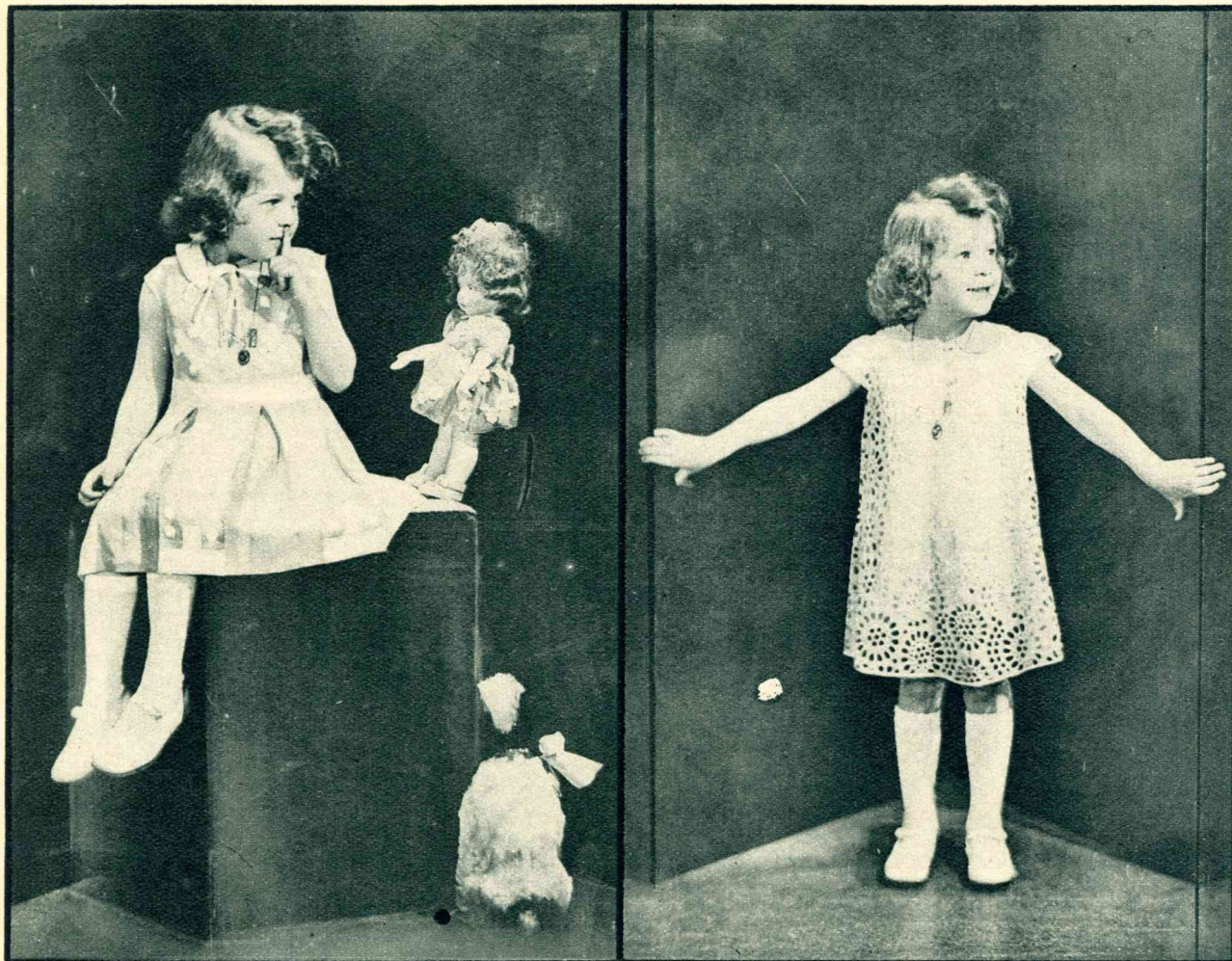

Een prachtig stemmingsfoto uit den Schermerpolder.

Schermerpolder drie eeuwen oud

VROUWENLEVEN

Kinderjurk van geel linnen met witte applicaties en wit borduursel.

Kinderjurk van borduursel over rose linon.

Kinderkleeding — Mouwen en ceintuurs

Kinderkleeding. Het Parijsche modehuis Lion, dat op het gebied der kinderkleeding reeds zijn sporen verdiend heeft, ontwierp de hierbij afgebeelde sierlijke modelletjes.

Daar is vooreerst het alleraardigste jurkje van geel linnen, met witte garneering. Wit zijn de applicaties op de stolpplooiën van het rokje, wit is de ceintuur, het kraagje, de afwerking van de mouwtjes en de groote geborduurde noppen. De noppen zou men ook van wit linnen kunnen appliceren. Het geheel is van 'n zorgvuldige afwerking, waarbij echter het kinderlijke geheel is bewaard gebleven.

Bij het tweede jurkje vormt het materiaal de garneering en het maaksel is daarom van den allergrootsten eenvoud. Een glad jurkje, slechts even zich verwijfend naar onderen toe, een plat rond kraagje en 'n paar korte mouwtjes vormen dit bekoorlijke geheel. Het borduursel, dat over rose linon gedragen wordt, is afgewerkt met 'n smal biesje.

Alleraardigst is ook het wollen manteltje met de kleine pelerine, dat zoo keurig wordt gecompleteerd door het kleine hoedje met den grooten strik. Een en ander werd ontworpen in chartreuse wollen stof.

Voor iets grootere meisjes ontwierp Lion een aardige jurk van beige en bruin linnen. Het gladde jurkje beige, met onder de armen 'n bruine ceintuur van 'n hand breed ongeveer, van voren dichtgeregen. Aan die ceintuur 'n paar bruine schouderbanden en, iets meer naar het midden toe, even breede banden, doorlopend tot aan den bruinen rand van de jurk.

Mouwen en ceintuurs. De ceintuur speelt bij het moderne toilet 'n tamelijk groote rol. En evenals we op allerlei gebied tegenwoordig 'n groote verscheidenheid hebben, zoo is er ook bui-

tengewoon veel verscheidenheid in de moderne ceintuurs. Het opmerkelijke ervan is verder, dat ofwel het geheel, ofwel 'n onderdeel ervan harmonieert met de mouwen — ook weer een van die dingen die we gretig aangrijpen als we aan 't veranderen gaan. We hebben 'n nog tamelijk goede japon, waarvan de mouwen niet meer modern of misschien min of meer gehavend zijn. Welnu, we geven die japon eenvoudig 'n paar nieuwe pofmouwen van afstekend materiaal en 'n ceintuur van datzelfde materiaal. Die ceintuur kan dan eenigszins breed zijn en van voren of opzij vastgestrikt. Ze kan ook aan den voorkant in tweeën gesplitst worden; de twee gedeelten worden dan van voren in twee coquette strikjes geknoopt.

Ook kan men, op 'n lange gladde mouw, 'n klein pofmouwtje naaien van afstekend materiaal en de ceintuur in de stof

van de japon 'n vlinderstrik geven van de garneeringstof.

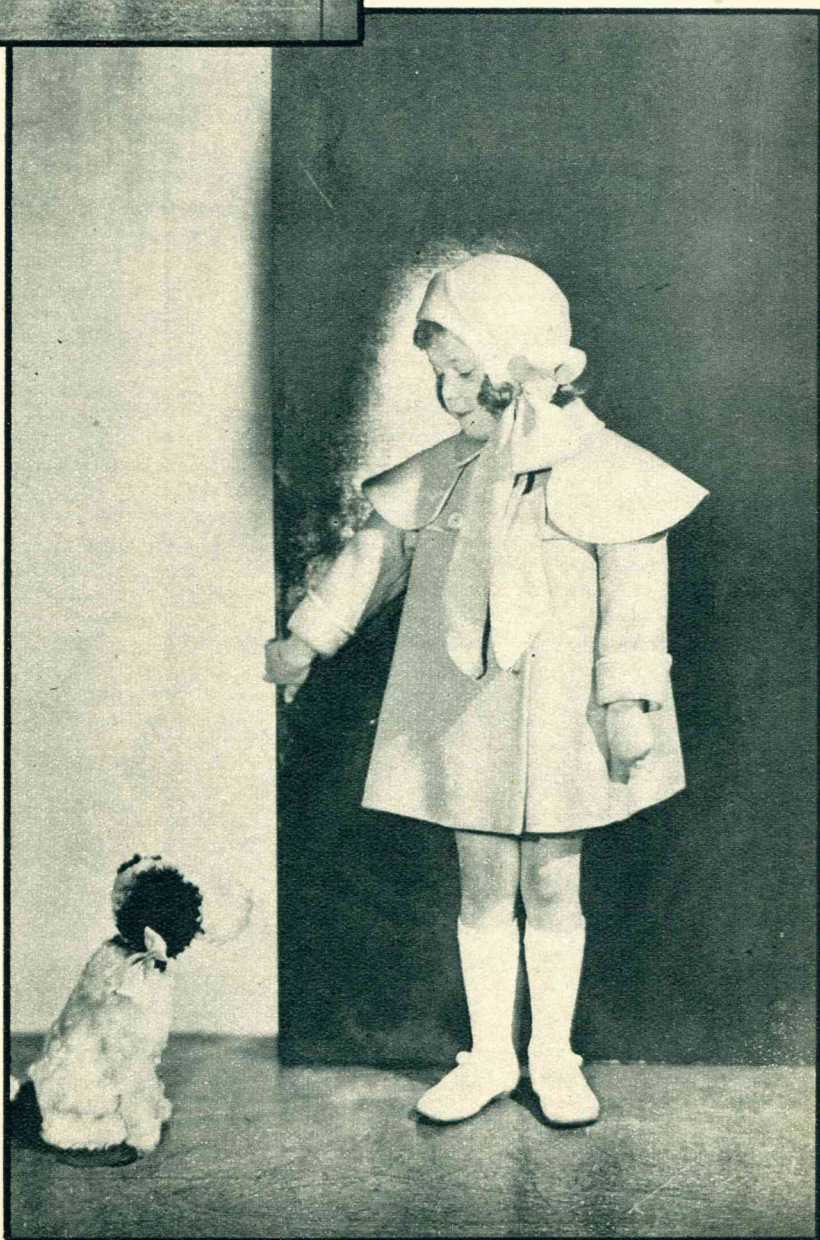
Zoo zijn er allerlei mogelijkheden. Men kan zelfs 'n versleten elleboog heel wat ingenieuzer repareeren dan door er 'n lapje in te zetten. Men neemt dan 'n paar lapjes van garneeringstof, maakt daarvan 'n pofje om de ongerechtigheid te bedekken en maakt van diezelfde stof nog 'n ceintuur of 'n garneering van de ceintuur. Is er geen ceintuur aanwezig, dan is 'n nieuw kraagje voldoende om alle gedachten aan 'n gerepareerden elleboog te verbannen.

Bij de leeren ceintuurs vindt men weer allerlei nieuwe modellen; b.v. 'n leeren ceintuur met eenige metalen ringen aan den voorkant, of met de initialen van de draagster in metaal.

Stoffen ceintuurs worden nu meestal gestrikt aan den voorkant van de jurk, zoowel waar het smalle ceintuurs betreft met bescheiden lusjes en 'n paar laag neerhangende lintjes als bij breede, zijden of zelfs fluweelen écharpes, welke met groote doffen gestrikt worden.

De ballonmouw krijgt meer en meer de overhand en de omvang ervan is vaak zóó groot, dat men zich onwillekeurig afvraagt hoe die omvang later onder de mouwen van een wintermantel moet worden geborgen.

PAULA DEROSE.

Chartreuse wollen manteltje met bijbehorend hoedje.

Jocelyn koopt een huis

door Louise Platt Hauck

Jocelyn's vader was gewoon aan luxe en ruime middelen en op een keer dat hij in verlegenheid kwam te zitten, nam hij het niet zoo nauw met de gelden die aan zijn zorg waren toevertrouwd. Zijn speculaties mislukten en liever dan de gevolgen onder de oogen te zien trachtte hij door een lafhartige vlucht zijn rechtmatige straf te ontgaan, zijn vrouw en dochter alleen achterlatend. Verder dan het station bracht hij het niet en bij een poging om zich gewelddadig tegen z'n arrestatie te verzetten, werd hij door 'n politie-agent doodgeschoten. Jocelyn vestigt zich met haar moeder buiten de stad, waar het leven haar ondraaglijk is geworden. Ze ontdekt een huis hetwelk haar zóó aanstaat dat ze 't impulsief koopt. Het blijkt echter slecht onderhouden te zijn geweest en ze wendt zich eenigszins gebeld tot den vroegeren eigenaar, die een prachtige villa vlak in de buurt bewoont. Wij publiceeren hieronder een gedeelte van dit mooie verhaal, dat vlak achter deze inleiding volgt.

Vergeet ditmaal niet 'n exemplaar te bestellen of bij aanbieding door onze agenten en bezorgers aan te koopen. Voor den geringen prijs van 17½ cent kunt u een deeltje in gekleurden omslag bekomen; 't boek in luxe-pracht uitvoering wordt door de Hollandsche Bibliotheek tegen 70 cent alleen aan onze lezers beschikbaar gesteld.

De nieuwe eigenares voelde 'n stijgende verontwaardiging in zich opkomen. De makelaar had heel duidelijk gezegd, dat 't huis in goeden toestand verkeerde. Kon 'n toestand goed genoemd worden, wanneer de vertrouwde koopster werd gesteld tegenover houtwerk, dat bijna geen kleur meer vertoonde, tegenover behangspapier, dat overal gescheurd was, en tegenover een grasveld, dat veel overeenkomst vertoonde met een wildernis? Zij had het huis gekocht zonder haar moeder in de gelegenheid te stellen het vooraf te bezichtigen en zij kon Kitten toch niet in een woning brengen, die er zóó uitzag. Zelfs de meest eenvoudige meubelen zouden in 'n dergelijke omgeving niet tot hun recht komen.

„Ik zal dien Van Cortland eens opzoeken om er met hem over te spreken,” besloot zij. „De makelaar zei, dat hij toevallig buiten was om te zien of de groote villa zich geheel in orde bevond, voordat hij vertrok om zijn zomervacantie te gaan doorbrengen. Ik vind, dat hij er eerst wel eens voor mag zorgen deze woning een meer toonbaar uiterlijk te geven. Ik veronderstel, dat hij in die dwaze Duitsche kasteelimitatie woont, die ik passeerde, juist in de kromming van den weg. Het is het eenige huis in den naasten omtrek, dus het kan niet anders of dat moet van dien Van Cortland zijn.

Zij snelde de smalle trap af, sloot de voordeur met het zelfbewust gevoel, dat zij de eigenares was, en begaf zich op weg naar de statige, met torentjes versierde steenmassa, die inderdaad veel overeenkomst vertoonde met een Duitsch bouwwerk van een jaar of zestig geleden.

Zij was er zich totaal onbewust van, dat bij het leunen uit een der bovenvensters om een onbelemmerd uitzicht te hebben over het meer, haar kleine witte hoed was versierd met de overblijfselen van een spinneweb. Even onbewust was zij zich van het feit, dat haar welgevormde wang prijkte met een stofvlek. Het valt te betwijfelen, of zij zich, in de periode van zakelijke opwindung, wel de moeite zou hebben gegeven deze kentekenen zorgvuldig te doen verdwijnen. Zij voelde zich een gewichtig personage en besloot hardnekkig voor haar „rechten” op te komen. Zij had al de voorwaarden vervuld, die van haar door den agent van den heer Van Cortland waren vereischt; zij had datgene geteekend wat Hicks haar ter teekening had voorgelegd,

prompt een cheque van drie duizend vijfhonderd dollar gedeponneerd en moedig allerlei papieren doorgelezen, die wemelden van hoogdravende wetsbepalingen.

Zij had dit alles gedaan in de vaste veronderstelling, dat zij een landhuisje kocht, waarop niets viel aan te merken. Thans bleek haar, dat dit niet het geval was, en zij meende den ouden heer Van Cortland hiervan op de hoogte te moeten stellen. Zij wist, dat hij oud moest zijn, omdat Hicks zeer gemeenzaam over den ouden Van Cortland had gesproken als over „den ouden jongen zelf”.

Een imposante butler deed de deur voor haar open. Butleren waren echter individuen, waarmee Jocelyn zeer vertrouwd was. Sinds haar kindertijd had zij niets anders gekend. De waarschijnlijk uit Engeland geïmporteerde persoonlijkheid, die de deur voor haar opende, was zich hiervan blijkbaar onmiddellijk bewust, ondanks het spinneweb en de stofvlek. Hij beantwoordde haar korte vragen met een onderdanige buiging, waarna hij haar voorging naar den salon, om daarna den heer Van Cortland te waarschuwen. Bijna onmiddellijk nadat zij had plaats genomen, trad er een heer binnen, een heer echter, die, naar Jocelyn meende, té gedistingeerd gekleed was in verhouding tot de positie, die hij moest innemen.

„Pardon!” zei Jocelyn rustig. „Ik wensch den heer Van Cortland zelf te spreken en niet zijn secretaris.”

De jongeman zag haar even zakelijk aan, om onmiddellijk daarop een belangstelling te toonen, die ieder oogblik grooter werd. Zeer veel meisjes hadden hem bij een of andere gelegenheid 'n bezoek gebracht, maar tot dusverre had hij het nog niet meegemaakt, dat hun kleine viltten hoedjes met 'n spinneweb waren versierd en één van hun wangen een vrij stoffigen aanblik opleverde. Ook was er geen enkele geweest, merkte de jongeman bij zichzelf op, die oogen had als — ja, wat bliksem, waar leken die oogen op? Op viooltjes? Neen, daar schitterden zij te veel voor. Sterren — donkere sterren? Maar er zijn geen sterren, ten minste, de jongeman kon zich niet herinneren ze ooit gezien te hebben — die fluweelachtig glanzende, zelfs al zijn ze donker. Hij deed zijn uiterste best, om een passende vergelijking te vinden, maar ondanks al zijn moeite slaagde hij er niet in een woord te vinden, dat volkomen overeenkwam met den indruk, dien de oogen van het meisje bij hem hadden gewekt.

„Ik zou het zeer op prijs stellen, als u mijn heer Van Cortland direct wilde roepen!”

Zij had een erg prettige stem, zelfs wanneer zij boos was. En aan dezen laatsten gemoedstoestand behoefde op dit oogenblik niet te worden getwijfeld. Hij betreunde het, niet méér poëtischen aanleg te bezitten, waardoor het hem ongetwijfeld mogelijk zou zijn geweest woorden te vinden, die de liefelijkheid van haar stem nader aanduidden. Misschien was het ten slotte wel veel beter, dat hij er niet in slaagde tot een andere omschrijving te komen. De oogen en de stem hadden zóó'n indruk op hem gemaakt, dat hij haar bleef aanstaren in de stille hoop, opnieuw haar stem te hooren. En dit gebeurde dan ook.

„Als u misschien zoo vriendelijk wilt zijn den butler te roepen, dan zal ik hem zeggen, dat ik den heer Van Cortland persoonlijk wensch te spreken.”

Na deze woorden kwam hij eerst tot zichzelf. En hij was er zich totaal onbewust van, dat zulks geschiedde met een duidelijk hoorbaren zucht.

„Ik ben Philip van Cortland.”

„Philip!” zei ze, terwijl zij bleek werd. „Van Cortland!” voegde zij er aan toe, terwijl zij vuurrood werd. „Philip van Cortland,” herhaalde zij,

terwijl zij haar normale gelaatskleur weer terug kreeg.

Hij boog en zuchtte opnieuw. De wijze, waarop zij zijn naam uitsprak, klonk hem in de ooren als een aria, gezongen door een beroemde zangeres. Hij betreunde het diep, dat hij zijn middelsten naam niet had genoemd. Philip Dereck van Cortland — het zou haar meer tijd hebben gekost om dien uit te spreken.

„Ik ben Jocelyn Westmore.”

„Jocelyn!” Door de verwarring, waarin hij verkeerde, sprak hij haar naam hardop uit. Hij klonk als muziek voor hem. Jocelyn — het was als een zucht gedragen op een zomerwind, terwijl rozen in bloei staan en leliën — slanke, witte leliën — zich overal in den omtrek verheffen.

„Jocelyn Westmore — j u f f r o u w Westmore,” zei zijn bezoekster berispelend. „Ik heb juist een huis van u gekocht.”

De jongeman gaf geen antwoord. Hij had dan ook inderdaad de betekenis van haar woorden niet begrepen. Iets over een huis? Maar welke relatie kon er bestaan tusschen huizen en dit meisje, met een mond... Het had geen nut een of ander sterksprekend bijvoeglijk naamwoord voor haar mond te zoeken. Het ging eenvoudig iedere beschrijving te boven, hoe haar beide roode lippen... zij waren beide rood, natuurlijk, maar de onderlip...

Thans was de beurt aan Jocelyn om te zuchten. Dergelijke symptomen waren haar bekend. Zij werden gewoonlijk gedemonstreerd, wanneer zij voor het eerst met een jongeman kennis maakte. Later, wanneer de betreffende persoon had opgehouden te luisteren naar de muziek van haar stem en eenige aandacht begon te besteden aan haar woorden; wanneer hij méér oog kreeg voor haar donkere wenkbrauwen dan voor haar mond, dan verdwenen deze symptomen om plaats te maken — dit was ten minste haar ervaring — voor een sterk uitgesproken streven om te voldoen aan al haar wenschen. Thans had ze haast. En zij hoopte maar, dat zich spoedig de reactie op den wenkbrauwen-aanblik zou vertoonen. Ondertusschen deed zij haar best om dit proces zooveel mogelijk te verhaasten.

„Ik vind, dat het huis in een zeer slechten toestand verkeert,” vertelde zij hem ernstig. „In een zeer slechten toestand. Onder de bestaande omstandigheden althans niet aanvaardbaar. Het houtwerk moet dringend geschilderd worden; iedere kamer in 't huis vereischt 'n nieuw behang. Wilt u onmiddellijk voor een en ander zorg dragen, alstublieft?”

Tot haar voldoening constateerde zij een blik in zijn oogen, die bewees, dat zijn verstand langzamerhand weer begon te werken. In dit geval toonde zich dit overduidelijk, doordat in zijn toon iets van haar afgemeten wijze van spreken klonk, toen hij antwoordde:

„Staat u mij toe, dat ik de zaak eens even nuchter bezie. U hebt een huis van mij gekocht, zegt u. In Chicago? Mijn makelaar...”

„Niet in Chicago. Hier buiten. Practisch vlak naast u. Het is een rood huis.”

„In een rose tint gestucadoord,” verbeterde hij. „Een rood huis. Ik heb betaald voor een rood huis en ik zal het een rood huis noemen. Het is toch mijn huis, nietwaar?”

„Zonder eenigen twijfel, indien u het hebt gekocht. Maar dan zie ik niet...”

„Wat ziet u niet?” vroeg de lieflijke stem.

„Dan zie ik niet in, waarom ik het zou laten behangen en schilderen — waarom ik het geheel zou laten opknappen.”

Zij nam een gemakkelijker houding aan. Thans hadden zij een ander terrein bereikt, waarop zij bekend was. Iemand wil verzetten zich tegen den haren. Dit verschijnsel was op zich veel prettiger dan het andere — namelijk die oogblikken, waarin een jongeman niet hoort wat je zegt, je maar aanstaart en schijnt te trachten zich alle dichtelijke woorden in herinnering te brengen, die hij weleens heeft gelezen.

Uitslag prijsvraag, voorkomende in 't premieboek „De patiënten van dokter Sylvia”.

Hieronder deelen wij den uitslag mede van de prijsvraag voorkomende in het boek „De patiënten van dokter Sylvia”. De oplossing is als volgt:
Horizontaal: Stoom; kreet; enkel; rente; naald; tarra; regel; porie; nagel; stand.
Verticaal: Steenarend.
De hoofdprijs, zijnde een

prachtige fauteuil met kussens,

viel ten deel aan: Mej. M. E. Wineke, Binnewiertzstraat 19, Eindhoven.
De overige prijzen ieder f 2.50, aan: J. v. d. Laan; Paterswoldscheweg 114, Groningen; Dini Izaks, Arnhemscheweg 346, Beekbergen; Mevr. Brandwijk, Ael-

brechtskade 170 b., Rotterdam; J. F. Schutze, Gijsbrecht van Amstelstraat 93, Hilversum; P. Hollander, Postkade 66, Stadskanaal; Gerhardt, Boschstraat 51, Driebergen; Mej. J. de Vries, Voor Willens 103, Gouda; N. Tiket, 2e Oosterparkstr. 127 III, Amsterdam O.; J. de Zwart, v. Goorstr. 7, Breda; J. J. Wolters, Betje Wolffplein 1, Vlissingen; W. v. d. Vuurst, v. Twickelstraat 3, Deventer; N. A. Tap Jr., Schoolstraat 7, Utrecht; A. Veenstra, Grindweg 55, Winschoten; Mevr. J. Roeges, Iepalaan 107, Den Haag; Mej. E. Faber, Petrus Hendrikstraat 43 a, Groningen; J. W. v. Raalte, P. W. Janssen-Ziekenhuis, Almen (G.); N. van Bussel, Moezel 6, Weert; A. Paap, Kruisstraat 4, Zandvoort; M. Elsenaar, Kastanjev. 8, Kerkrade; J. v. Lamoen, Kokscheport 6, Den Bosch.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Op zaal 12 waren twee vechtpartijen voorgekomen. „Wat mankeert jullie toch?”

Schaapachtig gegrinnik. „Ik weet niet — hij is begonnen.” — „Wat? Ikke? Jij! Ik weet niet meer, wat je gedaan hebt, maar je hebt 't gedaan. En als je nog durft te beweren van niet, zal ik je...” — „Nou nou — laat jullie elkaar toch met rust. Geef hun maar ieder 'n stuk ijs in hun mond, Amos, en een palmblad — dan kunnen ze wuiven.”

In de groote keuken was er een brandje uitgebroken. „Hoe is 't aangekomen, Charley?” — „'t Is niet aangekomen — de lucht deed 't — die vatte gewoon vlam.”

Op zaal 17 had Jimmy O'Keef hooge koorts gekregen, en hij was zijn thermometer op gaan eten, terwijl hij nonsens uitsloeg over een geramd machinegeweer. En toen had Pop Knute zich uit zijn bed laten rollen, en hij had zich kruipend en slepend naar Jimmy's bed gewerkt, en hij had nog net het laatste eindje van den thermometer van den ondergang kunnen redden. En dien toestand vond de zuster, die anderhalve minuut weg was geweest.

Pop Knute had verstandiger moeten zijn. Als hij even kalm had nagedacht, had hij kunnen begrijpen, dat 't even makkelijk was, of even onmogelijk (dat zou in de operatie-zaal uitgemaakt moeten worden) om een complete thermometer uit Jimmy's binnenste terug te halen, als twee derden. Jimmy had trouwens toch al geen kans meer gehad. Maar nu had Pop de plannen van het heele hospitaal in de war gestuurd — hij had de meesterlijke inspanning van den chef nutteloos gemaakt, en waarschijnlijk maakte hij een taart met zeven-en-negentig kaarsjes onbruikbaar. Want morgen zou Pop zeven-en-negentig worden, als hij het haalde, wat nu zeer twijfelachtig was.

Pop Knute was de oudste veteraan van den oudsten oorlog, die in eenig staatshospitaal voorkwam. Hij was de trots en de roem van No. 80, en er werden geen kosten of moeite gespaard, om Pop zoo lang mogelijk in stand te houden. Ieder jaar bakte de afdeeling voeding een verjaardagstaart voor hem. Er is heel wat handigheid en beleid noodig, om zó'n groote taart te bakken, dat er zeven-en-negentig kaarsjes op kunnen. De opperkok had dit jaar een heelen tijd moeten rekenen, met een potloodje en veel gekreun en veel zweetdruppelen, op de keukentafel. Maar het was hem toch gelukt. Eindelijk stond de verjaardagstaart, kolossaal en feestelijk en besuikerd en omkranst, in de provisiekamer, een rood-met-witte symphonie van keukenkunst, het voorbijgaan van nog slechts vieren-twintig uren afwachting. En nu raapten ze Pop Knute van den grond, met een dun staafje glas in zijn stijf toegeknepen beenige vuist, en een trek van gemoedelijken triomf op zijn bewusteloos gezicht. Enfin, zoo 't loopt loopt 't. Je kunt een ouden soldaat geen nieuwe kunstjes leeren.

Tegen tien was de gesteven witte uniform van Jenny versmolten tot een slapen lap, en haar bruine krullen lagen als platte natte ringen tegen haar voorhoofd geplakt, en haar muts toonde een duidelijke helling naar stuurboord. „Oei! Nog één zoo'n dag, en we hebben geen brand meer noodig om te verbranden. De heele boel smeult zóó weg.”

Zij ging 'n hoek om, en merkte, dat zij voor Windy's kamer was. Zij had dezen kant heelemaal niet opgewild en zij had hier om dezen tijd ook niets te doen, maar Jenny's voeten schenen met alle geweld met Jenny's hart mee te willen — naar Windy's deur.

„Ik zal even door 'n kiertje kijken om gedag te roepen.”

Hij lag koel en rustig in zijn kussens, met zonneschijn op zijn blonde haar; hij scheen onaandoenlijk te zijn voor de hinderlijkheden, die zijn kameraden zoo kwelden.

„O, ben je daar, Jenny. Zeg, waarom maken ze toch zoo'n opschudding op de zalen?”

Zij keek heen en weer de gangen door, en glipte

naar binnen, om er even een gelukkige minuut van af te nemen. No. 7

Zij wist, dat hij al het nieuws over de jongens en zoo van haar hebben moest, en dus begon zij, tegen de deur leunend, en zich inspannend, om haar hart uit haar oogen te houden, te vertellen over Pop Knute en Jimmy O'Keef; over de verjaardagstaart en de smart en de wanhoop van den chef-kok, die zooveel kaarsjes verloren zag gaan.

Ondanks het tragische geval lachten zij veel.

„Kun je niet nog een beetje blijven, Jenny? 't Doet zoo goed om eens te kunnen lachen.”

Maar Jenny kon niet. „Ik kom op een drafje terug, zoodra ik tijd heb.” Met haar hand op den knop van de deur bleef ze nog een seconde staan, en haar hand beefde, want hij had haar noodig.

Toen zij buiten kwam zag zij den jongsten zaaldokter de kamer van Michael Fort uitkomen, heel langzaam, met gebogen hoofd. Jenny's hart stond stil. Zij bleef staan, om hem op te wachten, en zij strekte een hand uit, smekend om een geruststelling. Maar de jonge dokter, geheel opgaande in zijn eigen sombere gedachten, liep voorbij, zonder Jenny te zien.

Zoo. Dus ze raakten Michael Fort kwijt. Dat was dubbel hard, omdat zij het voelde als een persoonlijke mislukking. Toen Michael Fort uit een ander hospitaal hierheen kwam, drie maanden geleden, had dr. Huffy Jenny op zijn bureau geroepen.

„Weet je, wat zoo ongelukkig is met dien jongen, Jenny? Hij wil niet beter worden. Hij stelt nergens meer belang in. Hij had in den oorlog een grooten naam — een echte waaghals, zeggen ze; een adelaarsnatuur — vliegen; in de wolken thuis; enfin, je begrijpt...” Hij bewoog moedeloos zijn handen.

Jenny hief haar blik naar het raam, naar den eindeloozen, zeeblauwen hemel. Eerst een vliegtuig — en nu een ziekenwagentje!

„Als we hem maar wakker konden krijgen — als hij maar praatte — als we hem maar weer een beetje belangstelling in 't leven konden geven!” Hij keek Jenny aan — hij keek in haar eerlijk gezichtje, en in de bruine oogen, waarin haar ziel geschreven stond. En het gezicht van den ouden dokter nam zachtere trekken aan. „Als er iemand is, die 't kan, ben jij 't, Jenny.”

Als 't maar lente geweest was, of herfst, of zelfs winter — dan zou 't haar niet mislukt zijn, dacht Jenny. Maar de felle, onafgebroken hitte van een regenlozen zomer had haar tegengewerkt. Die kluisterde je met een hopeloze matheid. Haar voeten wogen ieder duizend kilo, haar handen waren te zwaar om op te tillen, en haar oogleden ook. Zij had zin, om maar zóó te gaan liggen, hier op den harden vloer, en haar oogen dicht te doen, en zich niet meer te bewegen, nooit meer. Maar Jenny wist, dat zij het alleen voelde, als zij stil bleef staan en er over nadacht; als ze maar den heelen dag vloog, dan had ze er geen tijd voor. Michael Fort had niets anders te doen, dan er over nadenken — daarom bezweek hij ook.

Hij was naar No. 80 gestuurd, omdat verandering noodig geacht werd — en dr. Huffy was een erkend specialist voor ziekten van de ruggegraat. In 't begin had dr. Huffy er nogal hoop op gehad. Hij had er Jenny aan gezet — want hij had in haar geloofd. Jenny was niet geslaagd. Michael Fort wou maar niet beteren. Hij lag den heelen dag naar den muur te staren, met een vreemde leegheid van blik in die groote heldere oogen. Hij wou niemand bij zich hebben. Hij had nog nooit over den oorlog gesproken. Eéns was er een arme stakker, met de vrijmoedigheid der onnoozelen, op Michael's drempel komen staan en die had luchtig gezegd:

„Jij bent bij de luchtvaart geweest, is 't niet, Fort?”

Toen was het gaan bliksemen. Eerst in Michael's oogen. Toen in zijn arm. Een glas water ging rakelings langs het oor van den man op den drempel.

Hij was te verbaasd, om zich te bewegen, en riep uit: „Dát is nou toch waarachtig het toppunt!”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogs-invalide en zij herinnert zich een droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukt, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkscandidaat sterft.

Toen kwam er iemand langs, die hersens had, en die trok hem weg.

Na dien tijd lieten de mannen Michael Fort met rust; en geleidelijk gingen de verpleegsters dit ook doen. En Michael Fort, die nooit een druppel water in zijn wijn deed, bleef maar liggen met zijn groote brandende oogen in een bleek gezicht, en koppig lag hij, om zoo te zeggen, zichzelf te vermoorden.

Jenny was op weg geweest, om naar hem toe te gaan, maar nu keerde zij terug. Het was het beste, dacht zij, dat ze op 't een of andere koele plekje ging zitten, als ze dat vinden kon, om zichzelf eerst weer een beetje meester te worden. Op de trap ontmoette zij den chef-kok, die naar haar liep te zoeken, en hij keek zoo stralend als iemand, die gered is, na een lang en hopeloos rond-drijven over de golven.

„O, juffrouw Jenny — ik heb 't! Als hij doodgaat, zetten we de taart aan 't voeteinde van zijn bed, en dan steken we al de kaarsjes aan! Is dat geen idee?” Dan waren zijn berekeningen, zijn inspanning, zijn suiker en zijn eieren tóch nog gered!

Jenny sprong met een schrik van haar eigen gedachten over op het zegevierende voorstel van den keukenchef; ze zei: „Hè?” En toen zij zich een voorstelling maakte van hetgeen hij bedoelde, vond zij het zóó aandoenlijk, en tegelijkertijd zóó komisch, dat zij zich omkeerde en vluchtte — vluchtte naar een donker hoekje, waar ze haar gezicht in kon steken en zich overgeven aan een lichten, naar vermogen bedwongen zenuwaanval.

Namiddag.

Onder het raam van Michael Fort had zich een groep mannen verzameld. Zij behoorden tot het 90ste en het 36ste, en zij waren van plan — want zij behoorden tot de gelukkigen van zaal 8, de zaal van de Tippelaars — de Nationale bijeenkomst van het Amerikaansch Legioen te gaan bijwonen, in October, te San Antonio. Den 8en October was het de verjaardag van den vuurdoop van het 36ste bij St. Etienne. De regiments-commandanten zouden komen, en twee generaal-majors, en de Fransche officieren, onder wier commando de divisie in Frankrijk gediend had. 't Werd kolossaal! En de mannen stonden te rooken en plannen te maken, en er werden herinneringen opgehaald en stukjes gezongen. En dat kwam allemaal door het open raam de schemerige kamer binnen, waarin Michael Fort heel, heel stil lag, zich inspannend, om nergens aan te denken.

Op die manier bracht hij zijn dagen door: hij spande zich in, om nergens aan te denken. Daardoor kwam het waarschijnlijk, dat de jongens hem (achter zijn rug, want Michael bemoeide zich niet met hen) dubbel-blank-gezicht noemden. Maar het was de eenige weg, om 't uit te houden — nergens aan denken — je niets herinneren. Niet vooruit kijken, niets voelen en niets zien en niets hooren. Maar over één ding had hij geen macht. In zijn droomen ging hij terug naar het verleden.

Hij was weer hoog in de wolken, in den heerlijken vroegen morgen, en er lagen glorie en glans over heel de mooie kleurige wereld. Hier, op den top der aarde, zweefde en klom en dook en gleed hij — de wolken dreven onder hem door, en de zon gleed langs hun randen met lintgolven van vloeibaar goud. En hij was heel, heel jong, en zijn hart was zangerig. Door het wisselende licht ging het, en een gevoel van macht ging uit van zijn vingers, en plantte zich voort op de vleugels van zijn machine, en hij was met het vliegtuig samen één geheel.

De oorlog was een reusachtig spel, net als voetbal of polo. Je ging naar boven, en jij en die andere knul draaiden om elkaar heen en ontweken elkaar en gooiden elkaar met vuur, en lachten in den hoogen, ijlen aether; en dan — hij had altijd geluk gehad — dan won hij het spelletje. Daar zat natuurlijk iets droevigs in — jammer dat het zoo zijn moest. Die hulpeloosheid van dat kleine, draaiende stukje zwart, dat naar de aarde viel, met een vluchtig graf-schrift van rook in den

rozigen morgennevel. Had het spelletje alleen maar bestaan uit den kamp en de spanning en het gevaar, zonder die tragische overwinning! Maar meestal had hij voor die overwinning hard, zeer hard moeten ploeteren. En dat gaf hem blijdschap — een hijgend, overweldigend voor gevoel van al wat hem wachtte, als de oorlog uit was: avontuur, romantiek, verre zeeën en hooge hemelen. En een lied in zijn hart.

Uit dien droom werd hij wakker in een grauwen morgen — geen vliegtuig en geen hemel, maar vier grijze muren, die hem inknelden, en een smal, wit bed, en hijzelf zoo'n beetje bij elkaar gelapt met riemen en gespen en nikkelen banden. Door zijn raam kon hij een rechthoekje van den snellen, hongerigen hemel zien, waar nog steeds mannen hun ongelooflijke vluchten zoemden. En ergens in de verte ging een wereld haar vluggen gang, zonder hem.

Die hartepijn! De dood kon prachtig zijn, maar dit niet. Als ze hem maar met rust wilden laten! Snapten ze dan niet, dat een man, die met wolken had meegedreven en die door de sterrenkaart voortgeschoten was, niet meer het leven binnen kon komen in een stoel op wieltjes? Hij was nog pas eenendertig, en ze zeiden, dat hij nog best oud kon worden. Maar dat dééd hij gewoon niet. Alleen de dood kon hem zijn vleugels teruggeven. Hij zou het wel klaarspelen. En het zou hem ergens in een hoogere boekhouding zeker niet ten kwade worden aangerekend, dat hij niet beter gevochten had, dacht hij. Want hij had van 't vechten royaal zijn portie gehad. En *dit* had hij er voor gekregen.

Het was hem heel aardig gelukt, alle gedachten van zich af te houden, toen Jenny kwam. En 't was gek — maar toen zij in zijn kamer zat, was 't net, of hij weer in de wolken hing. Bevrijd! Hoe deed zij het toch? Niet met woorden, want zij sprak weinig. 't Was iets in haar oogen — een blik, die vat van je verwachtte; een soort gloed van geloof in je. Zij zat heel stil, en hield haar kalme handen gevouwen, en ze keek je aan met die merkwaardige bruine oogen — keek je aan, alsof zij niét zag een wrak, zoo'n beetje met gespen bij mekaar gelapt, maar een vroolijken, avontuurlijken jongen met een zingend hart. Het was iets heel buitengewoons. Zij schiep iets, iets levends. En de oude kracht en eerezucht, de jachtige gisting der jeugd en het besef van prestaties, die hij verrichten moest, kwamen terugdringen — allemaal — kwamen snel te voorschijn uit de hoeken van de kamer, hem begroetend als oude, lang verloren vrienden.

Hij duwde ze van zich af. Hij begon er niet meer mee. Die onmogelijke hoop, gevolgd door het verpletterende besef, dat zijn dag in de lucht voorbij was. „Nee, nee, — ik wil niet! 't Is niets dan een marteling.” Ze konden hem zijn vleugels niet terug geven, en zijn jeugd ook niet — geen zier van al de heerlijkheid, die voor hem voorgoed de wereld uit was. En wat ze hem geven konden — daar bedankte hij voor.

De eerste morgenzon schijnt over de grillige toppen der Zuid-Tiroler Dolomieten.

Hij wou maar, dat Jenny wegging, en nooit terugkwam. Hij had wel willen vragen, of hij een andere zuster kon krijgen, maar zij was altijd nog beter dan de rest — die probeerden je maar „op te halen”.

Hij klemde zich dus koppig vast aan zijn besluit en zijn wezenloosheid, maar soms was 't een saaie boel — op sterven na dood. En nu stonden de jongens onder zijn raam te praten. En ze zongen vroolijk :

„Vive la, vive la, vive la,
Vive la compagnie.”

Er keek geen mensch — en Michael Fort boog zijn hoofd neer in zijn handen en snikte.

Maar toen de jongste zaaldokter weer kwam, was Michael bleek en stil en onverschillig. En de jonge dokter voelde, dat die jonge vlam gebluscht kon worden door 't eerste het beste tochtje, en hij ging weg met pijn en verdriet en verslagenheid, omdat hij niet geslaagd was. En Jenny stopte haar gezicht weg in een donkeren hoek, en had een zenuwaanvalletje, omdat zij niet geslaagd was. En in zijn bureau liep de oude dr. Huffy — wiens grijze haar zoo snel wit werd — heen en weer, omdat hij niet geslaagd was. Dr. Huffy was in de opleiding bij de jongens geweest. Hij was in Frankrijk bij hen geweest. En nu doorleefde hij met hen den schrikkelijken nasleep van den oorlog. Er was het moeilijkste te vechten, zoo had hij geleerd, tegen iets, waar je geen vat op kon krijgen. Hij had mannen, die geen kans meer hadden, beter zien worden, en mannen, die alle kansen hadden, zien sterven. Dit ontastbare hield Michael buiten hun aller bereik.

Boven, in zaal 17, gaven ze Jimmy op, en spanden ze zich in op het restantje leven in Pop Knute.

Een zenuwachtige, hoopvolle gedaante spookte door de gangen.

„Als hij bijkomt,” stond de opgewonden kok te smeeken, „zullen we zeggen, dat hij jarig is, en dan brengen we de taart.”

„Ja, dat zal hij niet snappen! Je kunt iedereen er tusschen nemen, maar Pop Knute vast niet!”

En tegen het einde van dien allerheetsten, allerlangsten, alledrukkendsten middag van een lang, heet seizoen gebeurde er het ergste, wat er had kunnen gebeuren. Een militair lucht-eskader van achtentwintig vliegtuigen, in gevechts-formatie, ronkte over het hospitaal, op weg naar het Zuiden.

Het was nooit te voorzien, welke uitwerking zooiets op de mannen zou hebben. Het gezicht van de legervliegtuigen had een anderen keer een opwekking kunnen zijn; maar dat was het nu niet. Het dompelde de heele bevolking in een vloed van somberheid. Buiten op het terrein stonden neerslachtige groepen mannen in de schaduw te hangen en met de drukkende hitte te vechten. Het dorstige gras lag verschroeid en verslapt neer. De late zomerbloemen kwijnden. De muren van de gebouwen sloegen de hitte van den dag terug in golven sissenden rook.

Eindelijk daalde de zon. Nu moest de hitte gauw breken — de nachten waren altijd koel. Er woei een onzekere wind, die den koelen geur van beschaduwde oevers, groene wateren en rottend hout aandroeg, wie weet waar vandaan. In het Veteranen-Hospitaal No. 80 was er wéér een dag om.

De schemering bracht verandering van tooneel. De kleine, welkende bloemen frischten op, en lieten zegepralend haar kleuren door het halfdonker stralen. Het gras werd weer helder. De gevoelige lucht werd een instrument, dat ook de teerste geuren vasthield en versterkte, alsof er noten op muziekpapier een wazige wijs lieten hooren. In de hoogte gleden zachtzinnige sterren naar hun plaats aan een donker firmament.

Er begonnen zich figuren te bewegen naar de verlichte deur-opening.

In het oog van Jenny, die toekeek, ondergingen ook die een verandering. Het waren geen verminkte soldaten meer, die langzaam voortkwamen op krukken en in wagentjes, maar vermoeide troepen aan het einde van een zwaren dagmarsch. Zij zag hen afsteken tegen den verbleekenden hemel van een ver land, en overall om hen heen straalde de gloed van jeugd en moed en hoog streven. Zoo gingen zij langs haar heen — in een optocht van blijde banieren. Telkens als er een figuur naar binnen ging door de verlichte deuropening, volgde hem zijn schaduw; en de figuren zelf waren nog even kranig en glorieus, maar de schaduwen bewogen zich moeizaam, alsof ze zwaarte hadden.

Nacht.

Jenny draalde op de trap. De wind koelde haar heet voorhoofd af. Zij zag op tegen het uur, dat zij weer naar de kamer van Michael Fort zou moeten. Zij was er nog niet geweest, sinds het lucht-eskader in snelle vlucht naar het Zuiden was gewiekt. Als de andere jongens het al zoo zwaar hadden opgenomen, hoe moest het dan Michael met zijn gebroken hart aandoen? Zij vouwde haar handen om haar knieën en keek op naar de gezichten der sterren. Zij wou maar, dat ze er niet meer heen hoefde. Maar het zou toch gauw moeten.

Jenny dacht aan al die menschen buiten het hospitaal, die zoo luchtig en makkelijk hun gang gingen. Daar waren er natuurlijk bij, die hun lot hard vonden, en hun werk centonig en saai, en die mopperden en tobden over de kleine hinderlijkheidjes van alledag. Omdat zij de onzichtbare vleugels niet

kenden, die aan hun schouders sloegen; de groote mogelijkheden niet zagen, die iedere nieuwe dag hun bood; en het buitengewone voorrecht niet beseften van stevige armen en soepele, tintelende spieren. Al die kostbare tooverkracht bezaten zij — en ze wisten het niet!

In het Oosten scheen de stad als een dageraad aan den hemel. Haar lichten waren zeer helder vanavond, en door haar gouden lanen dreven weelde en schoonheid en leven en lach. Maar ook hier in die stille vertrekken was leven. Pop Knute waagde er zijn zeven-en-negentigsten verjaardag aan, om een kameraad te helpen, die al niet meer te helpen was; kleine vriendschapsdiensten, heldhaftigheid, moed. En plotseling was alles veranderd voor Jenny, en zag zij *dit* als Leven — vaak bitter en verschrikkelijk, maar altijd kranig. En de stad daar — die vlamrende dageraad — was niets dan een scheut weerschijs tegen een zomerhemel.

Kleinigheden hielpen Jenny; deze gedachte, die juist in haar opgekomen was — verheffend en verhelderend, en evenwicht brengend tusschen de schalen der rechtvaardigheid — deze gedachte ook, dat er hier onder haar lieve flinke jongens nog schoonheid was, en avontuur, en romantiek; LEVEN — geschreven met stralende hoofdletters. Aldus gesterkt stond zij op, en zij ging naar de kamer van Michael Fort.

Zoodra zij over zijn drempel was, voelde zij een verandering. Het licht uit de gang drong maar uiterst spaarzaam het vertrek binnen, maar er kwam uit die duisternis iets op Jenny af. Haar hart hield op met kloppen. „Zou hij al... gegaan zijn?” Zij wou het licht niet aandraaien, omdat Michael een hekel had aan licht. Zij bewoog zich voort, tot haar hand een stoel aanraakte, en Jenny ging zitten — zij viel met een plomp neer, omdat haar knieën haar eenvoudig niet meer hielden.

„Michael!” zei ze met een bang, benepen stemmetje.

Michael Fort bewoog zich. Hij deed nog veel meer. Hij tastte naar boven, greep de ijzeren stangen van zijn bed en trok zich, voorzichtig en pijnlijk, op tot een zittende houding. Maar doordat het open raam achter hem was, had het Jenny toegeschenen, dat hij zijn handen in de sterren doopte en zijn schouders tegen den hemel zette.

„Jenny” — een stem, die zij niet kende, sprak tot haar, een stem, die overkropt was met bedwongen opwindung — „Jenny, zou je denken, dat je een vliegtuig voor me zou kunnen krijgen, om 't nog eens te probeeren?”

(Wordt vervolgd)

De Dolomieten, het romantische hooggebergte in Zuid-Tirol, naar de zijde van Noord-Italië, zijn gezocht om de woeste grootsheid van hun hoge, steile wanden en ongenaakbare sneeuwtoppen.

Haar stralende schoonheid

dankt zij voornamelijk aan het bezit van een onberispelijk gave huid: resultaat van het regelmatig gebruik der Palmolive zeep. Samengesteld uit de cosmetische olijfen palmoliën, wordt Palmolive zeep door 20.000 schoonheids-experts nadrukkelijk aanbevolen om de teint der jeugd te behouden. Pas daarom de beroemde Palmolive methode toe: masseer 's morgens en 's avonds twee minuten gezicht, hals en schouders met het rijke schuim van Palmolive en warm water. Daarna afspoelen, eerst met warm, dan met koud water. Over de snelle resultaten zult U zich stellig verwonderen!

15 ct.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.-
bij verlies van een anderen vinger =	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

Hier staat
de naam!

Aan de achterzijde van elke Droste-bonbon. Als
U daar maar op let, bent U er altijd van ver-
zekerd, dat U de echte *Droste kwaliteits-bonbons*
ontvangt voor den door U betaalden prijs.
Alleen aldus gesigneerde bonbons waarborgen U
de bekende, nimmer afwijkende Droste-kwaliteit.

Droste
ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali“.

● Jeugdig en bekoorlijk ● „Oostersche Krachtpillen“

wordt U door Steiner's

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede
belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwversterkend.**
Door doctoren aanbevolen. Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren
wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs
per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling
op postgirorekening 221729 f 1.90, of onder rembours. Porto extra.
D. FRANS STEINER & Co., Postbox 144, Amsterdam. C. 15.

Onze Abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij
die voor een eventuele uitkeering
ingevolge onze

Gratis

Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te
komen, op tijd hun abonne-
mentsgeld voldaan moeten
hebben. Eeniederdrukken
wij dus op het hart zich
steeds regelmatig hier-
van te kwijten, opdat
wij den gegadigden
die zulks zouden
hebben nagelaten
geen teleur-
stelling be-
hoeven te
bereiden.

VERSTOPPING....

en een goeden stoelgang worden
geregeld en bevorderd
door

BOOM's LAXEERPILLEN

Deze
pillen verdrijven
overtollig gal en slijm.
Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels
à 30 en 55 cent per doosje.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾
f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

v. Egmond is prof geworden. Kiekje van den langen Haarlemmer op de baan te Tilburg tijdens zijn race tegen Pijnenburg, welke door den ex-amateur-wereldkampioen werd gewonnen.

De A.R.O.L.-Beker voor Ajax

terwijl de spelers er zich ook wat meer aan hadden gewend. Juist weer dat A.F.C. noodig had, want voor het publiek was het werkelijk ideaal.

Ajax heeft den beker gewonnen. Men behoeft de cijfers maar te bezien om tot de ontdekking te komen dat het kleinoord in het bezit is gekomen van de ploeg, welke er de meeste rechten op kon doen gelden. Slechts drie doelpunten heeft Ajax in de drie wedstrijden tegen zich gekregen, terwijl de roodwitten er zelf 12 scoorden.

Na de 3-1-overwinning vorige week op H.F.C., moest H.B.S. er met dezelfde cijfers aan gelooven,

Motorsnelheidswedstrijden op de grasbaan te Hilversum. De burgemeester van Hilversum, de heer Lambooy, reikt aan G. J. v. Dijk den kampioensbeker uit voor de 350 c.c.-klasse. In het midden Hartman, de overwinnaar in de 500 c.c.-klasse.

SPORT VAN ZONDAG

Het hoofdstedelijke voorspel van de competitie 1933/34 behoort weer tot het verleden. Wij behoeven niet nogmaals te wijzen op de stijgende belangstelling voor de door A.F.C. zoo uitstekend georganiseerde wedstrijden om den A.R.O.L.-beker. Het is mondjesmaat begonnen, doch thans kan het jaarlijksche tornooi aan den Wandelweg den toets der vergelijking met de matches om den Zilveren Bal weerstaan. Ditmaal viel er zelfs voor de opkoopters nog een duit aan te verdienen.

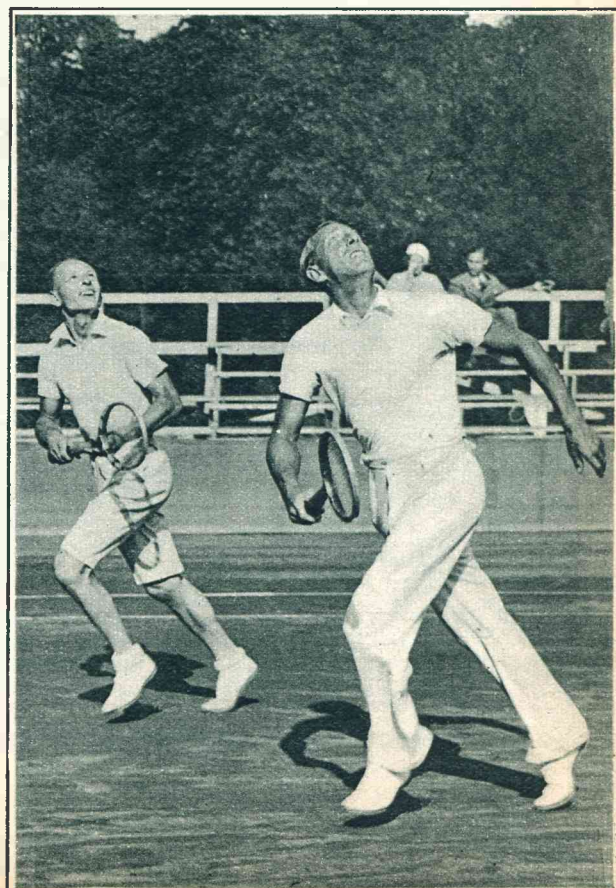
Ajax trekt! De organisatoren hebben de rood-witten jaren achtereen noode gemist. Laat ons hopen dat zij vanaf heden niet meer zullen ontbreken. Wat de Zilveren Bal zonder Sparta zou zijn, dat is het A.R.O.L.-tornooi zonder Ajax.

De tweede dag heeft onder zeer gunstige weersomstandigheden plaats gevonden. Het zonnetje scheen; stak alleen niet zoo als een week tevoren,

Op de banen van „Festina” werden de wedstrijden om de Nederlandsche tenniskampioenschappen gehouden. Kiekje uit de mixed-double, gewonnen door mej. Rollin Couquerque en Timmer, die men hier in actie ziet.

De Nederlandsche tenniskampioenschappen. v. Eek (links) en Wesselaar in actie in de partij tegen Timmer en Koopman.

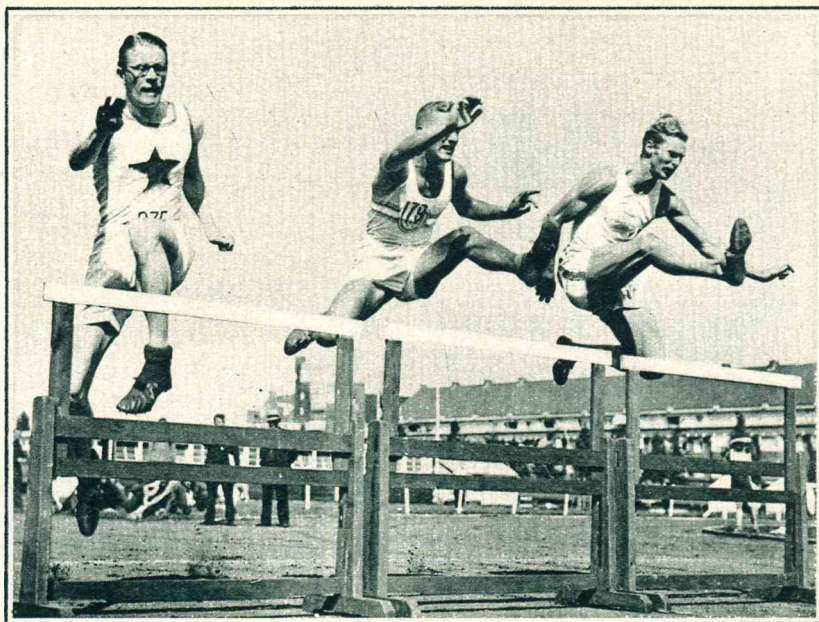

Jan Zeegers breekt het 1500 M. record. Op de wedstrijden van den A.A.B. slaagde J. Zeegers in zijn recordpoging op de 1500 M. Hij bleef 2/10 sec. onder 't oude record. Achter Zeegers ziet men Heymans, die een goede tweede werd.

schijnlijk zwaarder dan ooit tevoren zijn, doch dit kan tenslotte aan de aantrekkelijkheid slechts ten goede komen.

Met belangstelling hebben wij ook de verrichtingen van D.W.S. tegen N.A.C. gevolgd. Het is logisch dat elk rechtgeaard Amsterdamsch voetbalenthousiast hoopt, dat het komende seizoen de hoofdstad weer een tweeden eerste-klasser zal brengen. Alleen in de keuze van de club, die het zal zijn, zit 't noodige verschil. De overige tweede-klassers zullen ons wel niet van het een of ander willen verdenken, indien wij naast Blauw Wit onze hoop voorloopig op D.W.S. en Zeeburgia gevestigd houden. Blauw Wit, dat een zwaren strijd met E.D.O. en Velox krijgt uit te vechten, Zeeburgia en D.W.S., die het elkaar wel het meest lastig zullen maken.

De A.A.B. organiseerde Zondag o.a. een tienkamp om het Nederlandsche kampioenschap. Moment uit de 110 M. hordenloop. V.l.n.r. Lampe, Eckema en de Bruyn.

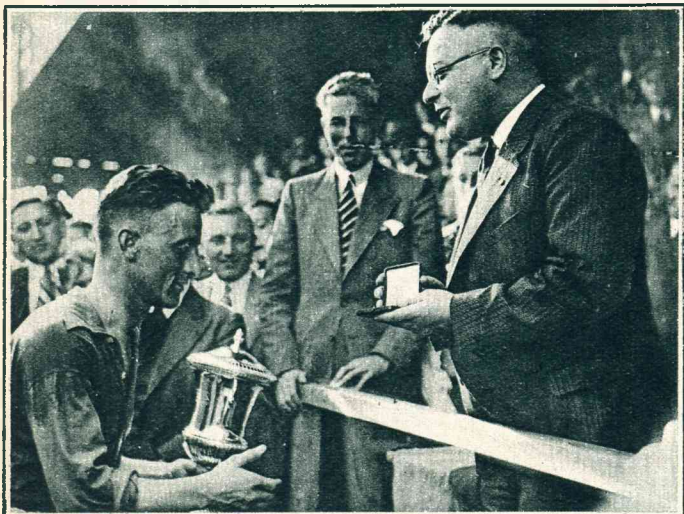
Welnu, de D.W.S.'ers hebben zich tegen N.A.C. kranig geweerd. De Zuidelijke ploeg, welke vorige week reeds een uitstekenden indruk had gemaakt, kreeg het tegen de Amsterdamsche tweede-klassers lang niet makkelijk en het had maar heel weinig gescheeld of de Poldermensen waren in de finale gekomen. Hard werken en een tikje meer schotvaardigheid — aan dit laatste heeft het trouwens bij D.W.S. al eens meer ontbroken — brengen de gestreepten 'n eind in de goede richting.

Zondag a.s. zal er nog rust heerschen. Op 17 September begint het groote rad te draaien en zullen we spoedig genoeg weten of de A.R.O.L.-wedstrijden de kwaliteiten der diverse clubs op de juiste wijze hebben gemeten. Onze aandacht is voor een niet gering deel op de tweede-klassers gevestigd. Die staan ditmaal voor de taak om de hoofdstad dat te geven, waar zij minstens recht op heeft.

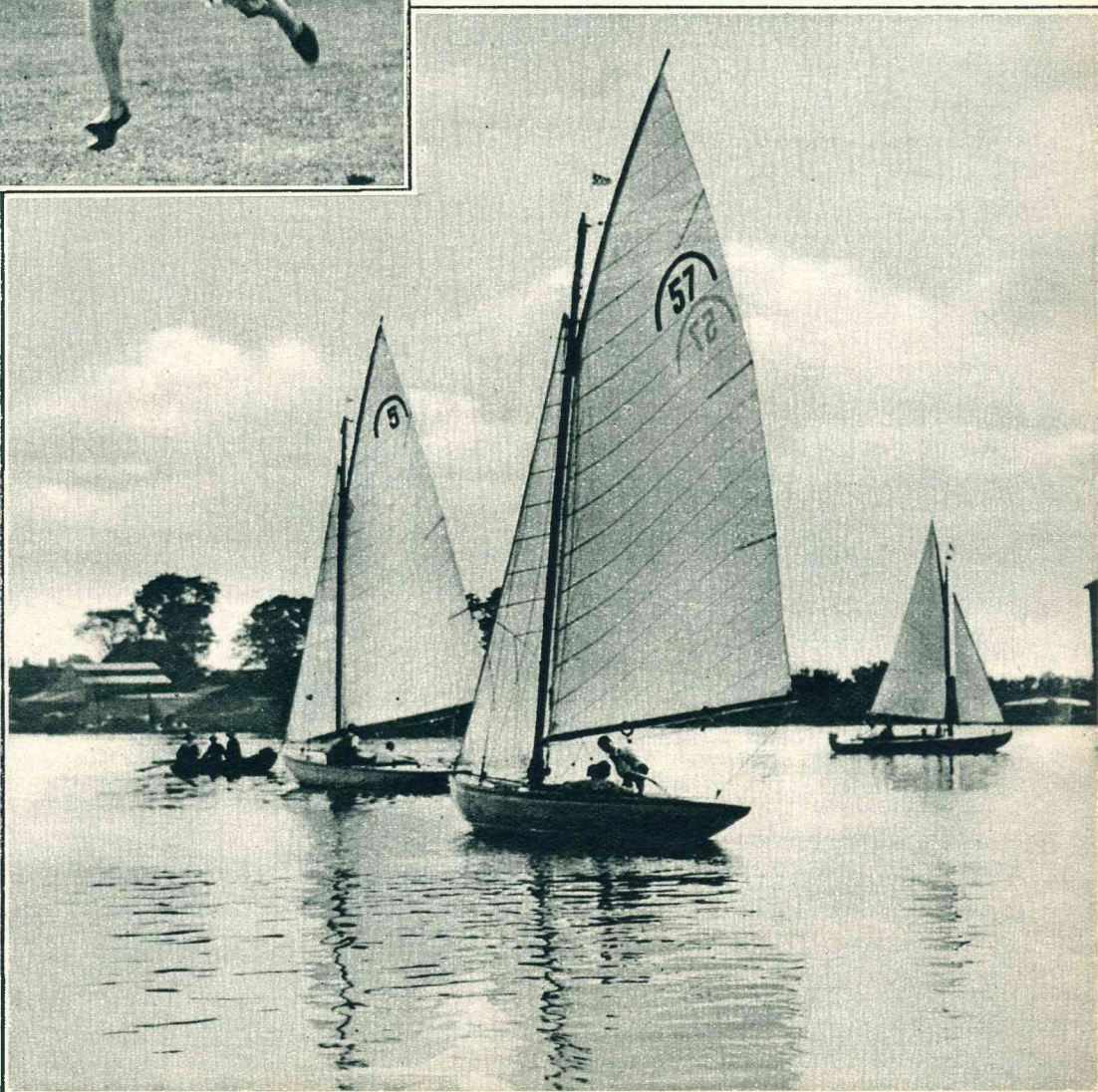
Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van de Hilversumsche Politie-sportvereniging werden op het Sportpark wedstrijden om de politie-athletiek-kampioenschappen gehouden. Kiekje uit het nummer 100 M. hardloopen.

terwijl in de finale het Zuidelijke N.A.C. zelfs een 1—6-nederlaag kreeg te slikken. Zonder overdreven waarde aan de cijfers van dit jaarlijksche voorspel te willen hechten, zijn er toch genoeg redenen om te veronderstellen dat we met Ajax weer een goed seizoen tegemoet gaan. De concurrentie zal waar-

De A.R.O.L.-Beker voor Ajax. De heer Galavazi overhandigt den beker aan Volkers, den aanvoerder der Ajacieden.

De jaarlijksche September-wedstrijden van de Haarlemsche Jachtclub. De Regenbogen in den strijd.

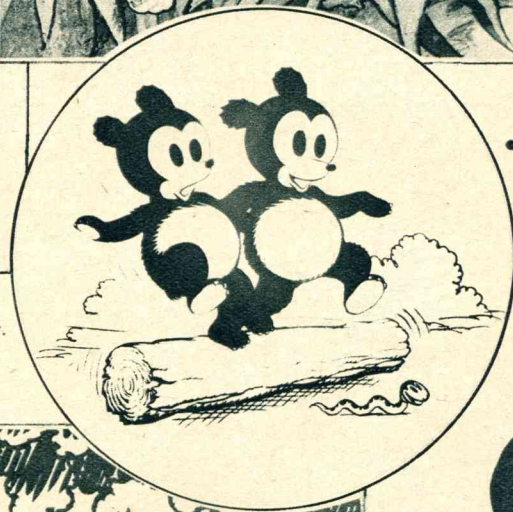
Het arme vogeltje ziet den dood van nabij!

Een klimpartij van Teddy Bear.

Een dansje op een gevelden boomstronk.

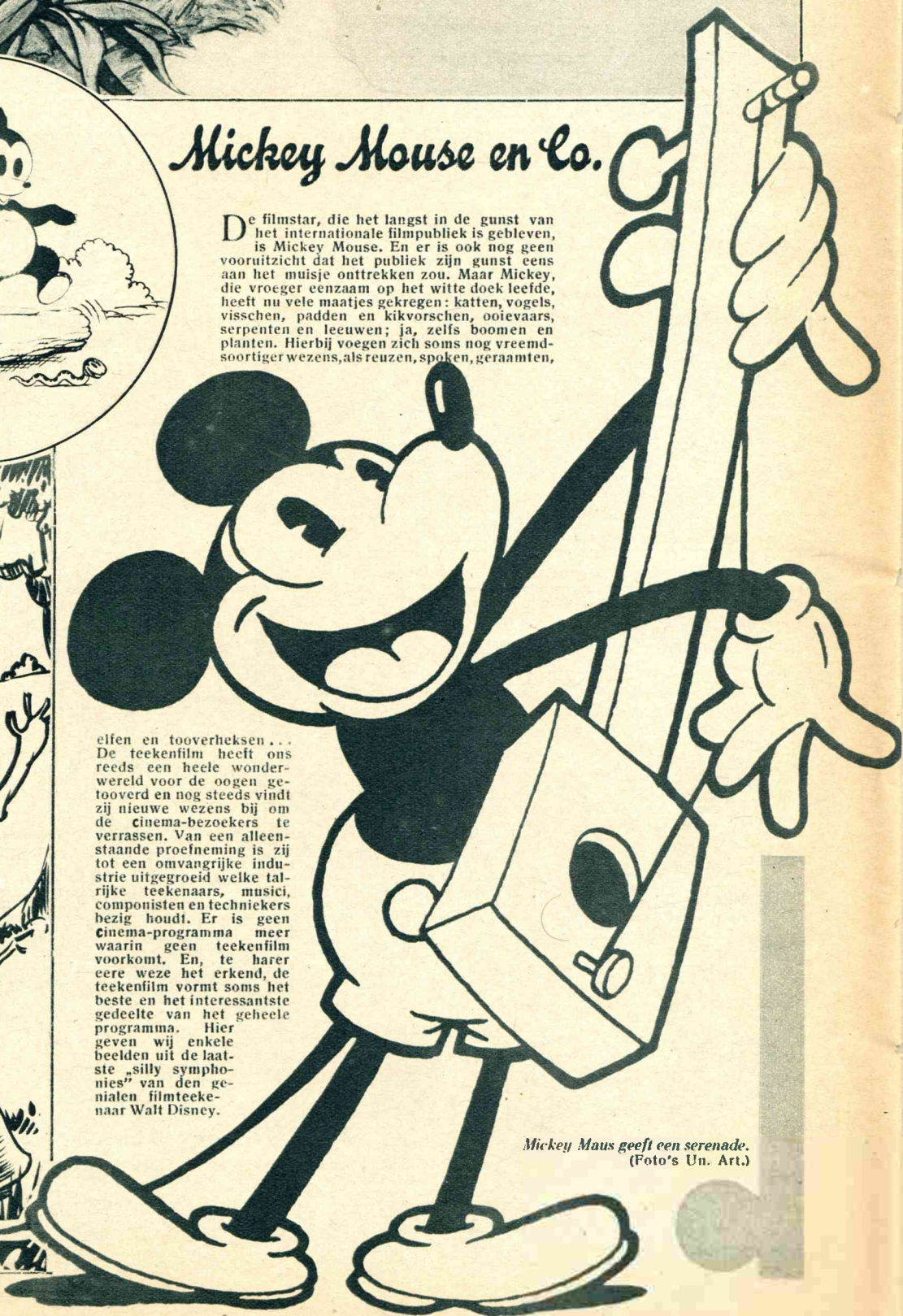
Een vreemdsoortig tweegevecht in de filmwereld.

Mickey Mouse en Co.

De filmstar, die het langst in de gunst van het internationale filmpubliek is gebleven, is Mickey Mouse. En er is ook nog geen vooruitzicht dat het publiek zijn gunst eens aan het muisje onttrekken zou. Maar Mickey, die vroeger eenzaam op het witte doek leefde, heeft nu vele maatjes gekregen: katten, vogels, visschen, padden en kikvorschen, ooevaars, serpente en leeuwen; ja, zelfs boomen en planten. Hierbij voegen zich soms nog vreemdsoortiger wezens, als reuzen, spoken, geraamten,

elfen en tooverheksen... De teekenfilm heeft ons reeds een heele wonderwereld voor de oogen getooverd en nog steeds vindt zij nieuwe wezens bij om de cinema-bezoekers te verrassen. Van een alleenstaande proefneming is zij tot een omvangrijke industrie uitgegroeid welke talrijke teekenaars, musici, componisten en techniekers bezig houdt. Er is geen cinema-programma meer waarin geen teekenfilm voorkomt. En, te harer eere weze het erkend, de teekenfilm vormt soms het beste en het interessantste gedeelte van het geheele programma. Hier geven wij enkele beelden uit de laatste „silly symphonies“ van den genialen filmtéekeenaar Walt Disney.

Mickey Maus geeft een serenade.
(Foto's Un. Art.)

Een bekend Nederlandsch
geneesheer schrijft:
„Kalzan maakt de tanden
hard en wit en voorkomt
het voortschrijden van tand-
bederf.”

Sterk Uw tanden van binnenuit

met KALZAN, het kalkvoedsel.

Tanden zijn geen dood been, maar levende
deelen van Uw lichaam. Een tand kan ziek
zijn en verzwakken door .. ondervoeding.

Met borstelen - hoe noodzakelijk ook - maakt ge
geen zwakke tanden sterk. Dat kan alleen door de
tanden te voeden met kalk, want kalk is het hoofd-
voedsel der tanden en kalktekort veroorzaakt het
zwak en pijnlijk worden van het gebit.

Met Kalzan, het kalkvoedsel, zult ge Uw tanden de
kalk toevoeren die noodig is voor het verkrijgen en
in stand houden van een gaaf, sterk gebit. Met Kalzan
zullen Uw tanden weer wit worden en gij bespaart
U zelf veel tandpijn.

Bestrijd tandbederf door haar werkelijke oorzaak:
kalktekort in Uw lichaam - op te heffen met Kalzan,
het kalkvoedsel. Kalzan zal tevens Uw geheele gestel
versterken en Uw weerstandsvermogen tegen ziekte
verhoogen.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à 1.25 en 2.25 per verpakking.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

POST DEZE COUPON VANDAAG

Wij renden U gratis een monster-buisje Kalzan met interessant
boekje over den invloed van Kalzan op Uw gezondheid.
Zend ons deze Coupon en sluit 5 cents postzegel voor porto-
kosten bij.

Naam

Adres

Zenden aan: N.V. A. WULFING & Co.,
Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.) (E 53)

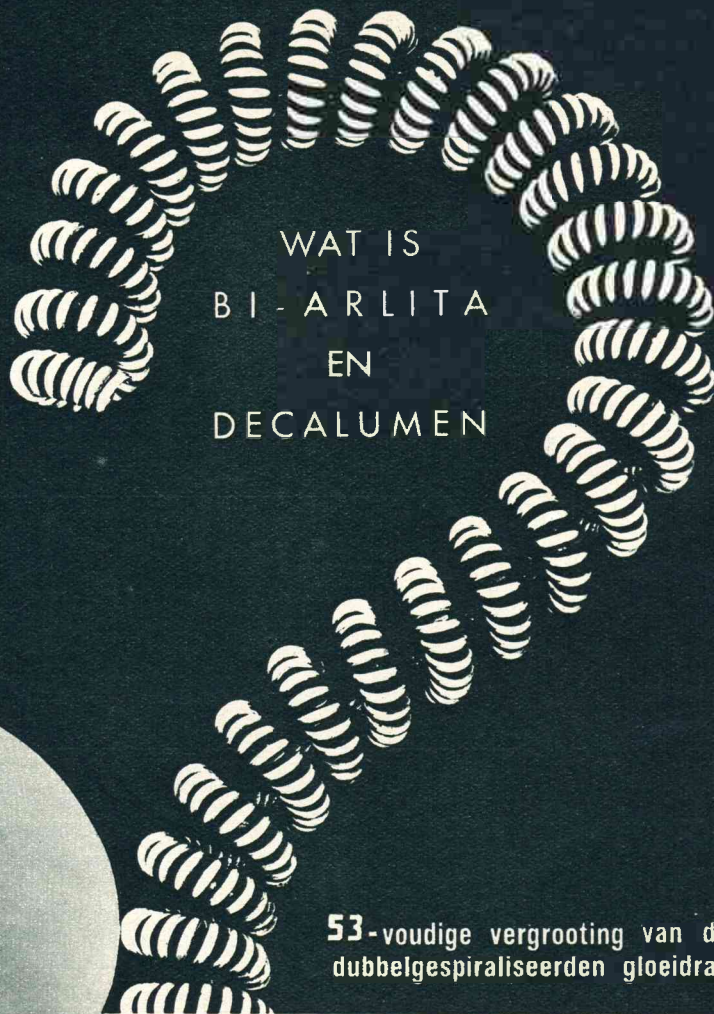
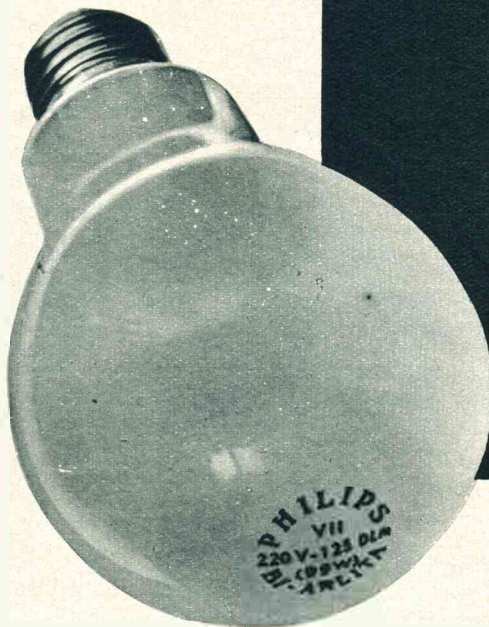
Een reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

DE STAD AMSTERDAM

niet bij de bladen is
opgenomen

Dit is de

WAT IS
BI-ARLITA
EN
DECALUMEN

53-voudige vergrooting van den
dubbelgespiraliseerden gloeidraad

„Bi-Arlita”

DE LAMP VOOR DEZEN TIJD: VEEL LICHT VOOR WEINIG STROOM

Een geheel nieuwe vinding der
Philips-fabrieken, een dubbelgespi-
raliseerde gloeidraad met opgevoerd
lichtgevend vermogen is het voor-
naamste kenmerk. Het is deze gloei-
draad, deze „bi-spiraal”, die aan de
lamp haar groote beteekenis geeft.

Deze dubbelgespiraliseerde gloei-
draad maakt de Philipslampen
opnieuw tot 20% oeconomischer.

Dit beteekent, dat tot nu toe nutte-

loos verspilde energie, ter waarde
van ca. 5 miljoen gulden jaarlijks,
met deze nieuwe lampen wordt om-
gezet in nuttig licht, zeer zeker een
niet gering bedrag in de nationale
huishouding.

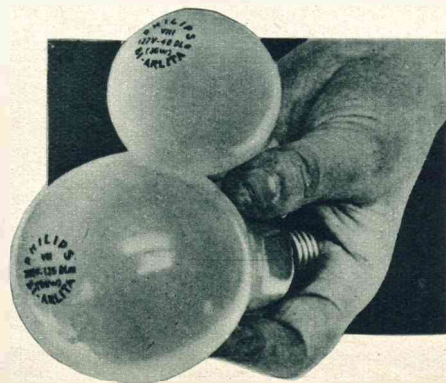
De schitterende lichtbron is gebor-
gen in een, volgens een geheel nieuw
procédé inwendig gesatineerden
ballon, waardoor een zeer helder en
toch uiterst weldadig en zacht licht
wordt uitgestraald.

PHILIPS

„Bi-Arlita”

Let op de gecombineerde Decalumen-Watt-stempeling
van de nieuwe serie Philipslampen: de „Bi-Arlita” en de
„Spiralta”. De „Bi-Arlita”, met edelgas gevuld, inwendig
gesatineerd en met dubbelgespiraliseerden gloeidraad;
de „Spiralta”, de heldere vacuümlamp met enkelgespi-
raliseerden gloeidraad.

Iedere gebruiker kan zelf onmiddellijk zien, welke hoe-
veelheid licht hij per hoeveelheid verbruikten stroom
ontvangt.

Vraagt vergelijkende lichtdemonstratie met den photometer

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELLEN

In 't pensionaat terug. — En dóór de vacantie wist 'k dat allemaal uit m'n hoofd!

HET ALIBI

door Alfred H. Alcick

Howard Craily trad vol verwachting het kantoor van mr. Humphrey binnen.

„Hulloh, Craily, ik heb een avondje voor je,” begroette hem de eigenaar van de „Semiramis”-Dancing.

„Iets goeds?” informeerde Howard nieuwsgierig.

Humphrey grinnikte. „Een dinertje, dear boy. Dat is altijd toch nog verkieselijker, dan den heelen avond een oude dame over den dansvloer mee sleuren, meen ik.”

Howard knikte bevestigend. „Waaraan heb ik dat fortuintje te danken, mr. Humphrey?”

„Aan bijgeloovige dames en heeren, natuurlijk. Mrs. Johnson van Twelly Street geeft om acht uur een diner. Veertien personen. Een van hen belt haar zoeven op, dat hij verhinderd is te komen en nu zijn zij dus met z'n dertien. Dat getal brengt ongeluk aan, meent Mrs. Johnson. En daarom vroeg zij een gigolo als gast. Condities moet je maar met haar bespreken; beter is misschien nog, dat je 't maar heelemaal aan haar overlaat. Je moet je echter haasten, want het is al half acht.”

Howard Craily had geen tweede aansporing meer nodig. Er hadden zich nog nooit zoo weinig danslustige dames zonder partner in „Semiramis” vertoond als deze laatste maanden en de honger begon langzamerhand piano te spelen op zijn uitgeputte zenuwen.

Howard kende Mrs. Johnson. Zij was een kordate dame van middelbaren leeftijd, al jarenlang weduwe en schatrijk. Zij had zich al eens enkele malen in „Semiramis” vertoond en hem de voorkeur gegeven, als zij het gezelschap verlangde van een beroepsdanser.

Op slag van acht uur trad hij bij zijn gastvrouw binnen. Zijn rok zat onberispelijk en de goede opvoeding, die hij vroeger in Engeland genoten had, maakte het hem gemakkelijk zich in alle kringen te bewegen.

Mrs. Johnson ontving hem als een gelijke. Alle gasten, dertien in getal, waren reeds aanwezig en weldra gaf de gastvrouw het teken aan tafel te gaan. Niemand stoorde er zich aan, dat er een gehuurde gast mee aanzat. Wel ving Howard menigen nieuwsgierigen blik op, die gewoonlijk

werd gevolgd door een verrast hoofdknikje in de richting van de gastvrouw.

Howard was een onderhoudend causeur, die boeiend wist te vertellen van zijn ervaringen in Engeland en Amerika. Hij had veel gereisd en toen hij door de crisis zijn betrekking verloor, had de eigenaar van „Semiramis” van zijn veelzijdige goede eigenschappen willen profiteren en hem als beroepsdanseur voor de bezoekers van zijn etablissement aangenomen. Howard verfoeide het baantje hartgrondig, maar er zijn in New York nog onaangename betrekkingen, die hij noodgedwongen zou hebben moeten aangaan.

Naarmate de tijd verliep, werd de aanvankelijk opgewekte stemming aan tafel allengs onrustiger. De gasten wierpen herhaaldelijk een steelschen blik op de klok en tegen negen uur trad er nu en dan een bijna beklemmende stilte in.

Howard vroeg zich juist af, waaraan die omgeslagen stemming te wijten was, toen de butler binnentrad. Hij fluisterde Mrs. Johnson iets in het oor, waarop deze onmiddellijk opstond. Zij wierp den gasten een blik van verstandhouding toe en volgde den butler in de gang.

Terstond nadat de deur gesloten was, werd het gesprek op levendigen toon hervat. Toch voelde Howard de onrust aan, die in het vertrek hing. Veel tijd om daarover na te denken kreeg hij niet, want plotseling keerde Mrs. Johnson in het vertrek terug. Zij zag heel bleek en schudde even ontkennend het hoofd. Vervolgens wendde zij zich haastig tot Howard.

„Mr. Craily, wilt u zoo goed zijn mij even te volgen?” vroeg zij met een stem, die zij niet geheel in bedwang had.

„Zeker, mylady,” antwoordde Howard. Hij viel van de eene verbazing in de andere en volgde zijn

gastvrouw haastig naar de bibliotheek. Zenuwachtig legde zij plotseling de hand op zijn arm.

„Mr. Craily, ik heb u slechts enkele malen ontmoet, maar ik weet dat u een gentleman is. Zou u mij een groot, heel groot genoegen willen doen en tegelijk een goed doel dienen?”

„Welzeker, mylady, als zooiets in mijn macht staat tenminste,” antwoordde Howard verbaasd.

„Het staat in uw macht,” verzekerde Mrs. Johnson met bevende stem. „Beneden zit een heer te wachten. U behoeft zich slechts aan hem te vertoonen en hem te bevestigen dat u mijn zoon is. Dat is alles wat ik van u vraag.”

Howard was uit het veld geslagen. „Bevestigen dat ik... uw zoon?...” stotterde hij verward.

„Anders niet, mr. Craily! Er is absoluut geen gevaar aan verbonden en een enkele bevestiging is al voldoende,” viel Mrs. Johnson haastig uit.

„Maar als die meneer nu eens weet, dat ik uw zoon niet ben?” vroeg Howard, zenuwachtig ondanks zijn uiterlijke kalmte.

„Dat kan niet!” antwoordde zijn gastvrouw beslist. „U loopt in het geheel geen gevaar, ik vraag het u slechts om mijn zoon te redden...”

Howard begreep niets van deze comédie, maar de verzekering van zijn gastvrouw stelde hem gerust.

„Mylady, ik ben tot uw dienst,” verklaarde hij beleefd.

Mrs. Johnson slaakte een zucht van verlichting en samen begaven zij zich naar beneden. In den salon zat een heer te wachten, die onmiddellijk opstond toen zij binnentraden. Hij boog hoffelijk en wierp Howard een vluchtigen blik toe. Vervolgens haalde hij een portret uit zijn zak en begon glimlachend te knikken.

„Ik vraag u excuus voor mijn verschijning op dit late uur, mr. Johnson,” sprak hij. „Ik ben er nu van overtuigd, dat men zich in Pittsburg vergist heeft. Men kan u daar onmogelijk hebben gezien, terwijl u hier een kwartier later aan tafel zit. Het spijt me voor de moeite, die ik u veroorzaakt heb.”

Howard behoefde zelfs geen woord te spreken. Alles wat er gezegd was bleef hem duister, alleen

had hij er een flauw vermoeden van, dat hij met iemand van de politie te doen had.

De bezoeker vertrok na nogmaals zijn excuus te hebben aangeboden en Howard keek zijn gastvrouw vol verwachting aan. De verklaring van deze ongewone comédie bleef echter uit. Alleen stelde zij hem een vraag, die hem opnieuw in verbazing bracht.

„Het is me altijd voorgekomen, dat de betrekking van gigolo nu juist niet de meest geschikte voor u is, mr. Craily. Zou u er iets op tegen hebben ergens anders, bijvoorbeeld in Toronto, naar iets beters uit te zien?”

Howard haalde diep adem. „Neen, mylady, daar zou ik geen bezwaren tegen hebben,” antwoordde hij.

„Welnu, wacht dan even,” verzocht zijn gastvrouw.

Zij verliet den salon en nu nog meer verbluft, keek Howard in het rond alsof hij meende te droomen. Zijn blik viel op een geschilderd portret en plotseling sperden zijn oogen zich open van verbazing. Aan den wand hing een beeltenis, waarop hij geleek als twee druppels water op elkander. De gelijkenis was zoo frappant, dat oppervlakelijke beschouwers zich wel moesten vergissen. Bestond er verband tusschen deze gelijkenis en de comédie, die men hem verzocht had te spelen?....

Howard kon er geen antwoord op geven en hij kreeg geen tijd er lang over na te denken. Mrs. Johnson trad glimlachend binnen en reikte hem de hand.

„Ik ben zoo vrij te veronderstellen dat u geen tijd meer hebt ons langer gezelschap te houden. Er vertrekt namelijk om half twee in den morgen

een postvliegtuig naar Toronto en u zult wellicht eenige uren noodig hebben, om orde op uw zaken te stellen. Ik dank u voor uw medewerking van hedenavond en nu heb ik u nog slechts één ding te verzoeken.”

„En dat is, mylady?” vroeg Howard, van zijn stuk gebracht door dit plotselinge afscheid.

„Geheimhouding, mr. Craily.”

Howard boog het hoofd; nu hij eenmaal zoover gegaan was, had een weigering geen zin meer. „Ik zal zwijgen, mylady,” beloofde hij.

„Alright, dan heb ik hier nog het honorarium voor uw medewerking,” sprak mrs. Johnson.

Zij stelde hem een gesloten couvert ter hand en tegelijk knikte zij hem toe, alsof zij het tijd vond een eind aan het onderhoud te maken. Howard verliet als in een droom het huis. Hij begon te twifelen aan zijn verstand, doch toen hij in een hoekje van „Semiramis” het couvert openbrak, twijfelde hij niet meer.

Hij vond er een passagebiljet in naar Toronto, een chèque van tienduizend dollar en driehonderd dollar in contanten. Maar geen enkele lettergreep ter verklaring van die winstgevende comédie....

Die verklaring ontving hij echter den volgenden morgen in Toronto. In de ochtend-editie van de „New York Times” vond hij namelijk het volgende vetgedrukte bericht:

„Aanslag op de militaire wapendepots te Cincinnati! Vermoedelijk werk van fanatieke onruststokers! De aanslag mislukt! Daders onbekend gebleven!

Gisteravond om kwart voor negen is er een bomaanslag gepleegd op de wapenmagazijnen in Cincinnati, het voornaamste depot van de V.S. De aanslag mislukte, doordat een surveilleerende schildwacht verdachte personen op het terrein bemerkte. Hij alarmeerde de wacht, die onmiddellijk een onderzoek instelde. Men vond in een mijn, die onder de loods voor de bombardementsvliegtuigen gegraven was, een groote hoeveelheid pikrinezuur. Een reeds aangebrachte lont was nog niet aangestoken.

Het lijdt geen twijfel, of er was van de kostbare vliegtuigen geen bruikbaar deel meer overgebleven als de lading ontploft was. De patrouille heeft nog getracht de vluchtelingen te achterhalen, doch dezen wisten zich in veiligheid te brengen.

De politie werd van een bepaalde zijde op een spoor gebracht dat naar New York leidde. Zij stelde zich daarop onmiddellijk in verbinding met den veiligheidsdienst van de hoofdstad, doch de verdachte kon zonder de minste moeite zijn onschuld bewijzen.

De nasporingen worden nog in een andere richting voortgezet.”

Howard Craily begreep gemakkelijk den samenhang: zijn gelijkenis met den dader van den aanslag had mrs. Johnson op de gedachte gebracht een kleine comédie te ensceneeren. De dader was haar zoon en dank zij zijn medewerking had zij hem een prachtig alibi weten te verschaffen.

„’t Is gemakkelijk verdiend,” mompelde Howard Craily, zijn kapitaal beschouwend. Maar heden ten dage twijfelt hij er nog aan of het wel eerlijk is verdiend.

In 't pensionaat terug. —
En heb je die nieuwe daár al gezien?

Als u 's morgens een kopje koffie komt drinken, hebben wij al een aardig stuk dagtaak achter den rug, tenminste als we in de eerste ploeg zijn. Poetsen, wrijven en vullen van alle mogelijk servies, daar begint voor ons de dag mee.

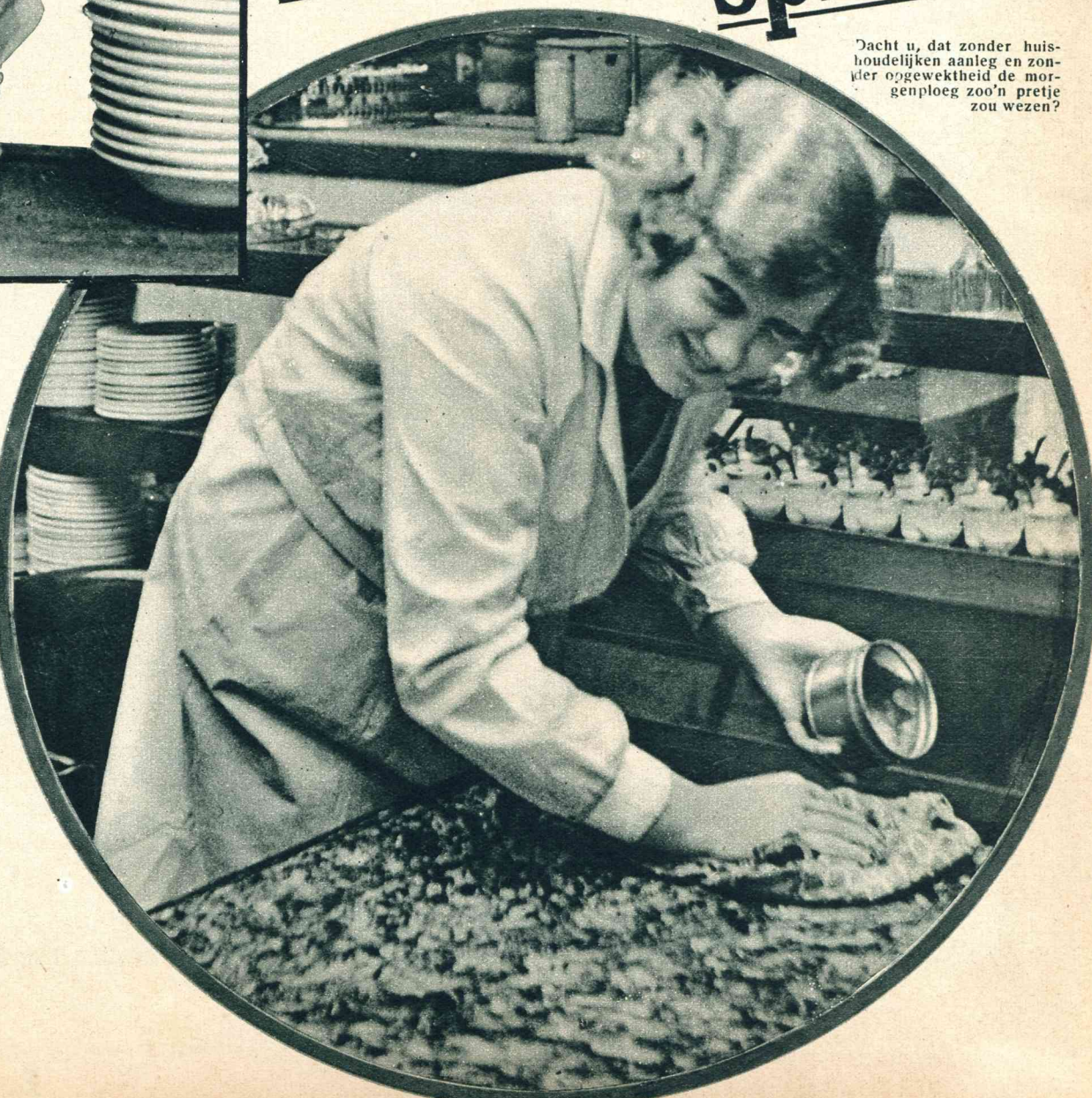
Mastiek maken, zoo heet in ons eigen taaltje het morgenwerk. En weet u, dat ik hier borden aan 't polieren ben?

Een Serveuse spreekt

Dacht u, dat zonder huis-houdelijken aanleg en zonder opgewektheid de morgenploeg zoo'n pretje zou wezen?

Of 't een prettig beroep is, wou u weten? Dat is maar, zooals je 't nemen wilt, hoor. Gemakkelijk, dat is het zeker niet. Weet u, dat ze uitgerkend hebben, dat wij per dag alles bij elkaar zoo'n twintig tot vijftientwintig kilometer lopen, telkens maar heen en weer van onze „wijk” naar de kassa, naar het buffet, naar de lift, naar de caissière, van den eenen klant naar den anderen! Maar dat is voor de meesten nog het ergste niet: daar wen je wel gauw aan. Maar de groote vermoënis brengen al die kleinigheden, waarin het publiek niet eens erg heeft. Het begint 's morgens vroeg al (wanneer je tenminste in de eerste ploeg werkt) met het schoonmaken, klaar zetten van servies en van meubelen: mastiek maken noemen we dat in onze eigen vaktaal. De borden moeten glanzend gewreven, messen, vorken, lepels en al het andere gerei glimmend gepoetst, mosterd-, peper-, zout-, olie-, azijn-stellen gevuld, tafels gewreven, meubelen geboend, tapijten opgefrischt! Dan komen de eerste bezoekers al opdagen. Al wat er in je eigen wijk gebeurt, moet je opmerken en nog in de gaten houden, als je aan het buffet of de kassa bent. En nog tegelijk moet je letten op wat er in andere wijken aan de hand is, dat je je collega's kunt bijspringen, als er wat in de war dreigt te lopen. En met 't opnemen van de bestelling begint de groote zorg pas, vooral wanneer het wat druk gaat lopen. Alle bestellingen nauwkeurig onthouden, ze op het heel ingewikkeld restaurant-register aanslaan, een bon doorgeven

aan de keuken, een aan 't buffet, precies eraan denken, wat voor servies je aan elken klant voor zijn bepaalde bestelling brengen moet, door de caissière je bon laten controleren, de gerechten opdienen, goed opletten en opmerken of je klant nog iets extra's van servies of eetgerei nodig heeft. En bij alle drukte je opgewektheid bewaren,

vriendelijk tegenover de heeren-bezoekers kunt doen zonder je op te dringen. Natuurlijk heb je wel sommig soort mannen, dat onze vriendelijkheid verkeerd wil uitleggen, maar het hoeft ons maar een woordje met onzen chef te kosten om voor lastverkooprij gespaard te blijven.

En de verdiensten? Wel, die hangen voor een groot deel van je eigen zorg en oplettendheid af. Rijk zul je er niet gauw bij worden, maar een spaarboekje heb je toch wel! Want wij zien veel te goed met hoeveel moeite geld verdiend wordt, om het zonder zin over den balk te gooien.

En weet u nu genoeg? Het is mijn vrije dag en ik ga vanmiddag eens fijn uit. Ik wil ook wel 'ns bediend worden!

Neen, dan nog liever de moperaar, die al begint te protesteeren nog voor we hem bediend hebben!

De lastigste gast is de meisjesgek. Die denkt, dat wij er voor zijn tijdverdrijf zijn, en dat ons hoofd niet overloopt van heel andere dingen. Gewoonlijk is hij getrouwd, een reuzenpantoffelheid en o zoo verlegen, als wij een woordje met den chef praten.

Die man heeft van mijn geld gegeten! Ook de beste menschen kennis beschermt ons niet altijd voor zoo'n keurigen, fijnen gast, die plotseling verdwenen is, als 't op betalen aankomt.

niet zenuwachtig worden, maar rustig en ordelijk je bestellingen afwerken, niet haastig en kortaf, maar beleefd en vriendelijk ook de lastigste klanten helpen. Dan zorgen, dat er niet een, zooals wel 'ns gebeurt, zonder te betalen ontsnapt; de schade is voor je eigen rekening. En dan weer zorgen dat alles ordelijk en netjes onmiddellijk weer op z'n juiste plaats terugkomt.

Ziet u, opgeruimdheid, huishoudelijke aanleg en precisie, daar komt het bij een goede zaak op aan, wanneer je een baantje krijgen wilt, en de inspectrice komt eerst bij je thuis eens kijken, of je uit een omgeving komt, die daar waarborg voor biedt. En bovendien: goede, prettige, maar niet te vrije omgangsvormen en dikwijls talenkennis zijn noodig om een behoorlijken post te krijgen. Daarom erger ik me altijd zoo, wanneer ik sommige dames bedienen moet, die ons uit de hoogte behandelen, alsof wij vrouwen van een minder soort zijn. Die denken dan misschien ook wel, dat je niet

U vindt het doodeenvoudig, als u me ziet aankomen met het blad met kopjes, schotels, theekannen en ander servies, en met thé-complet-schaaltjes, bordjes, servetjes, vorken en messen in den tweeden arm? Doet u 't me thuis maar 'ns na zonder breken.

Daar gaat heel wat leertijd over heen, eer je het register met z'n ingewikkelde toetsen voor alles en nog wat bedienen kunt, en het kost je steeds weer de grootste nauwkeurigheid en vlugheid om met je boekingen en je bons tijdig klaar te komen

Vijfentwintig kilometer daags wandelen met dienblad en servies. Dat is nog wat anders dan een vierdaagsche!

Voor een ieder
die de gewone
lagere school
heeft bezocht.

Goede,
vaste betrekkingen,

meer ontwikkeling, een betere toekomst, kunt gij verwerven door de
reeds jaren gunstig bekend staande schriftelijke ASSO-CURSUSSEN.

VOOR DAMES EN HEEREN, gehuwden en ongehuwden, jong en oud.

Laag maandelijksch lesgeld. Geen vooruitbetaling.
Elke week een leszending. Na goeden afloop fraai diploma.

Geen kosten voor boeken, atlassen en woordenboeken.

Doe een keus uit de onderstaande cursussen, vul de bon in en zend
ze aan ons. Het kost U maar een postzegel en het verplicht U tot niets.

U ontvangt dan gratis volledige inlichtingen.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol.,
verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers),
verkooper en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur,
facturist, correspondent, veeverloskundige enz.

VOOR DAMES: verpleegster, kraamverzorgster, (diploma voor gehuwden en ongehuwden),
verkoopster- en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.) chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, correspondente,
privé-secretaresse, facturiste, enz.

B-CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boek-
houden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal,
Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis,
aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

C-CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electricien, electro-
techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale
verwarming, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bank-
werker, fitter, loodgieter.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die
alleen de lagere school hebben bezocht.

ATTENTIE: Na goed volbrachte studie helpen wij bij de sollicitatie, totdat de gewenschte
betrekking is verkregen.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te fran-
keeren met postzegel van 6 cent aan ons, of schrijf ons een brief, en wij
sturen U gratis alle inlichtingen. **DOE HET HEDEN!**

Vat moed
en zet U tot
den arbeid!

Politie

Verpleger (ster)
Kraamverzorgster

Maréchaussée
Mil. Politie

Étaleur Étaleuse
Verkooper (ster)
Filiaalhouder (ster)

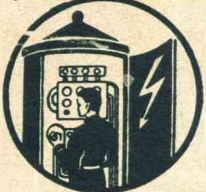
Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulpkeurmeester

Electricien

ASSO.

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

BON

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen
omtrent den cursus voor:

Naam: Ouderdom:

Straat en No.:

Woonplaats:

Dir. J. van der Bij. Hoofdonderwijzer.